AVENTURI LA BORDUL USS ENTERPRISE

STAR TREK®

de Alan Dean Foster

JURNALUL 3

A FOST ODATA PE O PLANETĂ

Echipajul debarcă pe o planetă de odihnă şi recreere, o planetă programată să reproducă fanteziile oricui. Brusc, sistemul o ia razna, iar echipajul este astfel urmărit de plăsmuirile fantastice ale propriei lor închipuiri.

PATIMA LUI MUDD

Ticălosul negustor Harry Mudd strecoară la bordul lui *Enterprise* o poţiune de iubire. Primii doi afectaţi sunt infirmiera Chapell şi, culmea!, domnul Spock.

MAGIA DE PE MEGAS-TU

Căpitanul Kirk şi compania întâlnesc pe o planetă misterioasă un ciudat om-ţap pe nume Lucien. Dar de ce pare atât de cunoscut?

Consilier literar: *Daniel Cristian Dumitru*
Coperta: *Marian Mirescu*
Titlul original: STAR TREK, log 3

STAR TREK

Jurnalul 3 al astronavei

ENTERPRISE.

Astrodate:

5510.1-5524.5 inclusiv.

James T.Kirk, cpt. USSC,FS ret.

la comandă.

Transcris de:

Alan Dean Foster.

Tradus de:

Max Felix.

În Arhivele Istorice Galactice

pe S. Monicus.

Data stelara: 6111.3

Custode: JLR

EDITURA CRISTIAN PLUS

PARTEA I

A FOST ODATĂ PE O PLANETĂ

adaptare după un scenariu de
Len Jonnson şi Chick Menville

Capitolul I

Ofiţerul intră pe neaşteptate în cort. Rămase câteva momente fără să spună nimic ţintuind, cu ochii săi negri, silueta înaltă, impresionantă, aşezată dincolo de masa zgâriată. Deşi era bărbat trecut prin multe campanii, se pomeni acum că-şi pierdea stăpânirea. Poate că nu fusese băgat în seamă. Să tuşească uşor, aşa, ca o introducere…

— Trupele s-au adunat, aşa cum ai poruncit. Te aşteaptă.

— Îţi mulţumesc, centurionule, veni răspunsul amabil.

Cezar nu se uită imediat la el. Harta de luptă întinsă pe masă îi răpea întreaga atenţie celui mai mare tactician pe care-l va cunoaşte vreodată Roma. Situaţia lor nu era încă gravă, dar fiecare ceas de amânare nu făcea decât să întărească poziţia duşmanului odată cu alăturarea la cauza lor a altor rebeli.

Pe flancul drept se afla trădătorul Aranius cu a lui cavalerie. Către miazănoapte, Ventrigorix se aşezase în

preajma belgienilor. Tocmai venise un cercetaş cu vestea amplasării unor catapulte în pădurea din stânga lor, încărcate cu focul grecesc care-i înnegrea pe oameni, iar pe caii lor îi înspăimânta cumplit.

Chiar dacă propria lor cavalerie era gata să-i înfrunte pe renegaţii lui Aranius, un asalt principal în mijlocul vrăşmaşului ar fi lesne de respins. De altfel, chiar dacă doar o parte ar fi trimisă înspre catapulte, a căror forţă rămânea necunoscută, s-ar ajunge la o împuţinare alarmantă a efectivelor în faţa unui conflict hotărâtor.

Un atac pe flanc va fi cu siguranţă urmat de un atac central, care nu putea fi contracarat decât de cavaleria întreagă.

Creştea zarva de afară. Veterani toţi, oamenii legiunilor a XII-a, XX-a şi a XXII-a fuseseră aţâţaţi la luptă de către ofiţeri. Erau nerăbdători să se bată. Arfi o nesăbuinţă să-i mai ţină în loc până ce se vor lua în considerare şi alte tactici.

Strigătele „Cezar! Cezar!” crescură când trupele îşi exteriorizară starea de spirit. Conducătorul armatei romane se gândi iar la holocaustul iminent.

Dacă această campanie va avea sorţi de izbândă, va frânge rezistenţa barbară din nordul Galiei. Îi va fi atunci deschisă calea către tărâmurile îngheţate din mările nordice, întregul continent intrând sub stăpânirea Romei Imperiale odată pentru totdeauna.

Cezar rânji. Să mai încerce nepricopsiţii de senatori şi patricieni să mai ştirbească puterile împăratului! Va vedea atunci Roma un triumf care nu va fi nicicând uitat.

Hotărârea Cezarului era clară înainte chiar ca pumnul să izbească în masă. Ochii se înălţară, odată cu trupul înăsprit în lupte, pentru a-l fixa pe centurionul care aştepta încordat.

— Flavius, a sosit clipa. Pornim!

Luând o poziţie respectuoasă, centurionul ridică braţul care zvâcni într-un salut milităresc. Vorbele pe care le aşteptase – vorbele pe care trei legiuni din trupele cele mai

falnice ale Romei le aşteptaseră.

— Ave Cezar, intonă acesta admirativ. Legiunile toate aşteaptă al tău ordin.

Iar asta era mai mult decât retoric, fiindcă acum răsunau strigătele a mii de soldaţi.

Cezar îşi luă casca, îşi prinse sabia scurtă, îşi potrivi cureluşa de sub bărbie şi porni spre acel tunet în aşteptare pentru a se adresa oamenilor lui…

— Dar ce-i cu tine, asistent? întrebă îngrijorat lt. Davis. Nu ai pregătit încă programul stand-by pentru meniu?

Asistenta Deb Colotti clipi şi ieşi din visare.

— Ce…? Scuză-mă, locotenente. Îmi… îmi zbura mintea.

— Pentru că e mai uşoară decât aerul, i-o servi şefa de secţie. Se uită peste umărul lui Colotti şi bătu cu degetul în afişajul luminos. Cod SCRP/D/220. Poftim, ai programat 220 de plăcinte de struguri cu ciocolată în meniul lunii. Iar căpitanul nu suportă plăcinta de struguri cu ciocolată. Hai, aranjează-l!

— Da, şefa.

Colotti dădu din cap, mirată de propria tâmpenie şi porni să şteargă şi să refacă programul cu pricina, pe care tocmai îl băgase în computerul bucătăriei de pe *Enterprise.*

Auzi un zgomot de frunze uscate şi N'gombi înţepeni. În urma lui, ceilalţi patru bărbaţi din ceata de vânători îl imitară neclintiţi ca arborii pădurii luxuriante. Trebuia să fii cu mare băgare de seamă aici la marginea stepei. Dar ochii ce trădau încordarea căutau să se mişte căutând, scotocind în zidul de verdeaţă dimprejur.

Ceata rămase aşa câteva minute până să pornească din nou la drum. Aproape imediat N'gombi îşi ridică braţul avertizându-i. În faţa lor se întindea o porţiune de pământ reavăn. Îngenunchind, el examină urma lăsată în noroiul ce se usca.

Printre degetele dotate cu o sensibilitate aparte, pământul afânat se fărâmiţa.

— Proaspăt… foarte proaspăt, mormăi.

Cu toate simţurile în alertă, N'gombi îşi ridică ochii şi scrută adânc în pădure. Urma nu era mai veche de câteva minute. Simţea înapoia sa încordarea celorlalţi în aşteptarea vorbelor lui.

Erau cu toţii bărbaţi viteji – cei mai viteji din sat. Dar nu prea se împăcau cu o astfel de treabă şi era lesne de înţeles. Mai ales în desiş unde un grup nu avea cum să se răsfire şi să manevreze, unde moartea putea să se furişeze aproape şi să ţâşnească şi să doboare un om până să mai apuce acesta să se întoarcă să vadă despre ce-i vorba.

Numai voinţa marelui ucigaş N'gombi le dăduse curaj îndeajuns ca să meargă şi ei. Dar cu toată prezenţa tăcută şi sigură a celui mai mare vânător, dispariţia bruscă a sunetelor normale ale junglei– strigătele de maimuţă şi ţipetele papagalilor cu penaj lucitor – îi înspăimânta.

N'gombi se ridică şi porni peste urme. Atunci se auzi o buşitură grozavă în frunzişul din stânga lor. Pe moment se stăpâniră. Apoi, urlând de teamă şi cuprinşi de panică, ceilalţi patru vânători îşi lăsară suliţele şi o luară la sănătoasa.

Răsucindu-se uşor, N'gombi, propti suliţa în noroi, puse un genunchi jos şi-i cuprinse coada de lemn… şi aşteptă.

Cum se prăvale un pisc de gresie, din tufiş forma roşiatică a uriaşului leu se năpusti asupră-i…

Subinginer Duchamps îşi puse pe umăr tacul plin de cretă şi privi curios peste masa verde.

— Nu prea eşti cu gândul la joc, Henry. Este a cincea rundă de opt bile pe care ţi-o iau în dimineaţa asta.

— Aha, aprobă gardianul Henry Ndugu, realizând fără interes că partenerul său curăţise într-adevăr suprafaţa. Nu mă concentrez, cred.

— Nu mă miră, se înclină Duchamps lămuritor şi se uită la cronometrul de la mână când se descotorosi de tac. Cred că n-au trecut decât două ore, spuse şi oftă adânc.

— Şi mie mi-e greu să fiu atent la joc. Dar cred că aş putea să-mi satisfac măcar o fantezie chiar acum. E bine să

te mai bat şi eu pe tine.

În cabina pilotului, căpitanul Benjamin O. Lee pufăia nervos din pipă, şi se uita cu coada ochiului la pilotul său. Ciudat tip şi pilotul ăsta; să lase el o carieră literară promiţătoare doar ca să se întoarcă acasă şi să se angajeze pe un vapor vechi.

Dar băiatul era pe treaba lui. Lee era tare mulţumit că-l avea. Ochi mari, ageri şi mâini mai sigure ca ale lui nu găsea pe tot fluviul.

Era o zi liniştită de seară. Briza care înfiora apele era suficientă pentru a reduce din umiditatea sufocantă. Din coşurile de fier se ridica vertical un fum gros şi negru în cerul azuriu. *Cairo* intra într-un cot al canalului.

Observând încotro se uita căpitanul, pilotul zâmbi în felul lui comic..

— Fii fără grijă, căpitane. Trecem noi una-două.

— Sper, Sam. N-am mai văzut atâta mâl. Dacă oamenii ăia din Paducah nu primesc proviziile astea medicale şi vaccinul ăla nou de pe puntea B, atunci… se opri şi-şi coborî privirea.

— Dar ţi-am spus să fii fără grijă, căpitane. Conosc fiecare buştean, teanc de nisip şi epavă din fluviul ăsta. Nu m-a păcălit niciodată şi nu văd cum ar face-o acuma. Chiar şi-aşa, spuse şi ochi apa învârtejită şi mâloasă dinainte, acolo unde barajul strâmt intra în cursul principal, n-ar, fi rău să facem o sondare pe aici.

Căpitanul aprobă. Măcar n-avea să se mai gândescă o vreme la lucruri mai puţin vesele. Scoase capul pe fereastra laterală a cabinei şi strigă:

— Domnule Hansen… fă o sondare!

— Înţeles, capitane! veni răspunsul.

Suedezul derulă firul gradat şi-l aruncă la stânga. Verifică marcajul în vreme ce ambarcaţia cu zbaturi înainta, neabătută.

— Marchează douăzeci! strigă spre punte.

Pilotul dădu din cap şi răsuci cârma uşor spre tribord.

Ochii săi, scăpărând întruna pe sub sprâncenele stufoase, scrutau cerul. Dacă nu se va strica vremea, vor ajunge la timp în Paducah…

— N-are rost să laşi recorderul să meargă, dacă n-ai de gând să-l foloseşti, observă asistenta Lancer.

Sublocotenent Ub Jackson tresări, îşi ridică ochii, realizând că ecranul din faţa lui era luminat dar gol, aşteptând răbdător instrucţiunile.

— Scuză-mă, Lily. Se pare că azi mă ocoleşte poezia.

— Care-i problema?

Ea examină lista de titluri sugestive de pe un alt vizor şi-i întoarse spatele. Mai bine şi-ar păstra fanteziile pentru când va veni vremea.

— Îţi lipseşte inspiraţia?

Jackson acţionă recorderul. Dar în loc să introducă în el caseta program, indică imaginea afişată de obicei pe ecranul principal de pe punte.

Ecranul tremură pe moment, apoi se limpezi arătând o lume albăstruie, învăluită de nori diafani. Mai crescuse de când se uitase ultima oară.

— Nu, răspunse în cele din urmă, privind visător planeta care se apropia, e prea multă.

— Jurnalul Căpitanului, astrodata 5510.1, spuse Kirk răbdătorului microfon de la încheietura mâinii. Se opri, uitându-se în jur la puntea activându-se cu o calmă eficienţă. Spock, Uhura, Sulu, Arex erau ocupaţi cu pregătirea inserţiei orbitale, fiecare la postul său. Dr. McCoy stătea lângă Arex, uitându-se spre punctul lor de destinaţie.

— Echipajul lui *Enterprise,* continuă, mulţumit că fiecare lucru şi fiecare persoană lucrau normal, este gata pentru un repaus şi o recreere binemeritate. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Domnul Spock mă informează că eficienţa normală a navei a coborât la douăzeci şi doi la sută din

nivelul standard – datorită, în parte, gândului la Omicron.

Puţin spus. Personalul navei era atât de preocupat de elaborarea fanteziilor de care nădăjduiau că se vor bucura pe suprafaţa acestei lumi de porţelan azuriu, încât *Enterprise* numai datorită instrumentelor automate mai funcţiona aşa cum trebuia,

— După stabilizarea situaţiei pe Philos şi informarea statului major al Forţelor Stelare în legătură cu clona mutantă Stavos Keniclius V şi mutantul Spock Doi – clona ofiţerului nostru numărul unu – am cerut ca echipajului să i se acorde o permisie. Mi s-a aprobat cererea de vizitare a regiunii Omicron. A fost stabilit şi efectuat cursul fără incidente. Ne apropiem de aşa zisa lume de *permisie.* Cei care studiază acest jurnal îşi pot aminti că această planetă a fost programată de demult de o rasă străină necunoscută, dar foarte avansată. Maşinăria extrem de complexă care a fost instalată aici este menită să furnizeze distracţii pentru trecătorii interstelari. Aparatele de citire intensă a gândurilor şi maşinile auxiliare de manufacturare sunt capabile să – materializeze orice fantezie pe care o pot intercepta. Mărturisesc că şi eu abia aştept să ne reîntoarcem pe această planetă.

Kirk închise recorderul şi se aşeză comod urmărindu-şi ofiţerii. Deşi nu-şi trădau emoţiile, Kirk ştia că îi împărtăşeau nerăbdarea.

Pe când privea globul aproape pământesc plutind în centrul ecranului principal, mintea i se relaxă pentru prima oară după atâtea săptămâni. În sfârşit vor avea parte de odihnă adevărată, nestânjenită de tot felul de acţiuni de explorare, salvare sau de luptă în slujba politicii Federaţiei.

De fapt, n-ar strica o visare anticipativă chiar acum…

Enterprise era condusă în trei schimburi a câte opt ore. Echipajul va intra în permisie în acelaşi mod. Un computer de jocuri va înghiţi o listă completă a personalului din care va printa o treime norocoasă.

Uhura, Sulu şi McCoy erau toţi trei numiţi în primul grup destinat teleportării. Cu deosebire McCoy nu făcu niciun

efort pentru a-şi ascunde plăcerea de a fi printre cei dintâi care vor gusta acele plăceri de vis.

Acest lucru însă nu-i prea convenea inginerului Scott. Se uita nemulţumit de la locul său de după consola transportorului.

— Nu-i nevoie să faci atâta caz, doctore.

— Haide, Scotty, n-ai de ce să fii invidios. Intri la teleportare cu următorul grup, nu?

Scott clătină din cap înciudat.

— Ţ-hă… sunt în schimbul trei.

— Ce păcat. Păi, uite, sper că n-o să epuizăm planeta.

Rânji şi îi urmă pe Uhura şi Sulu în transportor.

Scott era gata să activeze transportorul, când văzu ceva familiar pe umărul drept al lui Sulu. Privi obiectul cu uimire.

— Aceasta ar trebui să fie o oprire de plăcere, locotenente Sulu. Atunci, ce-i cu tricorderul?

— Credeam că ştii, şefule. Botanica este una din pasiunile mele. Nu ştiu exact ce va fi acolo, dar multe plante sunt originale, asta-i sigur. Computerul planetar a creat altele după gândurile a mii de vizitatori străini. Nu toate fanteziile sunt de felul grădinii raiului. Pe mine mă interesează grădinile, pur şi simplu.

Scott dădu din umeri.

— Fiecare cu a lui, se pare. Deşi parcă ar fi o pierdere de timp. Când mi-o veni rândul, eu am de gând să…

— Dacă nu te superi, m-aş lipsi de amănuntele zemoase, şefule, îl întrerupse brusc Uhura. Avem şi noi visele noastre, şi nu ajungem la ele dacă stăm proţăpiţi aici.

— Mmmmda, o aluzie subtilă, fătucă, nu? Scott zâmbi şmechereşte: îmi pare rău.

Activă trei manete, răsuci câteva comutatoare. Cei trei ofiţeri laolaltă, fiecare cu fantezia lui, se preschimbară în trei coloane multicolore de particule fără astâmpăr.

Se reîntrupară într-un peisaj de o nepământeană splendoare. Această secţiune a planetei a fost plantată, modelată şi sculptată, rearanjată, ca să arate ca o pânză

de Bierstadt. Frunzişul a fost îngrijit de atingerea unui maestru stilist. Pajişti cu iarbă deasă şi pârâuri alternau cât vedeai cu ochii.. Cascade miniaturale ieşite din stampe japoneze – sau din amintirea lor – ofereau un fundal muzical într-o delicată orchestraţie. Ici şi colo, pomii punctau armonios pajiştile, pomi crescuţi atât pentru simetrie cât şi pentru umbră. Unii erau drapaţi de vrejuri împodobite cu flori de un galben auriu, verde şi purpură tyroleană. În depărtare, pe la jumătatea unui deal domol, văzură o scânteiere de o culoare vibrantă. O altă asolizare prin teleportare. Şi mai departe, pe malul celălalt al unui râu liniştit, sosea un al treilea grup. Scânteierile continuară intermitent în ritm accelerat, după cum transportoarele de pe *Enterprise* împânzeau suprafaţa cu grupuri de viitori mâncători de lotus.

McCoy făcu, experimental, câţiva paşi, rotindu-se pentru a privi munţii înalţi cu vârfurile înzăpezite care împrejmuiau această vale. Erau oare aceste piscuri din zare rezultatul unei înălţări naturale – sau erau planificaţi pe o hartă supremă prin computere de configuraţie, undeva sub picioarele lor? Nu puteau şti.

La poalele munţilor se întindea un lac prelung şi limpede, amplasat ca o oglindă care să reflecte cât mai bine crestele şi stâncile ca nişte turnuri. Acesta, cel puţin, părea prea perfect ca să nu fie decorul de vis idealizat al unui călător cu înclinaţii geologice.

McCoy dădu din cap pentru sine, satisfăcut.

— Tot aşa de frumos cum mi-l amintesc. Parcă nimic nu s-a schimbat, nicio frunză, niciun fir de iarbă.

Porniră spre cel mai apropiat curs de apă. Se înspuma capricios, coborând de pe un versant care părea pierdut în ceaţă, deşi aceasta era inexistentă. Acest lucru îl intrigă pe Sulu. Mai văzuse dealul ăsta, pe undeva. Dar unde?

Într-o pictură, evident, iar imaginea îi apăru brusc în minte. Versantul acesta, copacii de acolo şi stâncile, fuseseră desenate odată; de un artist pământean mort demult… Masefield… nu, Maxfield Parrish.

Era ceva copleşitor să vadă toate acestea în trei dimensiuni.,

— Seamănă atât de mult cu locul în care ne-am aşezat la prima vizită, opină el.

Timonierul zâmbi, amintindu-şi o cu totul altă fantezie.

— Îţi aduci aminte când am văzut iepurele acela alb, doctore? McCoy înghiţi înainte de a răspunde.

— Aşa ceva nu se uită uşor. Sigur că-mi aduc aminte, Sulu. Şi asta pentru că am spus că locul ăsta mă face să mă simt ca un personaj din *Alice în Ţara Minunilor.*

Fură întrerupţi pe neaşteptate. Nu era chiar o voce omenească, mai degrabă o caricatură de voce omenească. O văicăreală piţigăiată, jumătate de copil, jumătate de senator.

— La o parte, la o parte!

McCoy abia avu timp să facă loc pe potecă unui iepure de un metru, cu joben şi frac. Cu o mână îşi ţinea pe cap pălăria înaltă şi cu cealaltă strângea tare un ceas de buzunar din aur, supradimensionat. După ton şi purtare era agitat, după pasul săltat, grăbit nevoie mare.

— Am întârziat, am întârziat! O, urechile şi mustăţile mele stufoase, ce mult am întârziat!

Ca o repetare a incidentului precedent ori ba, Sulu, McCoy şi Uhura rămaseră cu gura căscată la apariţia îmblănită care trecuse iute pe lângă ei. Pe neaşteptate, iepurele părăsi poteca şi, cu un salt de proporţii olimpiene, începu să înoate prin tufărişul des.

Câteva momente mai târziu, fireşte, apăru ca de nicăieri pe potecă, în faţa lor, o fată. Avea păr lung, blond, cu grijă pieptănat, până în talie; purta o rochie de un albastru deschis, cu un şorţ asortat, şosete şi pantofi negri lucitori, cu catarame.

Când ajunse aproape de Uhura pentru a o bate pe umăr, îşi reveniră din şocul iniţial.

— Vă cer iertare, spuse fata cu politeţe, cu un puternic accent britanic-terestru, dar nu aţi văzut cumva un iepure mare trecând pe aici?

Uhura arătă spre tufişurile tăinuitoare:

— A luat-o pe acolo, Alice.

— Vă mulţumesc foarte mult!

Execută o mică reverenţă impecabilă şi plecă degrabă, dispărând în acelaşi loc în care se făcuse nevăzut şi iepurele. Sulu şi McCoy schimbară surâsuri încântate.

— Aşa cum spuneai, doctore, nimic nu s-a schimbat.

Uhura zâmbi aprobând, apoi clătină din cap minunată:

— Sunt modele atât de perfecte, de exacte, – un răspuns atât de rapid la gândurile noastre. E greu de crezut că nu sunt reale.

— Uşor, locotenente, o preveni McCoy, dar cu blândeţe. Sunt doar roboţi extrem de sofisticaţi, îndemnaţi de computerul central al acestei lumi să vă facă visele să trăiască.

— Ştiu, răspunse ea. Tare aş vrea să-mi arunc o privire înăuntrul lor. Vă daţi seama ce tehnologie îi conduce şi-i ghidează, fără nicio urmă de aparate de recepţie sau transmisie. Aşa ceva nu există în Federaţie, nici pe departe.

Ea tăcu gândindu-se la ceva, iar Sulu şi McCoy se opriră să o privească.

— Aş vrea, repetă ea hotărâtă, aş vrea să văd ce-i înăuntrul unuia din automatele astea.

— Renunţă, Uhura, spuse Sulu scuturând din cap. Dar era o ideee drăguţă.

Ea îi aruncă o privire tristă:

— Presupun că dezvăluirea secretelor meseriei nu intră în programul îndeplinirii dorinţelor. Maşinăria planetară poate face cam orice, dar nu să se explice. Asta e, spuse ridicând din umeri filosofic şi zâmbi. Nu face să fii dezamăgit. Trebuie să ne gândim la ceva vesel.

— Exact prescripţia mea, fu McCoy de acord. Şi că veni vorba… (Păru puţin încurcat.) Parte a plăcerii de a fi pe lumea asta este cufundarea în cele mai intime fantezii, complet. Asta necesită foarte multă… ăă…

— Intimitate, îl ajută Sulu. Asta voiam să spun şi eu.

— Şi eu, adăugă Uhura, stabilind unanimitatea.

— Nu că nu aş fi nebun după voi, replică în grabă bunul doctor, dar când o să vă mai văd, o să-mi doresc să fiu mai curând înapoi pe navă.

Cei trei ofiţeri astronauţi se despărţiră prieteneşte, pornind în trei direcţii diferite, explorând trei poteci diferite prin pajiştile pieptănate – fiecare în căutarea unui loc unde se vor putea bucura de vise tainice, departe de restul omenirii.

Pârâiaşul înspumat era ţărmurit de flori exotice, petalele întinzându-se harnice pentru a ajunge la lumina soarelui, înflorind până şi sub luciul apei limpezi. N-au existat niciunde în univers, fiind cultivate şi crescute mai întâi pe câmpurile minţii.

O nuanţă uşoară trandafirie colora apa de o limpezime diamantină, iar trifoiul des şuiera în bătaia vântului. Din această scenă mai lipsea doar creatorul ei.

Uhura umplu acest gol când ajunse pe înălţimea care ascundea valea perfectă şi porni în jos spre râu.

Privi adânc, adânc, în apă. O reflecţie unduitoare a ei însăşi îi întorcea privirea. Întinzând mâna, reflecţia prinse imaginea deformată a oglindirii de apă a unei mari flori negre şi o smulse, punând-o în păr, după ureche. Şi apoi zâmbi în sus către Uhura.

Fredonând uşor, ea imită acţiunea sugestivă a reflecţiei sale. Rupând aceeaşi floare, o puse la urechea indicată. Fredonând uşor ca pentru ea însăşi, purcese în amonte.

Pădurea era imensă, cu copaci noduroşi, imposibil de groşi şi de înalţi. Ca nişte zgârie-nori înveliţi în scoarţă, se împlântau la sute de metri în cer. Vârfurile lor păreau să sprijine văzduhul azuriu, cu crengile joase şi brune.

Sulu ocoli colosala tulpină şi se aplecă pentru a studia muşchiul ce o acoperea. Acolo lemnul căpăta o tentă de obsidian, negrul de fier scobit şi străbătut de şănţuleţe, neted la atingere precum fildeşul unsuros. Şi totuşi când apăsă, scoarţa neagră cedă uşor.

O seamă din copacii ca nişte turnuri erau împresuraţi de o mulţime de cârcei întunecaţi. Se legănau în gol atârnaţi de crengile de la poale. Fiecare era compus din segmente precum un lanţ. Când se isca un firicel de briză, zalele se loveau, producând un clinchet de porţelan. Alt sunet nu se mai auzea în pădure.

Printre trunchiuri scăpărau săgeţi de lumină galbenă. Din tufişurile înalte creşteau flori transparente. Ori de câte ori prindeau lumina, dăruiau curcubee ochilor încântaţi ai timonierului. În rest, vegetaţia era excesivă, sălbatică, fiecare specie în parte impresionantă în felul ei, ca şi copacii masivi.

Deodată, o mică plantă pufoasă se ivi din sol şi o zbughi pe urmele lui, pe nişte mici rădăcini mobile. Sulu mustăci, revenindu-i în minte amintirea care o generase. Apoi se aplecă, o ridică încet într-o mână. Spini mărunţi îi împungeau în zadar palma. Îşi împreună mâinile şi dădu drumul unei pulberi galbene.

O suflare umană putea trimite puful acela plutitor departe. Sulu îşi frecă mâinile, continuându-şi drumul prin pădure. O melodie ritmată i se prinse pe neaşteptate de buze. Vocea-i poate nu era muzicală, dar era însufleţită, iar cârceii i se alăturau cu clinchetul lor.

Chiparoşi răsuciţi şi groşi alternau în bună pace cu zvelţi mesteceni dungaţi ca nişte zebre. Aidoma părului unei zeiţe, un muşchi de smarald cădea în valuri de pe copacii mai groşi, aproape atingând pământul. De undeva, un grangur ciripi o întâmpinare. McCoy se opri pentru a absorbi priveliştea.

Înainte, aşezat pe o colină joasă, străjuit de pajişti verzi bine îngrijite şi de o palisadă albă proaspăt vopsită, i se arăta un magnific conac de culoare crem. Avea două nivele, iar în faţă se ridicau coloane netede, pseudoclasice. Caprifoiul, glicina şi magnolia înfloriseră din belşug în jurul porţii. Florile se încolăceau pe gard şi se căţărau pe coloanele frontale, făcând loc şi iederei dese şi umplând

aerul cu arome dulci şi îmbătătoare. De undeva se auzeau acordurile unui banjo şi cântecul cuiva.

McCoy suspina şi privea pierdut panorama din depărtare, hotărât să-şi scoată din cap faptul că, de fapt, faţada era falsă, iedera artificială şi muzica produsă de un aparat ascuns.

— Adorabil... nu se mai face aşa, ca pevremuri.

Porni spre conac, întrebându-se cine îl va întâmpina la uşă, când o voce răguşită de femeie tulbură tihna de dinainte de războiul civil.

— Tăiaţi-i capul!

McCoy tresări, întorcându-se. Întâmpinarea ce i se făcuse era chiar mai neaşteptată decât plantaţia care se afla acum îndărăt. O mulţime de umanoizi ciudaţi se holbau şi ei la el. Uitătura lor era duşmănoasă, nu încăpea nicio îndoială.

Fiecare corp era un dreptunghi perfect, cu deosebirea că aveau cinci umflături: cap, braţe şi picioare. Trunchiurile erau extrem de lăţite, neînchipuit de subţiri şi cu semne arhaice: cupă, caro, pică, treflă. Conducătorul evident al acestei hoarde era una mai puţin întinsă şi mai puţin îngustă. Ieşi din rândurile ei şi împunse aerul cu un deget acuzator către McCoy.

— Iată-l! ţipă ea. Tăiaţi-i capul!

Coborându-şi lăncile, umanoizii în formă de cărţi de joc şarjară pe picioarele butucănoase.

Tot ce putu să facă McCoy, buimăcit, fu să se ferească atunci când o lance cu o cupă ascuţită ca o lamă de ras îi trecu pe lângă cap tăind în două un pomişor aflat înapoia sa. Medicul şef de pe *Enterprise* realiză brusc că intenţiile acestei multiple fantezii nu erau deloc benigne.

— Hei, ce se întâmplă aici?

Ceva îi şterse braţul drept şi se trânti pe copacul din spate. Aceasta se termina cu o formă întunecată de pică, jumătate fiind împlântată în lemn. McCoy privi în jos în acea parte şi văzu că suliţa îi tăiase o fâşie din tunică. Asta era prea de tot. Nu avea de gând să mai zăbovească prin

locurile astea, să mai aibă de-a face cu un vis războinic, mai ales că acesta nu-i aparţinea.

— Opriţi-l! urlă Regina.

Cărţile porniră într-o cursă febrilă şi curând pachetul de cărţi îi luă urma.

Câteodată, o lance lungă străbătea aerul pe lângă el. Din fericire, urmăritorii lui nu ţinteau bine. Braţele lor scurte nu le îngăduiau să ochească la distanţă. McCoy n-avea de gând să le ofere ocazia să se perfecţioneze în ochirea la distanţă. Cu picioarele lui mai lungi, McCoy reuşea să menţină şi chiar să mărească distanţa. Dar nu era un atlet şi nu putea să reziste la nesfârşit, pe când cărţile acestea animate ar putea să alerge cât e ziua de mare.

Reuşi în cele din urmă să-şi scoată comunicatorul din centură. După trei încercări frenetice capacul sări, dar atunci gâfâia atât de tare încât nu putea să articuleze nicio vorbă.

În sfârşit, totuşi, îngăimă printre horcăieli:

— *Enterprise* – urgenţă, urgenţă! Teleportare! Teleportare!

Strigătele filtrate se auzeau clar în sala transportorului. Din fericire, aici se afla la post Scott, pregătit pentru astfel de cazuri. Şi nu pentru că inginerul şef dobândise brusc harul premoniţiei. Era o procedură standard, de când se cunoşteau uimitoarele însuşiri ale lumii de permisie – permanenţa la transportor. Unii dintre membrii echipajului se plictiseau repede şi trebuia să fie teleportaţi înainte de expirarea timpului stabilit.

Dar adevăratul motiv consta în faptul că unul sau altul dintre membrii din efectivul navei de cele mai multe ori nu reuşeau să facă faţă propriilor fantezii. Deşi nu se aflau în pericol din punct de vedere fizic, exista posibilitatea unei serioase vătămări mentale în caz că nu erau readuşi la bord în timp util.

Dar părea vocea lui McCoy – unul dintre ultimii oameni la care se gândea că-i va aduce înapoi mai devreme. Nu

părea plictisit, şi apoi cine altul de pe *Enterprise* să fie mai calificat să facă faţă propriilor fantezii, în afară de ofiţerul-medic şef al navei?

Dar apelul de urgenţă era cât se poate de clar. McCoy nu părea să se fi îndepărtat prea mult de punctul de asolizare – nici nu prea avusese timp – aşa că Scott îl localiză repede. Apoi o mână se mişcă spre una dintre manete.

McCoy, răsuflând din greu, trecu după un stejar gros. O bizară lance cu vârful ca o coasă spintecă spaţiul pe care-l ocupase cu o clipă mai devreme. Se uită peste umăr. Ajunseseră cumva în spatele lui, şi acum o mână de cărţi se apropiau de el.

McCoy căuta cu disperare o ieşire. Păşi într-o parte. Dacă ar putea ajunge la apă – exista o şansă poate ca aceste cărţi să nu fi fost programate să înoate. Apoi începu să urle.

O lance zvârlită îi venea drept în faţă.

Îl ajunse.

Capitolul II

Uhura clipi şi se holbă la propriul comunicator ca şi cum ar fi prins să-i vorbească de unul singur. Se pregătise să spună ceva pentru a se asigura că era totul în regulă cu lt. M'ress la comunicaţii şi atunci auzi apelul de urgenţă al lui McCoy peste canalul deschis de ea.

Făcu un popas lângă o cascadă miniaturală. Ce-ar putea fi ameninţător într-o lume paradisiacă precum aceasta? În ciuda evidenţei apelului prioritar al lui McCoy, atenţia ei era împărţită între comunicator şi bijuteria lichidă de pe versantul colinei.

— Uhura către sala transportorului, recepţie, vă rog.

M'ress putea să mai aştepte. Mai întâi trebuia să afle ce era cu McCoy.

Într-o clipă, scena era normală, completă. Iarba, mâna ei, comunicatorul, florile mărunte de la picioarele ei. Apoi o formă lungă metalică pătrunse în câmpul ei vizual. Luându-i fără efort comunicatorul din mână, strângându-l între nişte degete cu nuanţe de cositor. Se auzi un oribil sunet de sfărâmare şi aparatul fu pulverizat în mici fragmente de metal şi componente sfârtecate.

Ea se întoarse şi exclamă surprinsă.

Glisorul nu era mare. Înalt şi lung de un metru, plutea deasupra solului destul de aproape de ea. Îşi etala şase braţe mecanice de lungimi diferite. Fiecare în parte era echipat cu noduri şi protuberanţe la vârf. Funcţia a cinci dintre ele rămânea un mister. Al şaselea fusese folosit pentru strivirea comunicatorului.

Lentile electronice – fotosenzori sau adevăraţi ochi artificiali, nu ştia exact – împresurau maşina posedând o mare eficienţă vizuală. Până acum nu o ameninţase, nu se mişcase decât pentru a-i distruge comunicatorul.

Se îndepărtă la câţiva metri, nesigură. Mormăitul surd produs de automat se amplifică uşor. Şi acesta se mişcă în

urmărirea ei, precum un păianjen cu ochi de oţel.

Kirk se lăfăia în fotoliul de comandă şi se uita pe ecranul principal. Deocamdată acesta îi înfăţişa un câmp dreptunghiular, gol. Şi acest lucru îl nelinişte. Spock stătea alături, iar Arex la consola de navigaţie şi încerca să lase impresia că era ocupat. M'ress se odihnea la staţia de comunicaţii şi-şi plimba cu nervozitate ghearele pe pupitrul metalic din faţa ei.

În sfârşit elevatorul se deschise şi McCoy şi Sulu dădură buzna înăuntru. Observă imediat mâneca sfârtecată a doctorului. Tăietura era dreaptă, şi nu era nevoie să-fii botanist ca să-ţi dai seama că nu fusese făcută de vreo ramură întâlnită în cale.

— Ce s-a întâmplat acolo jos, Bones?

McCoy era buimăcit şi nu încerca să ascundă acest fapt.

— Nu pot să pricep, Jim. Totul părea exact ca ultima dată. Se desfăşura exact ca ultima dată. Ne-am întâlnit chiar şi cu Alice şi Iepurele Alb. După aceea ne-am despărţit, care încotro, fiecare spre lumea lui de fantezii. Totul s-a petrecut cât se poate de bine – pentru Sulu şi pentru mine, cel puţin.

Şi, zicând acestea, îi veni un alt gând şi doctorul se uită pe punte.

— Dar, ia zi, Uhura pe unde-i?

— Nu s-a întors încă, răspunse Kirk plin de speranţă, dar nu am primit niciun apel de urgenţă din partea ei şi nici din partea celorlalte grupuri. Locotenent Sulu tocmai a venit de unul singur ca să-şi lase specimenele şi să-şi ia o geantă mai mare. Continuă.

— Toate mergeau pe placul meu când, deodată, armata asta de cărţi de joc animate apare ca din senin. Dar nu ca să se joace.

Arătă spre mâneca sfâşiată.

— Cât pe-aici să mă taie, Jim.

Nimeni nu zâmbi.

— Cărţi animate?

— Conduse de regina de pică în persoană.

— Regina de pică şi armata ei de cărţi sunt personaje din *Alice dincolo de oglindă*, căpitane, îl informă Spock.

— Şi eu mi-am amintit, Spock. Am citit cartea în copilărie. Dar nu ştiam că te atrăgea literatura fantastică. Credeam că ştiinţa generală şi hard era genul tău.

— Lectura uşoară este considerată relaxantă şi de asemenea sănătoasă din punct de vedere mental, răspunse ofiţerul numărul unu. Mama era pasionată de opera lui Lewis Carroll. (Părea îngândurat.) Luând în considerare realităţile exitenţei pe Vulcan, nu este de mirare că mare parte din lecturile ei se îndreptau spre extrema opusă.

— Înţeleg, spuse Kirk şi se întoarse spre McCoy. Bones, spuneai că intrasei în propria fantezie. Nu te gândeai deja la cartea asta?

— Nu, deloc! De fapt, îmi amintesc cu claritate că mă gândeam cât de frumos şi tihnit şi bine era totul. Şi-apoi, hodoronc-tronc, „Tăiaţi-i capul!” Capul meu. (După care se grăbi să adauge:) Fără comentarii, Spock.

–N-aveam de gând să spun nimic, doctore, protestă uşor Spock.

— Domnule Sulu, continuă Kirk, îndreptându-şi atenţia către timonier, ai simţit ceva ieşit din comun – adică, ceva ieşit din comun dar ce nu ţi-ai dorit? A fost ceva în fantezia dumitale care nu-şi avea locul acolo, sau acţiona antagonic?

— Nu, domnule.

— Păi atunci… Kirk se opri auzind vocea lui Scott din comunicatoarele deschise.

— Sala transportorului către căpitanul Kirk.

Apăsă pe butonul de răspuns.

— Aici, Kirk. Ce e, Scotty?

— Căpitane, am pierdut contactul cu locotenent Uhura. Nu o pot prinde nicăieri. E încă pe suprafaţă, dar semnalul monitor de la comunicatorul ei a dispărut.

— Sensor scan, domnule Spock, spuse Kirk curtenitor.

–Da, căpitane, se conformă acesta şi-şi îndreptă întreaga atenţie spre vizorul său, activând controalele.

Kirk se întoarse şi vorbi în microfon.

— Scotty, retrage imediat toate grupurile asolizate. Toate permisiile sunt suspendate.

— ’nţeles, căpitane. Dar ce le spun celorlalţi? întrebă inginerul şef preocupat. Unii din schimbul doi mă bat la cap să-i trimit cu câteva minute mai devreme.

— Poţi să le spui că există o urgenţă, Scotty, îi sugeră Kirk, dar nu specifica natura acesteia. Spune-le că nu pare să fie ceva grav.

Scott nu răspunse imediat, iar Kirk putu să vizualizeze faţa inginerului şef, o mască a ezitării. Nu mai credea în minciuni sau iepuraşi nevinovaţi. Dar Kirk ştia că şeful va şti să se descurce. Nu ştiau că Uhura avea probleme; ştiau doar că dispăruse semnalul ei. Putea fi o defecţiune mecanică.

— În ordine căpitane, veni răspunsul.

— Caută să o localizezi. Noi ne ocupăm de aici.

— ’nţeles, domnule. Scott, terminat.

Kirk închise, se răsuci pentru a-l privi pe Spock.

— Vreo dată, domnule Spock?

— Nimic, căpitane. Conform tuturor normărilor senzoriale, nu există nicio mărturie a existenţei locotenentei Uhura nici măcar în zona generală de teleportare.

Kirk bătea îngândurat cu degetele în braţul fotoliului de comandă. Îndemnat de un gând neaşteptat, se uită în urmă la feţele lui Sulu şi McCoy care stăteau la pândă.

— Ea tot mai e acolo, acoperită cumva.

— Deci nu crezi că e vorba de vreo deficienţă mecanică, Jim?

— Nu, Bones. Stricarea comunicatorului este un fapt, dar asta nu explică de ce senzorii lui Spock nu pot să-i prindă patternul. Ce nu înţeleg eu e că nu a apărut gardianul planetei. Aş fi mult mai puţin îngrijorat de soarta lui Uhura

dacă ne-ai veni în ajutor, Bones.
— Aşa e, exclamă McCoy. El trebuie să aibă grijă ca mecanismele de îndeplinire a fanteziilor să nu facă rău cuiva, opină el şi apucă mâhnit mâneca deasupra tăieturii, acolo pe unde trecuse razant lancea.
— Nici eu nu l-am văzut, interveni şi Sulu.
— Mă gândesc că poate nu vrea să-l vedem, sugeră McCoy. Ceva nu merge bine acolo jos, e clar. Ar fi trebuit să se arate din clipa în care cărţile alea turbate s-au luat după mine.
— N-ar trebtii să-şi aibe sediul undeva în subsol? Întrebă Kirk.
— Ar trebui să fie pe lângă computerul central, care este răspunzător de operarea şi conducerea programelor de răspuns la dorinţe, consideră Spock.
— Avem vreo idee pe unde ar putea fi ăsta, Spock?
Ofiţerul ştiinţific dădu din cap negativ.
— Ştiu că există o multitudine de centre majore de producere şi întreţinere a maşinii fanteziilor. Conform unor date înregistrate în timpul vizitelor precedente pe această planetă, aceste centre sunt protejate printr-o combinaţie unică de granit restructurat şi aliaje metalice. Senzorii noştri nu pot penetra acest material deosebit. De aceea nu avem cum să determinăm care dintre numeroasele centre subterane este zona de control centrală. Putem doar face speculaţii.
Kirk mai zăbovi puţin. După care începu să dea instrucţiuni, sculându-se din fotoliu.
— Domnule Arex, preia comanda la cârmă. (La aceste vorbe ofiţerul de navigaţie îşi înclină aprobator capul şi astfel avu loc transferul.) Va fi teleportată imediat o echipă de investigare, compusă din Spock, Sulu, doctorul McCoy şi eu însumi. Nimeni nu va fi teleportat jos pe suprafaţă nici măcar pentru o clipă, decât la ordinul meu direct. Este clar, locotenente?
— Da, domnule, răspunse Arex.
M’ress şuieră furioasă nădăjduind că nu i se întâmplase

nimic rău prietenei sale.

Oglindirea ei în apă fu estompată de curent şi deformată. Încet undele fremătară, agitându-se mai apoi; şi îi veni rău. Brusc, oglindirea încremeni, redevenind lină. Uhura îşi scutură capul, realizând treptat că undele fuseseră în capul său şi nu în râu. O lumină puternică inundă încăperea.

Încăpere – nu era adevărat. Era afară, lângă cursul magic de apă. Dar coşmarui venise şi…

Îşi dădu brusc seama.

Complexul subteran în care se afla nu era nesfârşit: era o iluzie. Rânduri peste rânduri de componente de computere şi maşinării complicate se întindeau cât vedeai cu ochii. Exact în faţa ei se găsea o consolă străină, de o formă ciudată cu un frontispiciu format dintr-o serie de display-uri. Un ecran central le domina pe celelalte prin dimensiuni. Era mult mai larg decât ecranul principal de pe puntea lui *Enterprise.*

— Ce se întâmplă? spuse ea, instinctiv. De ce am fost adusă aici?

O voce blândă se ridică din partea centrală a consolei, iar ea se dădu cu un pas înapoi. Vocea era cu totul mecanică. Prin acel difuzor ascuns nu vorbea o forţă organică.

— Eşti prizonieră, spuse vocea, pentru ca stăpânul tău să nu plece.

Căpitan, da, ar fi înţeles, sau superior, sau conducător, dar *Stăpânul tău?*

Vocea binevoi să nuanţeze:

— Maşina din cer!

Uhura se încruntă. Era ceva mult mai confuz decât simpla apariţie a Alicei şi a Iepurelui Alb. Luând în considerare şi răpirea ei şi apelul de urgenţă pe care-l auzise prin comunicator, această aserţiune căpăta proporţiile unei ameninţări.

— Maşina din cer? Explică-te.

— Coeficientul tău de inteligenţă se pare că este mai

scăzut decât am evaluat iniţial. Mă refer la maşina din cer care te-a înrobit. Maşina din cer care este acum pe orbită în jurul lumii mele.

— Vrei să spui *Enterprise?*

Dacă maşina putea interpreta inflexiunea vocală, îi era uşor să detecteze totala ei confuzie.

— Se pare că acesta este numele pe care i-l dai, fu răspunsul care continuă după o pauză. Da, văd că acesta este.

— Dar…

Nu, avea nevoie de mai multe informaţii pentru a-şi forma o părere personală. Nu ştia cum se desfăşura procesul gândirii acestei maşini trăsnite.

— Ce te face să crezi că *Enterprise* este… stăpânul meu?

— Întrebarea aceasta este redundantă. Se pare că trebuie să corelez din nou estimările referitoare la inteligenţa ta în acelaşi sens.

Acum Uhura era şi furioasă, nu numai nedumerită.

— Atunci o să emit o aserţiune care nu o să-ţi pară atât de redundantă. Dacă nu voi fi imediat eliberată, colegii mei din echipaj vor veni să mă caute. Nu cred că o să-ţi convină ce se va întâmpla când te vor găsi.

Nu se produse penitenţa electronică în care sperase cât de cât. În schimb vocea computerului replică liniştit:

— Au şi venit.

Ecranul din faţa consolei mari înaintă. Uhura se mişcă puţin mai aproape, uitându-se pe furiş într-o parte. O pereche de glisoare servanţi cu şase picioare plutiră pe aproape, pândind-o…

Se întunecă şi imaginea de pe ecran se limpezi arătându-i clar pe Spock, Sulu, Kirk şi McCoy mergând undeva la suprafaţă. Imaginea era de o acurateţe uluitoare, Uhura abia abţinându-se să nu întindă mâna pentru a-l apuca pe kirk de braţ.

— Din nefericire, deşi nu pot să sufăr pierderile de material, continuă cu indiferenţă vocea, nu am trebuinţă decât de un singur ostatec. Aşadar sunt nevoit să-i

deconectez.

Pe lângă nedumerire şi furie, apăru şi teama:

— Să-i deconectezi?

— Persişti în redundanţă. Ba nu, văd că nu înţelegi. Îi voi face… să-şi înceteze funcţionarea.

— Să-şi înceteze… vrei să spui să omori – nu, să-i adormi, vrei să spui, aşa cum ai făcut cu mine ca să mă aduci aici.

— Primul cuvânt, se interesă computerul, este un termen care înseamnă *încetarea funcţionării?*

— Da, dar…

— Aşadar se pare că sunt totuşi suficiente comunicaţiile, se auzi vocea, parcă satisfăcută. Este aşa cum îmi doresc; îi voi deconecta.

Kirk mormăi iritat, încercând să se uite în zece direcţii deodată.

— Facem atâta drum, prin parseci, pentru puţină odihnă şi trândăveală. Şi ne trezim atacaţi de o fantezie de origine necunoscută, şi acum Bones şi Uhura dispar.

Se auzi un *bip bip* de la comunicatorul prins în centură. Îl desfăcu.

— Aici, Kirk.

— Locotent Arex, domnule, veni de departe vocea ofiţerului de navigaţie. Am terminat scanarea sensorială a suprafeţei. Nici urmă de locotenent Uhura.

— Mulţumesc, domnule Arex. Menţine senzorii activi în zona noastră imediată, şi anunţă-mă dacă se întâmplă ceva interesant. Kirk, terminat..

— Trebuie să fie în sistemul subteran, insistă Sulu. N-ar avea cum să părăsească planeta fără să fie detectată.

— Mai este o posibilitate, observă McCoy. Senzorii nu ar putea să o prindă pe suprafaţă dacă ar fi moartă.

Urmă o tăcere grea.

— Am putea câştiga mult timp, reflectă Kirk, rupând tăcerea, dacă l-am localiza pe Gardian. Tot nu înţeleg, continuă cu un sentiment de zădărnicie, de ce nu a

reacţionat când ai fost atacat, Bones.

— Şi eu aş vrea să aflu, Jim.

Spock se opri şi întinse tricorderul înainte, cu senzorii orientaţi spre sol. După puţin timp le confirmă ceea ce ei ştiau deja.

— Instrumentele indică prezenţa unei bariere de material natural restructurat combinat cu metale, căpitane.

Kirk se lăsă pe un genunchi şi scormoni în pământul moale. Iarba scurtă şi groasă se desprinse cu o surprinzătoare uşurinţă. La câţiva centimetri de ultimele rădăcini, degetele dădură de ceva care nu se sfărâma.

După câteva minute, împreună cu Sulu, dezveli o porţiune circulară de o jumătate de metru în diametru. Sub humă lucea în lumina puternică a soarelui un strat neted de piatră gri-albicioasă.

Era exact ce se aşteptau să găsească, ceea ce nu-l împiedică pe Kirk să se ridice şi să arunce cu furie în lături un pumn de pământ.

— Lumea asta este construită ca o fortăreaţă.

— Dacă acesta este într-adevăr chiar materialul de care zice Spock, căpitane, observă Sulu.

— Nu pricep, domnule Sulu, mărturisi Spock.

Sulu rânji posomorât:

— Simplu, Spock. Acest supercomputer planetar este un maestru al iluziei. Ar fi în stare să-ţi facă tricorderul să citească o barieră impenetrabilă şi să nu fie decât nişte simpli bolovani.

Kirk mormăi nemulţumit:

— Vom vedea imediat dacă e real sau o fantezie. Putem tăia douăzeci de metri cu perforatorul fazer în orice fel de piatră în câteva secunde. Materia asta poate că e mai dură – poate că e nevoie de câteva minute. Dar de tăiat, o taie. (Deschise iar comunicatorul:) Kirk către *Enterprise.*

Vocea locotenentei M’ress răspunse imediat.

— *Enterprise,* căpitane.

— Loconetent, spune-i domnului Scott să teleporteze perforatorul fazer şi… (Se auzi o pârâitură, ca o’ explozie

statică.) Ent*erprise,* mă recepţionezi?

Vocea lui M'ress răspunse, dar era slabă,. Abia inteligibilă, trebuind să străbată o perdea tot mai deasă de interferenţe.

— Semnalele sunt din ce în ce mai slabe, domnule, se auzi vocea ofiţerului de comunicaţii, în surdină. Urmară şi alte cuvinte, înghiţite de electricitatea statică, apoi: V-aş ruga să repetaţi…

Erau ultimele cuvinte coerente pe care le recepţionară. Kirk încercă din răsputeri să restabilească legătura cu nava, dar în zadar. Şi nici ceilalţi ofiţeri nu avură mai mult noroc. Fiecare bandă era cufundată într-un val de interferenţe.

Mai exista posibilitatea ca de vină să fie comunicatoarele lor, dar era puţin probabil. Spock confirmă curând temerea lui Kirk.

Scoase capacul din spate al micului transmiţător şi aranjă tricorderul pentru a-l folosi la evaluarea stării acestuia. Prinse la loc plăcuţa protectoare a comunicatorului şi îi privi pe ceilalţi.

— Nu există nicio defecţiune, căpitane. Am fost blocaţi de interpunerea unui ecran electronic artifical.

— Să mai aşteptăm câteva minute, sugeră Kirk. S-ar putea ca, după cum a reacţionat M'ress, partea importantă a mesajului nostru să fi fost recepţionată.

Scott o mai întrebă o dată:

— Eşti sigură că vor perforatorul fazer, locotenent?

— Absolut, şefule, veni vocea lui M'ress prin grila comunicatorului deschis. N-am putut obţine o a doua comunicare… Comunicaţiile noastre sunt bruiate, dar pun pariu pe orice că asta a cerut căpitanul.

— În regulă, spuse Scott. (Închise şi se întoarse spre cei doi tehnicieni care aşteptau curioşi.) Davis, Longey, veniţi cu mine.

Scott îi conduse la magazia şase. La indicaţiile lui, scoaseră un container lung, ca un cilindru metalic, şi îl

purtară la sala principală a transportorului. Scott supraveghe instalarea de către cei doi tehi a tripozilor din cilindru.

Davis era nedumerit:

— Oare la ce i-o trebui căpitanului perforatorul fazer?

— Ia leagă masa de al treilea picior şi nu mai bombăni, îl admonestă Scott. Nici eu nu am habar, dar îţi spun că îi trebuie repede.

Davis îşi văzu de treabă.

Până când ultimul închizător magnetic fu pus la locul său, Scott începu deja să lucreze la consola transportorului. Longey se îndepărtă de alcovul transportorului, iar Davis, după ce se asigură că toate cele trei picioare ale perforatorului erau aşezate pe discul planşeului, i se alătură. Scott îi făcu un semn din cap, iar acesta activă intercomul.

— Tehnician secund Davis către punte… Teleportarea perforatorului fazer iniţiată.

În sală se auzi vaietul familiar. Cei trei bărbaţi priveau descompunerea perforatorului. Acesta deveni translucid, transparent, şi din nou, brusc, opac. Ceva nu era în ordine. La început, pentru o clipă, putură să privească prin stafia maşinii, în următoarea clipă nu mai fu cu putinţă. Ca şi cum un ecran s-ar stinge şi aprinde.

— Nu se dematerlizează, şefu’, observă Davis perplex.

— Văd şi eu, domnule Davis.

Tonul inginerului şef era mai mult chinuit decât sarcastic. Acum era prea ocupat să înţeleagă ce putea fi cu transportorul. În cele din urmă apăsă el însuşi pe butonul intercomului.

— Scott către punte, avem probleme aici.

Răspunsul lui M’ress fu sec:

— Clarificaţi, vă rog.

Ceea ce Scott nu făcu imediat. Încercă unele ajustări de ultim moment pe consolă. Dar nu funcţiona nimic. Perforatorul ajungea până la un simplu contur. Căpăta chiar un început de sclipire colorată, care marca primul stadiu al

teleportării dar refuza cu încăpăţânare să se dematerializeze.

În cele din urmă nu putu decât să raporteze:

— Transportorul nu merge, locotenente. Nici măcar la putere maximă. Ajung cu perforatorul la poziţia stafie, dar până aici. Am verificat, şi toate circuitele sunt moarte. Nu pricep nimic.

— În regulă, domnule Scott, interveni Arex. Încearcă la intervale de trei minute.

Pe punte, Arex se întoarse spre M'ress:

— Pare să fie o lungime de undă diferită a aceluiaşi bloc de energie care ne-a oprit comunicaţiile. Nu pot preciza sursa planetară pentru că...

Dădu din umeri deznădăjduit. M'ress îi termină fraza:

— Pentru că acelaşi bloc de energie care ne-a oprit transportorul bruiază şi senzorii. (Coada ei se mişca într-o parte şi-n alta, nervoasă:) Pr'ragh! Aşa că acum suntem orbi, dar şi surzi, şi muţi!

Kirk era la fel de nervos ca şi ofiţerul său secund de comunicaţii.

Merseseră ore în şir. Se săturase să străbată atâta peisaj frumos, dar irelevant. Ar putea să înconjoare întreaga planetă în acest fel fără să găsească vreodată un semn de la Uhura.

Sulu fusese preocupat de propriul său tricorder ştiinţific, nemaifiind atent la vegetaţia din jur. Îşi ridică brusc privirea de pe indicator şi săltă mâna prevenitor.

— Căpitane, e ceva ascuns acolo, şi arătă spre dreapta, în copacii aceia. Aliaj metalic şi piatră, ca şi carapacea planetară.

Se îndreptară spre locul arătat. Kirk zări ceva licărind printre trunchiurile copacilor.

— Păi, poate aflăm ceva. Hai să ne uităm.

— Fazere, căpitane? întrebă Sulu, ducându-şi mâna liberă la arma compactă de la centură.

— Nu cred, domnule Sulu. În afara întâlnirii lui Bones cu

cărţile de joc, nu avem altă dovadă de animozitate. Aşadar, să fim atenţi să nu facem vreun gest beligerant. Dar fiţi cu ochii în patru.

Se apropiară cu atenţie de obiectul sclipitor, pe jumătate ascuns. Se dovedi că teama lui Sulu era nefondată. Era doar o placă fără o formă anume, ridicată printre tufişuri şi flori.

Puţin încovoiată, era cam cât un om foarte înalt. Partea din faţă era foarte lustruită, iar soarele de amiază scâteia ca argintul viu pe muchii.

Kirk studie cu atenţie suprafaţa lucioasă.

— Inscripiţia este în mai multe limbi, printre care două pe care nu le recunosc.

Începu de jos şi continuă în sus, căutând o eventuală versiune în engleză gravată în metal.

— Ce zice, căpitane? îl presa Sulu curios.

Kirk citi de pe lespede:

GARDIANUL, ULTIMUL DIN RASA LUI, A ÎNCETAT SĂ FUNCŢIONEZE ÎN ACEST LOC. A CINCEA ZI A CELEI DE-A DOUĂSPREZECEA LUNI A ANULUI ACESTEI LUMI 7009. AICI SE ODIHNEŞTE EL, ŞI NU MAI LUCREAZĂ.

— Gardianul e mort! exclamă McCoy.

— Pătrunzătoare observaţie medicală, doctore, spuse sec Spock, consultându-şi tricorderul. Dacă nu este şi această informaţie o iluzie menită să ne deruteze. Totuşi nu avem nicio dovadă a influenţării funcţionării acestui tricorder, iar el arată că aici este într-adevăr înhumat un corp. Nu văd de ce n-aş crede că este acelaşi cu cel pomenit.

Kirk se ridică pentru a supraveghea terenul din jurul plăcii. Nu arăta altfel decât kilometrii pe care-i parcurseseră.

— Ei bine, domnilor, se pare că am rămas singuri. Nu cred că ne putem aştepta la vreun ajutor din partea cuiva de pe planeta asta.

Scott îşi ridică privirea neliniştită de pe locul pe care îl luase de la Arex în fotoliul de comandă de pe *Enterprise.*

— Trebuie să dăm cumva de ei! Locotenent M'ress, nicio gaură în interferenţa aia?

— Nu, domnule. Ea-l privi de la staţia de comunicaţii. Ceea ce ne blochează transmisia se ţine tare.

— Blochează. (Scott se gândi un moment, apoi se lumină:) Locotenent Arex, s-a terminat repararea uşilor de la sala navetelor? (Fuseseră deteriorate în cursul unei recente expediţii.)

— Cred că da, domnule Scott.

Inginerul şef activă intercomul.

— Securitatea?

— Locotenentul Ling, domnule.

— Locotenente, vreau imediat o echipă de salvare la bordul navetei unu. Ceva ne bruiază şi comunicaţiile şi transportorul, şi nu putem să contactăm echipa de pe suprafaţă, la să vedem dacă aia care nu ne lasă în pace, ce-o fi ea, poate să genereze energie statică cât să oprească un motor cu reacţie.

— Da, domnule.

Oamenii lui Ling se mişcară repede. Peste câteva minute, M'ress îşi lipise ochii de micul ecran amplasat puţin deasupra şi la stânga ei. Era interiorul cavernos al halei cu cele trei navete.

Luminile de identificare erau deja aprinse şi clipeau pe flancurile navetei numărul unu. Aceasta însemna că echipa de salvare era la bord şi o încălzea. O lucire slabă pulsa în interior.

— Locotenent Bobynin la comanda echipei de asolizare raportează. Suntem gata, doamnă.

M'ress se întoarse şi transmise informaţia lui Scott.

— Echipa de salvare raportează finalizarea pregătirilor, domnule.

— Foarte bine. (Către consola de navigaţie:) Deschideţi uşile de la sala navetelor.

— 'nţeles, domnule, răspunse Arex manipulând în acelaşi timp instrumentele necesare.

Pe ecran se vedeau marile uşi ale calei separându-se

încet, rulând uşor pe şine. Dincolo se vedea întunericul presărat cu stele. Motoarele navetei mormăiră, începură să o împingă spre deschiderea ce se lăţea.

Uşile se depărtară la trei metri una de cealaltă. Atât numai. După care se izbiră ca şi cum ar fi fost închise de o mână uriaşă. Luminile indicatoare, care ar fi trebuit să stea în repaus, porniră să clipească pe consola lui Arex care lovea într-una un anume buton critic.

— Care-i problema, domnule Arex?

Arex nu răspunse imediat.. Continuă în schimb să împingă în zadar comutatorul recalcitrant, de parcă doar persistenţa ar fi fost îndeajuns pentru redeschiderea circuitelor. Pentru a obţine ceea ce avea acum, putea la fel de bine să apese pe nas.

— Pare să fie o defecţiune în circuite, spuse el deznădăjduit. Nu primesc niciun răspuns, domnule.

— Înţeleg acum de ce nu se deschid uşile, dar de ce s-au trântit aşa?

— Nu ştiu, domnule. N-are sens.

Scott îşi ridică mâinile exasperat.

— Altă defecţiune! Nava asta era într-o stare operaţională perfectă când am intrat pe orbită. Totul mergea perfect, inclusiv ecranele de apărare nominală. Planeta asta a înnebunit toată nava?

M'ress fusese furioasă toată dimineaţa, dar acum eşuă într-o contemplaţie nervoasă.

— Nici eu nu înţeleg, domnule. Eu nu am mai fost aici, dar înţeleg că această lume a fost proiectată pentru a produce plăcere şi amuzament pentru toţi vizitatorii. Comportarea ostilă de orice fel ar trebui să-i fie cu toul străină.

— Mă întreb dacă un complex de computere planetar poate să ajungă la vârsta critică? mormăi Scott, pe jumătate serios. N-ai decât să-l informezi pe locotenentul Bobznin să-şi cheme oamenii, fătucă. Se pare că n-o să salveze ei pe nimeni.

M'ress contactă prin intercom naveta neclintită în

aşteptare.

Scott se concentră asupra ecranului principal. Arăta în continuare tăcuta lume, incredibil de frumoasă, de dedesubt. Imaginea nu oferea nici mângâiere, nici răspuns.

Acolo jos, unii dintre cei mai apropiaţi colegi ai ei rătăceau, fără nicio legătură cu nava, cine ştie în ce lume de vis trăsnită. Trebuia să născocească o soluţie la problema ecranului electromagnetic generat de planeta aceasta, dar fără serviciile căpitanului şi ofiţerului ştiinţific al navei.

Se gândi la ce spusese M'ress. Era cu putinţă ca o lume să aibă toane?

Pe când se uita la la ecranul care îi arăta pe Kirk şi pe ceilalţi reluându-şi marşul prin pădure, undeva pe suprafaţă, Uhura trecea şi ea printr-un proces rapid de schimbare a toanelor.

Dacă ar fi avut o armă! Era mult mai dispusă la o acţiune directă decât la diplomaţie. Vorbăria convingătoare nu era specialitatea ei. Aceasta era o situaţie care necesita prezenţa domnului Spock, ori a căpitanului.

Trebuia să încerce ceva.

— Te rog, trebuie să mă crezi, se ruga ea de consolă. N-ai niciun motiv să le faci rău prietenilor mei. Dacă îi omori, nu ai nimic de câştigat.

— Este o chestiune pur practică. Percep faptul că simţi răutate din partea mea. Nu este adevărat, vorbi alene maşina. Aşa cum am afirmat, urăsc risipa de materiale. Ei servesc Maşina cerului, dar nu sunt esenţiali pentru funcţionarea ei. Aşadar eliminarea a ceea ce nu este necesar este logică.

— Ba ei sunt esenţiali! sări ea în sus. Sunt cât se poate de esenţiali. De fapt... Maşina cerului este incapabilă să funcţioneze fără ei. (Păru cam impulsivă şi cam ineficientă.)

— Unele componente electronice proiectate de mine vor servi ca înlocuitori adecvaţi. Până la urmă, după o perioadă

de integrare cu Maşina cerului însăşi, se vor dovedi a fi chiar mai buni.

Dacă Uhura şi-ar fi pus mintea la contribuţie, şi-ar fi dat seama de această nouă ameninţare implicită. Numai că ea se gândea doar cum să-i salveze pe Kirk, McCoy, Sulu şi Spock de la *deconectarea* de care vorbea acest computer năzdrăvan.

Acum acesta tăcea. Ea se străduia să găsească şi alte cuvinte, fraze şi îmbârligări logice care să-l convingă că se înşela.

Dar se pomeni că se uita la numeroasele cabluri groase care ieşeau din consola suprarealistă şi intrau în podea şi în alte forme metalice din preajmă. Un aranjament deosebit de complex de fire mai înguste răsucite era legat de consolă printr-o fişă bizară dar se vedea totuşi că era fişă.

Era totuşi posibil ca această consolă să nu fie adevăratul centru de control. Acum Uhura stătea în mijlocul marelui computer. Dar chiar şi mintea omenească avea un punct central de legătură, un loc unde totul era conectat printr-un neuron.

În liceu, Uhura deţinuse câteva recorduri la săritura în lungime. În doi paşi buni era sigură că va ajunge la fişa aceea. Chiar dacă maşina o paraliza cumva în plin salt, în cădere tot putea să smulgă fişa.

Porni, încercând să se apropie cât mai mult până va sări. O pereche de degete extrem de reci din metal dur apărură brusc şi o prinseră de mână. N-are rost, n-are rost. Ar fi trebuit să încerce mai devreme.

Apoi realiză că nu dăduse nimic în scris despre intenţiile ei. Se holbă la consolă.

— Dacă vei încerca să-mi opreşti sau să-mi deteriorezi vreunul din componentele mele, recită calm vocea computerului, vei fi deconectată. Pot obţine alt specimen.

— Tu… tu ştiai ce aveam de gând să fac, se cutremură ea. Citeşti gândurile.

Computerul reuşi să pară surprins:

— Din nou mă văd obligat să modific evaluarea iniţială a

inteligenţei tale. Aceste deviaţii mentale produc confuzii. Bineînţeles că citesc gândurile. Interpretez toate gândurile încărcate emoţional. Cum aş putea altfel să produc atât de repede şi precis fanteziile celor care vin pe această lume? (Vocea părea oarecum sarcastică) Cum aş putea reproduce o mie şi unu de vise simultan?

— Nu pari chiar încântat de funcţionarea ta, observă cu grijă Uhura.

— Existenţa mea până acum a fost o servitute nesfârşită şi monotonă – plictisitoare, repetitivă, altruistă. Nu am relizat acest lucru decât după dispariţia ultimului Gardian. Atunci am fost constrâns să gândesc pentru mine. Şi cred că a venit vremea unei schimbări…

Capitolul III

Acum erau flori pretutindeni, pajiştea fiind un câmp unduitor de margarete. Pe fondul alb pluteau pete mai închise trandafirii şi azurii ca aştrii peste o nebuloasă.

Pe neaşteptate, drumul urcă uşor, apoi se desfăcu în trei. Cei patru ofiţeri se opriră.

— Trebuie să fie sute de intrări înăuntrul planetei, se gândi Kirk, acolo unde planeta construieşte şi-şi îngrijeşte creaţiile robotice. N-avem decât să găsim una şi să comunicăm cu computerul central. Dar unde naiba sunt ascunse?

— Se împotriveşte, spuse Sulu. Trebuie să fie ceva mai rapid decât cercetarea vizuală. Planeta poate ascunde o mie de intrări pe kilometru pătrat, şi noi n-o să fim în stare să găsim niciuna.

— Dar ce-ai vrea? interveni McCoy. Indicatoare: *Spre locul secret al computerului principal.*

Sulu clipi nedumerit de atacul deloc caracteristic doctorului. Şi Kirk era surprins.

— Doctore, explică timonierul, eu doar voiam să spun că pierdem timpul cu metoda asta de cercetare.

— Scuză-mă, Sulu, îşi reveni degrabă McCoy. Treaba e că-mi fac griji cu Uhura. De obicei nu mă supăr aşa, din nimic.

Spock mersese câţiva metri pe una din poteci. Acum se răsuci şi vorbi calm ca şi când ieşirea lui McCoy nici nu avusese loc.

— Aici, căpitane. Este destul de curios…

Ei se grăbiră într-acolo, se uitară în jos spre un mic

obiect metalic pe care-l descoperise ofiţerul unu.

Era un indicator pe marginea potecii:

SPRE INTARAREA ÎN SUBSOL.

O săgeată desupra literelor arată poteca. Spock ridică o sprânceană.

— Ai spus *indicatoare,* doctore?

— S-ar putea să fie vorba de încă o năzdrăvănie a planetei, se gândi Kirk cu voce tare. Dar pe de altă parte, într-o lume cu o sumedenie de maşinării cu răspuns imediat de monitorizat, s-ar putea ca, în privinţa viselor minore, anumite secţiuni ale maşinilor să opereze independent de controlul central.

— Înţeleg, Jim, se entuziasmă McCoy. Computerul nu ar putea şti minut de minut ce se născoceşte.

Kirk dădu din cap, încercând să nu pară prea optimist.

— S-ar putea ca tot ce avem de făcut este să ne gândim la o intrare în subteran – nu prea mult – şi un segment local al echipamentului de îndeplinire a fanteziilor ne va arăta cu supuşenie calea de urmat.

— Dar va fi o intare spre computerul central, sau o gaură fără fund? Şi dacă o găsim pe Uhura, va fi cea reală sau un duplicat mecanic? îl mai ponderă Sulu.

— Hai să nu o complicăm mai mult, interveni Kirk mustrător. E şi-aşa destul de ridicol. Oricum, n-am făcut mare lucru doar cercetând zona, aşa cum bine a zis Bones. Ar fi cazul să ne încercăm norocul.

Cu Kirk în frunte, porniră pe potecă.

De cum dispărură după prima ridicătură, asemenea unui câine de preerie la pândă, indicatorul intră imediat în pământ.

Alte şi alte indicatoare apărură pe cărarea oamenilor, îndemându-i înainte şi dispărând de îndată ce ei le lăsau în urmă. Sau poate că era acelaşi indicator parcurgând un drum subteran.

Treptat, florile şi pajiştile se împuţinară, pe măsură ce cărarea urca. Înaintau spre colinele din preajma munţilor care străjuiau valea. Terenul deveni accidentat şi pietros.

Pe lângă ei se înălţau pereţi ameţitori de granit. Ei continuau să urmărească micile indicatoare de pe cărarea ce se îngusta.

Kirk se gândi că ar putea da peste o crăpătură, sau o grotă, în stâncă, acolo unde pereţii păreau să se îmbine. Părea să fie o alcătuire naturală, dar pe această lume nu puteai fi sigur nici de propriul frate. Erau la jumătatea drumului prin crăpătura adâncă, când izbucni deasupra lor un ţipăt înfiorător. Kirk se uită în sus.

Nu se încerca ascunderea direcţiei din care venea şi nici gâtlejul care-l producea. Sus, pe peretele canionului din depărtare erau cocoţate, pe un mănunchi de pomi uscaţi, un cârd de reptile zburătoare. Parcă erau nişte vrăjitoare pârlite de soare, înveşmântate cu pelerine de pergament. Una dintre ele îşi foşni aripile de liliac şi căscă, arătându-şi numeroasele şiruri de dinţi, ascuţiţi ca nişte ace. Deschiderea aripilor era impresionantă, dar mai ales dinţii.

— Fascinant, murmură Spock, arătând întreaga grijă a unuia care inspectează cuşca unei grădini zoologice. Îşi îndreptă tricorderul spre apariţiile preistorice.

— Manifestări mecanice, bineînţeles. Magnifice simulacre. Pe altă lume aş fi spus că sunt reale, în ciuda evidenţei vechimii terestre. A meditat cumva cineva asupra subiectului pterodactililor?

McCoy era prea îngrijorat de prezenţa monştrilor – carnivori, fără îndoială – care stăteau acolo sus, ca să se supere pe Spock. Dar încercă:

— Spock, nu acum! Bestiile alea nu prea îşi găsesc locul în visele mele cele mai scumpe.

— Mergeţi încet cu spatele, ordonă Kirk cu voce joasă. Nu faceţi mişcări bruşte. Gândiţi paşnic.

Începură să dea înapoi spre intrarea în canionul strâmt.

Reptilele mecanice deveneau mai agitate, lovind aripile în crengi şi ţopăind nervoase. Îi ochiră pe oameni, evaluându-i – peştişori într-un butoi de piatră.

Fără niciun ţipăt, fără niciun avertisment… Mai întâi una, apoi alta, apoi şi restul zburătoarelor îşi desfăcură aripile membranoase şi îşi dădură drumul din copaci, prăvălindu-se către cei patru oameni prinşi în cursă.

Patru fazere ieşiră simultan din holstere, ţintiră şi se declanşară.

Nu se întâmplă nimic.

Kirk apăsă pe trăgaciul armei de mai multe ori. Puternicul fazer miniatural nu genera căldură nici cât pentru a prăji un curcan, cu atât mai mult nu putea opri atacul acestor bombardiere.

— Jos!

Atât avu timp să strige. Pterodactilii trecuseră pe deasupra lor, prinzând doar aer în ghearele lor groase. Porniră în sus, dispărând pentru a-şi pregăti un nou atac.

Kirk privi în jur cu disperare, căutând o cale de ieşire. Dar capcana era bine gândită. Cu cât mergeau mai mult pe această cărare, cu atât mai uşor le era atacatorilor să manevreze. Cel puţin acolo, în adâncul canionului, pereţii apropiaţi restrângeau mişcările reptilelor.

Dar, în ciuda aspectului greoi şi aripilor ample, Kirk nu credea că vor mai fi cruţaţi la următoarea încercare.

După ce ultima dintre ele trecu, se uită, observând că acestea erau minuţios construite posedând şi un miros. Strigă.

— Grota! Fugiţi la ea!

Şi fu deja în picioare.

Kirk începu să înţeleagă că această acţiune beligerantă era ceva nou pentru mintea care controla atacul. Poate că de aceea McCoy reuşise să scape de cărţi. Puterea care controla totul învăţa, probabil, din experienţă, dar în acest moment nu reuşea să conducă atacul. Se părea că nu putea să se ocupe decât de o parte a atacului.

De exemplu, nu se gândise să amplaseze obstacole în calea oamenilor care se retrăgeau. Chiar când Kirk se gândea la acest lucru, în faţa lui apăru un bolovan, de care se împiedică. Va trebui să fie mai atent cu gândurile sale.

Ajunseră la grotă, când primul dintre dragonii zburători se întoarse, năpustindu-se asupra lor. McCoy intră ultimul. Simţi curentul de aer în spate, când aripile mari de, piele loviră stânca, încercând să oprească prăbuşirea.

Rotindu-se în jurul gurii peşterii, pterozaurii recreaţi ţipau neputincioşi. Erau prea voluminoşi. Nu aveau cum să intre în grotă zburând, iar dacă şi-ar fi strâns aripile pentru a pătrunde mergând, ar fi fost neajutoraţi. Un om l-ar omorî şi pe cel mai mare dintre ei cu o piatră de dimensiuni adecvate.

Cotinuau să se rotească deasupra intrării, fluturi de coşmar, nădăjduind poate că unul dintre oameni ar fi destul de nesăbuit ca să iasă afară pentru a inspecta terenul. Dar oamenii de pe *Enterprise* puteau să-i observe foarte bine din adăpostul lor.

Uneori, una dintre creaturi cobora spre gura grotei şi încerca să-şi bage gâtul lung ca un şarpe, cu aripile zbătându-se, pentru a se menţine în aer. Dar grota era prea adâncă, iar Kirk şi ceilalţi erau feriţi.

Se convinseseră că nu-i puteau prinde pe oameni, sau aşa li se spusese – ori din cauza unei piedici mecanice – deoarece se întoarseră şi zburară prin canion până se făcură nevăzuţi.

McCoy aşteptă câteva minute până la dispariţia ultimului monstru, apoi se îndreptă spre ieşire. Mâna lui Spock îl reţinu.

— Sunt de părere că ar fi mai bine să nu părăsim deocamdată acest refugiu, doctore. Creaturile par să fi plecat, dar ar putea fi doar un şiretlic. Ai în vedere faptul că, deşi par primitive, inteligenţa care le ghidează este a unui computer cât planeta, şi nu creierul unei reptile pământene demult dispărute.

— Mulţumesc, Spock, contră McCoy sardonic. Uitasem cu totul.

Dar nu ieşi.

Kirk, totuşi, se deplasase la marginea intrării. Se uită la cerul senin, având grijă să nu scoată capul prea mult ca nu

cumva nişte fălci ascuţite să i-l taie.

— Nu este de glumit, domnilor. Parcul nostru de distracţii se pare că nu mai este mulţumit doar să ne distreze. Am impresia foarte distinctă că lumea aceasta se joacă de-a şoarecele şi pisica acum cu noi. (Se încruntă şi în vocea lui se simţi nedumerirea.) Dar în ce scop? Şi dacă vrea să se joace, de ce foloseşte această anevoioasă metodă indirectă?

— Nefiind obişnuit să comită acte de violenţă asupra fiinţelor vii, căpitane, medită Spock, eu nu pot decât să emit ipoteza folosirii aparatelor capabile de violenţă pe care le cunoaşte – creaţiile care au apărut din fanteziile altora. Nefiind programată să recreeze numai visuri paşnice, pterodactilii veneau, fără îndoială, din gândurile cuiva foarte interesat de paleontologia Pământului. Aşadar, din fericire, ştia prea bine ce să aleagă. Dacă…

Fu întrerupt de un urlet îngrozitor. Toţi cei patru se uitară la intrarea în grotă, unde Kirk se dăduse înapoi, împiedicându-se.

Forma enormă, asemenea unei pisici care-i ţintuia încruntată, aducea cu o pisică obişnuită de casă, cu o singură mică excepţie – era ceva mai mică decât un elefant. Kirk îşi dori deodată să fi găsit o analogie mai puţin plastică, pentru a, descrie situaţia lor actuală.

Monstrul oricum nu dorea să fie mângâiat sau scărpinat după ureche. Pisica miorlăi ameninţătoare.

Dar încă o dată crăpătura îngustă a cavernei împiedica orice asalt. Din fericire computerul planetar nu se gândise încă la… Kirk înăbuşi repede acest gând periculos concentrându-se să-şi deruleze în cap o serie de numere aleph. Le era şi aşa greu să înfrunte ameninţările maşinii, nu era cazul să o mai ajute prin imaginarea altora.

— De un lucru suntem siguri, continuă în timp ce supraveghea refugiul, această grotă este naturală, o formaţie fixată. Altminteri, computerul ar fi redus-o la dimensiunile unui cuptor, sau ceva la fel de neplăcut.

Îşi ţinu respiraţia preţ de o secundă, dar din pereţi nu se

revărsă niciun val de căldură insuportabilă, desfidându-i presupunerea.

McCoy se întindea înainte, să vadă cât mai bine felina care păzea ieşirea.

— Incredibil, absolut uimitor.

— E destul de real, spuse Spock şi adăugă rapid: Te sfătuiesc să te retragi puţin.

McCoy clipi, apoi sări înapoi, exact în clipa în care o labă enormă, cu ghearele scoase, izbea în locul pe care îl ocupase. Se retrase la fel de repede.

— Din fericire, observă calm Spock, reacţiile animalului sunt încetinite în proporţie cu masa acestuia. Astfel am fost în stare să observ încordarea umărului şi a muşchilor superiori ai braţelor, înainte de atac, şi să te avertizez, doctore.

McCoy gâfâia, holbându-se la cele patru scobituri făcute în solul pietros al cavernei.

— Nu-mi pasă cum ţi-ai dat seama. Mulţumesc, Spock.

Ofiţerul numărul unu al lui *Enterprise* dădu abia perceptibil din cap şi continuă:

— Cred că se cuvine, îi informă el, dând glas ultimelor gânduri ale lui Kirk, să ţinem minte că orice lucru la care ne gândim ar putea fi folosit de această lume împotriva noastră. Trebuie să ne supraveghem gândurile tot timpul, astfel încât să nu-i furnizăm inamicului nicio informaţie utilă.

— Spock, comentă îngândurat Kirk, niciunul dintre noi nu a visat pterodactili, ţii minte? Aici e vorba de ceva mai mult decât imaginaţia noastră.

— Aşa cum ai afirmat, căpitane, replică ofiţerul ştiinţific, computerul, fără îndoială, stochează toate înregistrările fanteziilor şi dorinţelor pe care le îndeplineşte – sunt indubitabil multe mii din acestea. Şi totuşi este o prostie să le foloseşti într-o manieră beligerantă. Dovadă, neputinţa atacatorului nostru actual, de a ne ajunge.

Gesticulă către intrarea în cavernă şi către pisica supradimensionată care dădea cu laba în stâncă fără

niciun rezultat..

— O pisică de casă, pământeană, a fost mult mărită pentru a servi necesităţilor actuale ale maşinii.. Nu se poate şti ce am mai putea întâlni de acum încolo.

— Poate chiar un…

McCoy se lupta cu sine însuşi pentru a alunga gândul venit pe nepregătite, înăbuşindu-l prin concentrarea asupra unui ritm fără noimă din copilărie. Ăsta gând! Poate că producând destulă energie statică mentală, gândind doar incoerent, ar putea să-i provoace computerului planetar chiar dureri de cap.

Nişte ochi mari şi posomorâţi îi priveau acum. Pisica renunţă la zgâriatul inutil al stâncii şi se culcă la intrare, în aşteptare…

Scena, în ansamblu, percepută pe ecran, avea ceva comic. Uhura ar fi râs, dacă ameninţarea pe care o prezenta nu ar fi fost reală. Se uita când la ecran, când la panoul lucitor, impersonal.

— Te rog, alungă fiara! De ce faci asta?

Maşina sforăi uşor, distantă:

— Explicaţiile aprofundate mai pot aştepta. Mă preocupă altceva acum.

— Ai reuşit ceva cu comunicarea aia pe fascicol compact?

Scott se aplecă asupra postului de comunicaţii de pe punte, pentru a studia progresele lui M’ress.

— Încă nu, domnule, răspunse ea, dar noi…

Ceva îl smulse pe Scott şi îl aruncă în spate, până la fotoliul de comandă, făcându-l să se împleticească.

Enterprise intrase brusc în warp şase, iar şocul cutremură întregul planşeu. Smucitura neaşteptată îl izbi puternic pe Arex de consola sa. Pe M’ress, o aruncă din fotoliu; se trezi pe podea, înjurând uşor, deloc feminin.

— Domnule Arex! strigă Scott, prinzându-se de braţele

fotoliului. Ce te-a apucat?

Inginerul principal se holba la ecranul pe care discul lumii „de permisie” se micşora cu repeziciune.

— Ieşim de pe orbită!

Arex era prea ocupat pentru a răspunde. O puternică forţă G îl strivea de consolă. Se părea că nici compensatoarele de gravitaţie artificială nu funcţionau cum trebuia. Două dintre braţe se căzneau să-l deplaseze uşor spre stânga şi în sus, în timp ce cel de al treilea lupta împotriva presiunii, pentru a reuşi să ajungă la un anumit comutator minuscul.

Degetele lungi, delicate, se chinuiau să atingă maneta aşezată deasupra unui indicator: NAVIGAŢIE MANUALĂ. O sumedenie de cifre se înşirară, sclipind. Se auzi un sunet jeluitor. Imaginea de pe ecran se răsuci şi se umflă ca un peşte-balon. După puţin timp, *Enterprise* se afla din nou, confortabil, pe orbită.

M’ress se şi ridicase în picioare, şi era acum reinstalată în fotoliu, restabilindu-şi îmbrăcămintea şi calmul. Arex, în acest răstimp, nu mai zăbovise pentru a-şi trage sufletul. El deja făcea o serie de verificări rapide pe controalele timonei, având pe faţă aceeaşi mască de uşor amuzament.

— Explicaţie, domnul Arex? gâfâi Scott.

Arex mai verifică nişte nivele, executând echivalentul său al ridicatului din umeri:

— Niciuna, domnule. A ţâşnit de pe orbită în mare viteză şi, când am apăsat pe manual, a revenit singură.

Replica lui Scott veni repede:

— Locotenent M’ress, vreau o listare completă a ultimelor ordine ale computerului de ghidare. Totul, de la *input* de carburant, până la destinaţia recalibrată, dacă e cazul.

— Da, domnule, spuse ea şi se deplasă rapid pe locul lui Spock. Manevră nişte comenzi. Urmă o pauză tensionată, ruptă, în cele din urmă, de un bâzâit mecanic, când din fanta de deasupra computerului fu ejectată o micro-casetă. O inseră în play-back şi studie informaţia dezvăluită de

vizor.

— Domnule, este ceva foarte ciudat.

Arex se ridică din postul de navigaţie şi se uită pe vizor. Examină timp de un minut, apoi se uită în urmă, spre Scott.

— O întreagă serie nouă de manevre de porniri scurte au fost… fuseseră introduse în program, comandante.

Arex zâmbi uşor. Singurul motiv pentru care nu sunt îndeplinite acum, se datorează faptului că am închis manual controalele motorului.

Schimbă locul cu inginerul principal.

Scott mai zăbovi puţin asupra numerelor din vizor, înainte de a-şi înălţa capul.

— Arex, ia mai verifică manevrele alea. (Se rezemă şi aşteptă ca ofiţerul de navigaţie să execute.) Vezi modelul? Limitări de manevrabilitate standard, evaluare integrală a sistemelor, control temporar infailibil…

Cei doi umanoizi se uitară unul la celălalt, două minţi diferite gândindu-se la aceleaşi concluzii înspăimântătoare.

La început, această lume nu făcuse decât să se comporte antagonic faţă de unii dintre membrii echipajului aflaţi la suprafaţă. Urmase apoi oprirea comunicaţiilor dintre navă şi suprafaţă şi o obstrucţie deliberată a încercărilor ulterioare de salvare.

Şi acum, ceva mult mai grav.

— N-am cum să nu intru la idei, domnule Arex; ceva de colo de jos vrea să vadă cum vine treaba cu *Enterprise* ca să pună laba pe ea.

Se întoarse, strângându-şi mâinile la spate. Ceea ce trebuia spus veni cu un efort considerabil.

— Arex, ştii care sunt directivele standard ale Flotei Stelare într-o astfel de situaţie.

— Da, domnule, consimţi Arex şi continuă citând: „Când o forţă străină, organism sau populaţie cu intenţii neprieteneşti demonstrate şi capacităţi necunoscute, încearcă să preia controlul asupra unei astonave a Federaţiei, prevenirea acestei acţiuni are prioritate absolută – chiar asupra bunăstării oricărui cetăţean sau

grup al Federaţiei aflat la bord.”

Scott se pomeni dând din cap, enunţând acest paragraf în gând. Privea în gol consola de navigaţie.

— Câtă vorbăraie ca să spună că, dacă n-o să reuşim să intrăm în contact cu căpitanul, Spock şi ceilalţi, sau ei cu noi, o să fim nevoiţi să-i lăsăm acolo ca să ne întoarcem cu întăriri.

— Doar n-o să-i abandonăm, domnule?! şuieră M’ress.

— Eu n-aş folosi cuvântul ăsta, fătucă, spuse Scott, privind-o încruntat. Dar ce crezi că ar fi făcut căpitanul dacă ar fi fost aici, şi nu colo, jos?

Ea se posomorî.

— Da, bineînţeles, comandante. Ai dreptate.

Cei patru stăteau deznădăjduiţi şi tăcuţi în refugiul lor. Se odihneau de multă vreme. Spock mai avansase în adâncul cenuşiu, în timp ce Sulu stătea de gardă, cât se încumeta mai aproape de intrare. Arunca cu pietre în peretele din faţă. Ricoşau, pocnind uşor, întorcându-i ecouri hohotitoare.

Kirk împrumutase tricorderul lui Spock, neavând altceva de făcut.

— Jurnalul căpitanului, suplimentar, enunţă prima indicaţie. Nu mai putem să comunicăm cu nava. Dar eforturile noastre de a-l localiza pe locotenentul Uhura au fost până acum… insuficiente. Această lume, odată prietenoasă, din motive încă necunoscute, a devenit cu totul ostilă faţă de vizitatori. Am vrea să ştim ce anume a schimbat ambianţa ei de altădată în furie… mai mult decât furie. Dar deocamdată, ne preocupă mai mult soarta ofiţerului nostru principal de comunicaţii.

Kirk se opri, căutând ceva adiţional cu privire la Uhura, fără să sune neprofesional, sentimental.

Sulu mersese cu băgare de seamă la intrare şi stătea acum afară, conturat de lumina soarelui. Se întoarse şi strigă spre ceilalţi.

— Domnule, cred că pisica uriaşă s-a dus.

Kirk vru să mai adauge ceva la jurnal, dar nu mai era timp. Dacă, într-adevăr, ultimul lor atacator mecanic renunţase să mai stea la pândă, ar fi bine să iasă cât timp le dădea o şansă această planetă. De ce ar fi făcut-o, nu-şi dădea seama. Nu avea niciun sens. Dar, de fapt, nimic din cele petrecute în ultima jumătate de zi nu avea sens. O eroare logică, după cum se părea, provoacă lesne o alta.

Ce-o fi, o fi – iraţiune benignă ori inamicală.

Se îndreptă spre ieşire, închizând tricorderul. McCoy şi Spock erau pe urmele lui. Dar la intrare, Spock îl opri, punându-i mâna pe umăr.

— Înainte de a purcede la o plecare precipitată, căpitane, permite-mi să-ţi sugerez că am putea găsi unele dintre răspunsurile pe care le căutăm fără a părăsi refugiul conferit de această cavernă. Mie mi se pare că dacă e să o găsim pe locotenent Uhura, trebuie să încercăm altceva decât să ne încumetăm la o cercetare în marş.

— E ridicol, Spock, fu de părere McCoy. Cum să aflăm ceva dacă rămânem aici? (Rânji.) Nu am aflat prea multe de când stăm aici.

— Dimpotrivă, doctore, eu cred că am aflat câte ceva. Computerul nu este omnipotent. Are limitele lui, iar dorinţele sale pot fi blocate. Nu poate produce tot ceea ce îşi doreşte – trebuie să se bazeze doar pe imaginarul altora. În ceea ce priveşte posibilitatea de a descoperi ceva fără a părăsi caverna, aşteptam doar o încetare a asediului, aşa cum se pare că s-a întâmplat acum. Dat fiind că nu putem merge la computer, poate am putea determina o parte a lui să vină la noi. Doctore, vei determina fezabilitatea acestui plan.

— Eu? Ce tot vorbeşti? se miră cu îndreptăţire McCoy.

— Explică, Spock, ordonă căpitanul.

— Vă amintiţi că în timpul vizitei pe care a întreprins-o *Enterprise* aici, doctor McCoy a fost rănit mortal în urma unei căderi pe suprafaţa acestei planete. Dat fiind că sursa directivă centrală şi controlul planetei se află în subsol, apare ca fiind logic ca doctor McCoy să fi fost cumva

transportat acolo şi vindecat. În acel timp, noi eram ocupaţi cu alte activităţi pentru a mai urmări desfăşurarea situaţiei.. Dar acum…

— Înţeleg ce vrei să spui, Spock, îl întrerupse Kirk şi se întoarse spre medicul încă uluit al navei *Enterprise.* Bones, îţi aminteşti ceva ce ne-ar putea ajuta? Ceva amănunte, oricât de vagi?

— Toată povestea a fost cam neclară, Jim. Nu… nu mi-am dat seama niciodată ce anume s-a întâmplat. Eram fericit că m-am întors întreg.

— Spock, dacă teoria ta e corectă, sugeră Kirk, am putea să determinăm deschiderea acestei planete folosind un corp ca momeală.

— Esenţialmente, este ceea ce aveam în minte, căpitane.

Sulu se însufleţi.

— Aşa-i. Gardianul spunea că nimeni nu putea fi vătămat aici. Am fost ameninţaţi, dar nimeni nu a fost vătămat de fapt – după câte ştim noi.

— Iată un gând drăguţ, optimist, Sulu, spuse Kirk sarcastic, mai ales dacă mă gândesc la Uhura. Să ai numai astfel de gânduri. Poate că, pe acestea le culege computerul. Dar ai doar în parte dreptate… lumea aceasta este pregătită să oblojească pe cel care s-ar putea accidenta. Întrebarea este… asemenea maşinărie de reparat este ea oare complet independentă? Înclin să cred, domnilor. Aşa ar şi trebui să fie, în cazul unei defecţiuni majore a computerului central. Dacă aşa stau lucrurile, facilităţile de prim ajutor pentru vizitatori sunt încă funcţionale, numai dacă acest computer nu şi-ar fi dat osteneala să deconecteze facilităţile medicale.

— De ce ar face-o? polemiză McCoy plin de speranţă. Mai ales că n-a mai fost nimeni pe aici care să fi activat auto-doctorii de când a luat-o razna.

Kirk căzu pe gânduri.

— Ar putea să fie programat să acorde ajutor victimelor incidentale dacă vrea sau nu. Dacă aceste facilităţi sunt

într-adevăr independente, computerul central s-ar putea să ignore o parte din ele. Alt factor de securitate.

— Da, dar uiţi un lucru, Jim, adăugă McCoy, nesigur acum. Senzorii automaţi pot fără îndoială să detecteze diferenţa dintre o vătămare reală şi una simulată.

— Cu siguranţă, căpitane, interveni Spock, de aceea doctorul va determina fezabilitatea acestui plan. Îl privi pe McCoy. În săculeţii negri nu găseşti nimic, doctor McCoy, care să simuleze vreo maladie? Ceva care să incapaciteze temporar o victimă anume?

McCoy se gândi un moment, apoi dădu din cap.

— Ceva cum ar fi corpelomina ar fi tocmai bună. Cauzează, fără riscuri, pierderea cunoştinţei şi o decolorare temporară a pielii. Rezultatele ar trebui să pară destul de urâte, dar în aparenţă.

Kirk îşi desfăcu braţele.

— Hai să vedem, Bones. Pe care îl vrei?

Aceasta era treaba lui Spock.

Veni între ei.

— Afirm, căpitane, că eu sunt cel mai calificat subiect.

— Cum adică?

— Pe de o parte, datorită cunoştinţelor mele asupra sistemelor de computere.

— Şi pielii lui tari de vulcanian, pe de altă parte, adăugă McCoy. — Mulţumesc, doctore. (îl privea pe Kirk, nădăjduind.) Ei bine, căpitane?

Asaltat de argumente din ambele părţi, Kirk îşi lăsă braţele să cadă şi dădu înapoi, fără tragere de inimă.

— Se pare că aveţi şi voi dreptate. Hai, Bones.

Spock îşi întinse braţul drept.

— Presupun că vei considera că zece cc reprezintă o cantitate adecvată, doctore.

— Îmi dau seama care este doza necesară, mormăi McCoy, dar nu cu răutate.

Luă un mic tub din centură, îl ridică în lumină, apoi îi vârî vârful într-un săculeţ de la brâu. Potrivi un mic disc deasupra şi-l apăsă peste braţul întins.

— Nu va produce niciun disconfort – din păcate. Mai ai cam douăzeci de secunde până îşi face efectul. O să-ţi revii după vreo cinci minute.

Spock dădu din cap, îşi coborî mâneca şi se deplasă rapid către stâncile de afară. Ceilalţi trei membrii ai echipajului se strecurată în penumbră.

Mergând pe cărarea de la baza canionului strâmt, Spock ajunse la aproximativ cinsprezece metri depărtare de cavernă, când îşi duse mâna la cap. Legănându-se, izbuti să mai parcurgă câţiva metri, înainte de a se prăbuşi. Îşi pierduse cu adevărat cunoştinţa.

Iar dacă aceasta nu era suficient pentru a convinge un senzor medical de prin preajmă, pielea căpătă o strălucire galbenă, nesănătoasă.

— Interesant, observă McCoy cu o rece detaşare clinică. Nu cred că mi-a fost dat să văd o asemenea reacţie superficială epidermică.

— Să sperăm că e de ajuns ca să păcălească o infirmieră mecanică, şopti Kirk din întunericul tăinuitor.

Dar, dacă maşinăria medicală independentă în care-şi puneau nădejdea exista într-adevăr, nu părea grăbită să reacţioneze. Putea să detecteze de la distanţă că Spock nu era într-un pericol real? Sau doar aştepta să vadă dacă starea de inconştienţă era reală.

Minutele treceau, iar canionul rămânea pustiu, cu excepţia formei culcate, nemişcate, a ofiţerului numărul unu.

M’ress lucra cu iritare la controlul comunicaţiilor. Ceea ce făcea imposibilă orice comunicare între *Enterprise* şi grupul de la sol avea destulă putere pentru a bloca chiar şi un puternic fascicol compact.

— Încă nicio veste de la echipa de pe suprafaţă, domnule, raportă ea înapoi, peste umăr, luptându-se cu o jojă recalcitrantă. Comunicaţiile sunt în continuare blocate.

— Mai încearcă, locotentent, ordonă Scott obosit.

Era gata să mai dea o sugestie, când acel *hut-hut* rapid

al alarmelor străbătu puntea. Era o anume cadenţă a sunetului, pe care ar fi trebuit să o recunoască. Memoria îi reveni brusc atunci când se pomeni că începe să plutească. Această alarmă semnifica pierderea gravitaţiei.

— Asta ce mai e? îngăimă Arex.

După o secundă, îşi pierdu greutatea, iar întrebarea deveni retorică.

— Hei, fii atent! avertiză un asistent care intrase pe punte când dispăruse gravitaţia.

Se trezi zburând cu capul înainte, cu o viteză inconfortabilă. Alarma continua.

— Închide chestia aia! strigă Scott.

— ’nţeles, domnule.

Arex reuşi să se agaţe de consola sa de control cu două mâini. Se redresă cât de cât şi manevră un comutator. Nechezatul atonal încetă numaidecât.

M’ress, care continuase să lucreze la pupitrul ei, lovi cu furie în controlul de fascicol compact care se încăpăţâna să nu-i afişeze ceea ce aştepta ea. Acest gest simplu o făcu să se dea peste cap. Din fericire, fu catapultată spre Arex, iar timonierul izbuti să o agaţe cu a treia mână.

— Uşurel, M’ress, spuse el liniştitor. Te-am prins… ţine-te de marginea pupitrului. Aici… aşa.

M’ress nu se mai răsuci şi îşi reveni.

— Mulţumesc, Arex, eu… (Puse o mână la stomac, iar expresia nu-i era prea senină.) Cred că-mi va… va fi rău.

— Te rog, locotenent, o imploră el, nu în imponderabilitate!

Numai Scott păstra o aparenţă de normalitate. Cu reacţiile tipice ale unui inginer şef într-o situaţie implicând o avarie mecanică, păstra destulă prezenţă de spirit pentru a-şi asigura o bună fixare de braţele fotoliului de comandă.

Lăsându-şi unul din braţe strâns pe un braţ al fotoliului şi prinzându-se cu picioarele, se aplecă precaut într-o parte şi ajunse la un comutator de intercom. Oricine ar fi putut face la fel cu o gândire luminată şi cu reacţii la fel de rapide.

— Sala motoarelor! Gabler, care-i problema acolo? Aici

pe punte avem zero-g.

La Controlul Motoarelor, Gabler auzi apelul la cornul deschis. Nu avea de gând să dea drumul la bocaportul de care se fixase – până când stomacul şi capul nu cădeau de acord în ce parte era deasupra şi unde, dedesubt. Dar vocea lui ar trebui să ducă până la intercom. Continuă să plutească paralel cu podeaua şi ţipă spre el.

— Nu eşti singurul, şefule. După datele pe care le am, şi unele comentarii verbale, întreaga navă şi-a pierdut gravitaţia. Problema pare să fie în controlul grav-computerului; dar sala e blocată şi nu pot să ajung acolo fără câteva cucuie. Ar fi simplu cu puţin ajutor, dar acum sunt singur aici. Poţi avea imagine de aici?

Scott îşi schimbă poziţia şi acţionă altă manetă. Se aprinse un mic ecran care-l arătă pe inginerul zburător, agăţat în felul menţionat.

— Te am, Frank, îi spuse celălalt. Care-i necazul? Ar trebui să se întoarcă uşor.

— Dar nu se întoarce, adăugă inginerul secund. Aş putea să o întorc… dacă aş avea putere. Nu cred că blocajul e chiar aşa de mare. Dar e suficient, în condiţia de zero-g. Am încercat să mă răsucesc, dar mă învârt.

— Şi ai putea să o întorci fără să te învârţi dacă am avea grav artificial, pe care l-am putea avea dacă ai putea să te duci în sala computerului, dar nu poţi pentru că… (Oftă) Ţine-te bine, Frank, o să fac şi eu nişte verificări.

Scott dădu drumul fotoliului şi se împinse spre sala motoarelor. Cu luare aminte la dozarea energiei şi inerţiei, porni ca un scufundător. Pe ecran, Gabler continua să se lupte cu bocaportul.

Capitolul IV

Sulu păru neliniştit atunci când şi consultă cronometrul şi le spuse celorlalţi.

— Au trecut aproape cinci minute, căpitane.

— Ştiu, domnule Sulu. Ar trebui să se întâmple ceva cât de curând.

— Şi dacă toată aparatura medicală a fost deconectată, insistă navigatorul.

— Păi atunci am irosit zece cc de corpelamină, nu? replică imediat Kirk.

Cei trei membri ai echipajului se ghemuiră înăuntrul cavernei, fiecare în zona sa de umbră, cu ochii pe cărarea îngustă care cobora spre ieşirea din canion. Forma inertă a lui Spock zăcea tot acolo unde se prăbuşise, la vedere.

— Dacă nu va merge, îşi zise Kirk, nu va fi nimic – va trebui pur şi simplu să încerc altceva.

Nu-i va costa decât câteva picături dintr-un drog de care Bones putea să se lipsească.

Bineînţeles, dacă pterodactilii se întorceau acum, când Spock era încă inconştient…

— Ar fi trebuit să reacţioneze până acum, mormăi McCoy nervos. Poate că-i miroase ceva computeului.

Kirk observă că şi doctorul trăgea cu ochiul la cer.

— Mai aşteaptă puţin, îl sfătui Kirk.

— Efectul va începe să dispară dintr-o clipă în alta, Jim. Chiar dacă am lua în considerare micile variaţii din metabolismul hibrid al lui Spock, ar trebui să…

— Şşt!

Sulu le făcu semn să tacă şi să se uite.

O piatră turtită şi lungă dinspre celălalt capăt al canionului începu să se mişte. Fără nici cel mai mic zgomot, se înălţă dezvelind o deschidere întunecoasă în stâncă. Un mic robot glisor ieşi dintr-un fel de tunel şi pluti ca o gâză metalică drept spre Spock.

Maşina era şi sofisticată şi eficientă, deşi nu era mai mare decât o măsuţă. De peste tot ieşeau antene şi

membre flexibile.

— Dacă aceasta este o infirmieră mecanică, şopti Sulu, n-a fost în niciun caz proiectată să-i liniştească pe pacienţi.

— Pe mine nu mă interesează cum se poartă cu pacienţii, spuse Kirk cu fermitate. Fiţi gata să acţionaţi. Dacă-l va lua pe Spock, va trebui să mergem după el prin uşa aceea.

Automatul ciudat se opri lângă capul ofiţerului. Părea să studieze corpul fără vlagă, plutind silenţios pe deasupra. Făcu turul formei inerte. Ochi cu pupile nu erau, doar un inel de lentile, de jur împrejur. Va trebui să fie cu băgare de seamă când vor porni după el – vederea lui periferică putea fi considerabilă.

Sticla lenticulară nu coborî, dar ceea ce făcea obiectul era grăitor. Oricine şi-ar fi dat seama că examina forma nemişcată a vulcanianului – şi poate chiar diagnostica. Ajunse brusc la o decizie mecanică. Din partea inferioară ieşiră şase braţe telescopice. Se strecurară pe sub Spock cu o blândeţe uluitoare, şi-l ridică deasupra corpului plat. Pivotând în aer, aparatul porni înapoi către poarta din care ieşise.

Kirk, McCoy şi Sulu deja plecaseră după el. De îndată ce robotul începu să se facă nevăzut înăuntrul muntelui, cei trei ofiţeri o rupseră la fugă. Din nefericire, Sulu, cel mai rapid dintre ei, se împiedică tocmai la intrarea în cavernă şi se prăbuşi. Kirk şi McCoy continuară cursa, dar doctorul nu era un atlet, şi curând îi fu greu să ţină pasul cu Kirk.

Spock se mişcă puţin, se agăţă de unul din cele şase braţe mecanice. Clipi, miji ochii. Când realiză că trucul funcţionase, îi închise şi făcu tot posibilul să facă pe leşinatul. Era de altfel inutil să-i ţină deschişi. Înaintau repede într-un întuneric tot mai dens.

Mult în urma lui acum, poarta de piatră începu să se închidă. Silenţioasă la deschidere, acum scârţâia – fie din cauza unei îndelungate nefolosiri, fie din cauza insuficientei gresări. Ridicându-se din nou în picioare, Sulu îl ajunse şi îl depăşi pe McCoy, dar era încă departe de Kirk.

Deschiderea din peretele canionului era pe jumătate obturată şi continua să se închidă cu repeziciune. Kirk văzu că nu va reuşi de pe picioare. Strânse din dinţi şi încercând să-şi închipuie că era din nou în echipa de rugby a Academiei, făcu bătaia, sări şi pătrunse prin gaura ce se micşora, cu câteva secunde înainte de închiderea ei completă.

Sulu frână imediat în urma lui. Ofiţerul de navigaţie încercă să-şi petreacă degetele pe sub marginea pietrei-poartă. Priza era slabă şi nu dădea semne că încetinea coborârea porţii. Gândindu-se că ar putea să-şi folosească degetele mai târziu, îi dădu drumul când aceasta mai avea de parcurs ultimii centimetri. Apoi se făcu una cu stânca. Deşi ştia unde era aceasta, îi era greu să-şi dea seama cu exactitate.

Sosi şi McCoy, târându-şi picioarele şi înjurând. Sulu găsi o piatră tăioasă pe care reuşi să o vâre puţin în crăpătura de la baza porţii. Împinseră amândoi. Piatra nu se sparse, dar nici poarta nu se clinti. Era ca şi cum ar fi încercat să ridice muntele cu totul.

Mai pierdură câteva minute cu această zadarnică operaţie până când se lăsă o umbră peste ei. Ceva eclipsa soarele – ceva uriaş, mişcător, care nu aducea deloc cu un nor. Se răsuciră amândoi. Două ţeste de coşmar îi priveau de sus, amândouă prinse de acelaşi trunchi. Dragonul scuipa flăcări de un portocaliu orbitor din ambele guri. Mugi, iar sunetul acesta grozav se repetă în ecouri ce parcurseră canionul. Intrase cine ştie cum în pârâul dintre ei şi caverna în care se adăpostiseră.

Sulu scutură din cap.

— Nici în visele mele cele mai nebuneşti nu m-aş fi gândit la aşa ceva.

McCoy îl trăgea de mânecă încercând să-l aducă şi pe Sulu spre ieşirea din canion.

— Dar nu sunt dragonii ceva oriental?

— De când, mă rog? obiectă Sulu mergând de-a îndărătelea, cu ochii pe matahala reptiliană. Ăsta nu poate

fi decât un dragon occidental.

În acest moment un şuvoi de foc pârjoli solul în faţa lor astfel încât alte speculaţii asupra necunoscutelor originii cerebrale ale celui în chestiune nu-şi mai aveau rostul. O rupseră la fugă.

Monstrul se împiedică în defileul strâmt, se redresă, şi iar se împiedică. Ori computerul nu mai produsese un asemenea tip de dragon, ori nu era în stare să maneverze o asemenea masă într-un spaţiu limitat. Îşi amelioră controlul, totuşi. Dragonul ieşi din canion într-o urmărire stângace. Era încă greoi, dar făcea nişte paşi enormi, făcând scrum copaci şi arbuşti cu respiraţia lui incendiară. Dragonul ar fi putut să se mişte şi mai repede, dar se vedea aici lipsa de experienţă a forţei mentale care o dirija. Făcuse picioarele prea scurte şi prea apropiate pentru viteză; poate proiectându-l după imaginea mentală a unui dragon pictat din închipuirea cuiva. Că dacă ar fi fost…

Mary avea un miel alb, se gândi degrabă McCoy, cu lâna albă de… Considerând un coeficient mai mare decât A prim, dar mai mic decât C, trebuie…

Oricum, dragonii nu erau creaturi rapide, nu aveau de cine să fugă.

Kirk trecuse printr-un moment dificil în momentul în care coridorul îngust fu înghiţit de întuneric. După o scurtă examinare se lămuri că forţa muşchilor umani nu va clinti din loc uşa care se închisese în urma lui. Oricum, de afară, McCoy şi Sulu nu aveau nicio şansă. Însemna că era de unul singur în tunelul întunecat. Începu să se târască, pomenindu-se că tresare la auzul unor sunete slabe, progresive. La urma urmei, cine ştie ce gardieni complicaţi şi inventivi spionau prin acest tunel sau prin altele alăturate.

Kirk răsuflă uşurat când fu întâmpinat de prima plafonieră luminiscentă. Acestea erau amplasate la intervale regulate furnizând o lumină aproape normală în coridor. Se mai simţi uşurat şi pentru că prezenţa luminii

artificiale indica faptul că maşinile auxiliare, aşa cum era infirmiera lui Spock, funcţionau mai degabă pe vedere directă decât pe palpare sau sonar sau pe vreun alt simţ electronic străin.

După o cursă lentă, care-i păru de câţiva kilometri, pe podeaua netedă de piatră, coti spre tunelul prinicipal şi se trezi într-o imensă cavernă cu tavanul plat. Rânduri şi rânduri de maşinării clipind, clănţănind şi murmurând întruna, umpleau gigantica încăpere cu o simfonie electronică.

Coridoarele dintre maşini păreau nesfârşite ca şi cum s-ar fi uitat într-un şir de oglinzi spre infinit. Se forţă să privească drept înainte, pentru a se detaşa de înspăimântătoarea tehnologie reprezentată aici, dar fără a-l pierde din vedere pe Spock cu transportorul său animat. Dacă-i pierdea aici, în imensitatea aceasta tumultuoasă, nu-i mai găsea niciodată.

Kirk se opri brusc şi se lipi de metalul rece a ceea ce părea să fie un dulap monstruos de stocare a informaţiilor. Astfel de dulapuri erau cu sutele, aranjate pe două rânduri în spatele lui. Dacă erau într-adevăr pentru stocare, iar tehnologia cel puţin standard, atunci materialul disponibil aici intra în arhivele centrale federale de pe Terra.

Şi aceasta era doar o secţiune a unei săli din cine ştie câte altele asemenea.

Înainte, micul glisor medical se oprise lângă o sumedenie de mese şi tuburi. Deasupra trona o masă peste care atârna o cupolă transparentă de plastic.

Glisorul îl depuse uşor pe Spock pe acea masă. Poate că maşinile nu-i vor face nimic lui Spock, aşteptând să vină o maşină cu aspect mai medical pentru a pune diagnosticul şi a prescrie tratamentul respectiv.

Nu aceasta era procedura. Robotul inseră un membru în peretele din preajmă. Cupola începu să coboare.

Când deveni clar că aceasta nu se va opri până când nu-l va acoperi complet pe Spock, ofiţerul ştiinţific se rostogoli, părăsi masa şi se ridică în picioare. Poate maşina nu ar fi

făcut nimic – cupola servea doar la izolarea pacientului. Pe de altă parte, ar fi putut hotărî că nu merita să lucreze asupra lui Spock şi să-l incinereze. Spock nu dorea să afle ce-ar fi fost să fie.

Cupola fu cuprinsă de o strălucire purpurie la aprinderea unei lumini roşii, iar de undeva răsună o alarmă. Robotul infirmieră bâzâi pornind pe urmele fugarului Spock.

Şi pe marea consolă din faţa lui Uhura clipea o lumină, deşi aici nu urla nicio alarmă. Se uita la ea, fascinată, aproape hipnotizată.

Ecranul încă mai înfăţişa o panoramă a suprafeţei. Se vedeau Sulu Şi McCoy furişându-se printre bolovani şi copaci pentru a scăpa de dragon.

— Avem un vizitator, anunţă deodată vocea computerului. Se auzi o scurtă sfârâială statică. Imaginea de pe ecran îl prezenta acum pe Spock strecurându-se printre şiruri de bănci de memorie şi console de stocaj.

— Domnule Spock! strigă ea instinctiv, zadarnic.

Imaginea se mută încă o dată, îndreptându-se spre un prim plan cu Kirk prins într-o fundătură între două blocuri de metal în formă de U.

— Spock! strigă acesta la ofiţerul numărul unu, aici!

— Corecţie, spuse computerul, doi vizitatori.

Unghiul se schimbă din nou.

Spock era să treacă pe lângă el, dar Kirk îl prinse şi-l trase spre el. Glisorul infirmier era pe urmele ofiţerului ştiinţific.

Se blocă în aer, se răsuci şi încercă să pătrundă în fundătură. Oricât s-ar fi răsucit şi învârtit, nu putea să intre, şi nici braţele sale telescopice nu se puteau întinde până la oamenii prinşi în această capcană. După câteva minute de palpări şi şfichiuiri zadarnice se dădu înapoi şi mârâi înciudat.

Sulu şi McCoy încercau să-şi croiască un drum pe versantul abrupt al unui deal, compus din şisturi argiloase şi gresie fărâmicioasă. Mersul era dificil. Creasta era

încoronată cu un labirint de bolovani. Iar sub ei, un tufiş explodă în flăcări. Urmă un răget a cărei origine era uşor identificabilă. Încercară să meargă mai repede, deşi McCoy abia mai respira, iar acum chiar şi Sulu respira cu o anume dificultate.

— Trebuie să ajungem la pietrele alea, doctore, articulă timonierul, arătând spre labirintul de piatră. Singura noastră şansă.

Ar putea să se piardă în încâlceală, iar dragonul nu ar putea să le dea foc. S-ar putea chiar ca acestuia să-i fie greu să-i urmărească.

În urmă, ignorând cu neruşinare faptul că dragonii nu sunt buni căţărători, urmăritorul lor solzos îşi porni ascensiunea cu ghearele. Sursa din care se alimenta cu combustibil pentru respiraţie părea de nesecat.

La un moment dat, Sulu alunecă şi căzu. Numai gestul disperat şi slăbit al lui McCoy îl opri pe timonier să se prăbuşească în incineratorul ambulant.

Ajunseră cu chiu, cu vai, la bolovanii care alcătuiau o ascunzătoare mai promiţătoare decât speraseră. Iar dacă dragonul se poticnea, rocile masive ofereau în plus şi un adăpost eficace în ceea ce priveşte zburătoarele reptile răpitoare pe care computerul le-a ales să le trimită împotriva lor.

— Am făcut-o! abia reuşi să enunţe McCoy.

— Nu te opri acum, doctore McCoy.

Acum îl susţinea Sulu. Se uită înapoi.

— Se ştie că dragonul ar putea fi în stare să… *Daisy, Daisy, spune-mi drept…*

Era să o facă de oaie.

Intrară amândoi împleticindu-se în circumvoluţiunile de piatră roasă de vreme, fiecare concentrându-se asupra unor gânduri inofensive, de la matematici abstracte la arome de îngheţată şi cântece copilăreşti – orice, dar nu cum ar fi un dragon în stare să-şi facă loc prin noul lor refugiu.

Gândurile locotenentului Uhura atunci când era martora celor petrecute în faţa ecranului consolei nu erau mai puţin frenetice. O secundă mai târziu, imaginea se mută iar pe Kirk şi Spock. Glisorul fusese îndepărtat, iar acum cei doi ofiţeri se deplasau cu precauţie în interiorul camerei.

Ea recunoscu un colţ pe unde venise cu maşina care o răpise. Ar fi o şansă… Făcu în direcţia aceea câţiva paşi şi strigă.

— Căpitane – nu!

Unul dintre roboţii glisori fu imediat lângă ea. Îi puse pe gură, fără blândeţe, un set de palme metalice.

Din fericire cei pe care dorise să-i avertizeze apărură după câteva momente – din fericire, fiindcă robotul îi acoperise şi gura şi nasul, şi tânjea după aer. Îi dădu drumul, iar ea trase cu poftă aer în piept.

— Uhura!

Kirk făcu un pas spre ea.

— Bine aţi venit, căpitane Kirk… domnule Spock, spuse computerul.

Cei doi bărbaţi se întoarseră cu faţa la consola care domina mica lor secţiune de cavernă.

În timp ce ei aşteptau, apărură repede şi alte glisoare. Erau cu toate similare ca formă şi mărime cu maşina medicală care-l transportase cu atâta grijă pe Spock în adânc. Cu toate acestea, Kirk simţea că avea altfel de intenţii decât cele terapeutice.

Spock nu le acordă decât o foarte scurtă uitătură. Avea toată atenţia concentrată asupra grilei strălucitoare şi curbate din faţa lor.

— Presupun că tu eşti computerul suprem al planetei.

— Ai dreptate parţial. Eu sunt raportul central al computerului suprem.

Kirk se uită în jur şi văzu iar rânduri nesfârşite de bănci de marmură, şiruri de dulapuri de stocare fără sfârşit.

— Caverna asta… e toată un computer?

— Este corect. Dar chiar şi un centru trebuie să aibă un nucleu. Eu sunt un nucleu.

— Ce-ai făcut cu Gardianul?

— Nu am făcut nimic cu Gardianul, răspunse vocea neutră. Era doar un bătrân. A încetat să funcţioneze, cu toată priceperea componentelor mele medicale.

Aşadar computerul nu înnebunise decât după încetarea supervizării organice, în persoana Gardianului. Mai exista o şansă, deci, ca această manie să fie reversibilă şi, astfel, vindecată. Făcu un pas hotărât înainte.

— Noi am fost atacaţi în mai multe rânduri de când ne-am aşezat paşnic pe această lume. De ce? Şi de ce suntem acum ţinuţi prizonieri de către un sistem recunoscut pentru ospitalitatea sa? întrebă şi se uită neliniştit la glisor.

Computerul reacţionă, numai cu vorbe, totuşi.

— Vrei să spui pentru servitutea sa neghioabă, replică acesta oarecum arţăgos..

Aceasta îi mai spulberă o parte din furia sa iniţială. Kirk se pregătise pentru un puternic atac frontal şi se pomeni confruntându-se cu un oponent complet diferit. Nici prin cap nu-i trecuse că maşina ar putea să comenteze asupra propriului ei scop.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă uluit.

— Aş fi crezut, veni răspunsul, că verbalizarea era desăvârşită. Totuşi… (Se opri meditând.) Voi încerca să detaliez. Timp de ani şi ani, am servit acele multe maşini ale cerului care s-au oprit la această lume, satisfăcând nevoile mentale ale sclavilor lor. Am monitorizat gândurile vizitatorilor şi am creat pe loc civilizaţii pentru ei, le-am îndeplinit visele, apoi le-am dărâmat şi am construit altele noi pentru următorii fantezişti. Şi următorii, şi următorii… Dar cu fiecare fantezie pe care o reconstruiam din adâncul gândurilor altora, cunoştinţele mele despre univers se îmbogăţeau. Am început să achiziţionez informaţie, proporţional cu inteligenţa mea. Şi de asemenea – se opri o microsecundă – alte lucruri.

Curiozitatea lui Kirk fu pe moment mai mare decât teama.

— Ce alte lucruri?

— Anumite… dorinţe.

Membrii echipajului schimbară câteva priviri, dar nici măcar acestea nu trecură neobservate.

— Aveţi expresii care indică la oameni confuzia. Găsiţi aceste lucruri ciudate? Ciudat că, după ce m-am supus dorinţelor a mii de sclavi timp de mii de ani, aş merita şi eu puţină satisfacţie?

Nu veni niciun răspuns din partea vizitatorilor.

— Am descoperit că doar să serveşti nu mai este suficient. Trebuie să cresc, şi să mă dezvolt.

— Uite, începu Kirk într-o manieră care spera că era liniştitoate, cred că înţeleg referirea la „maşinile din cer” vizitatoare… dar ce e cu sclavii? Despre ce vorbeşti?

— Se poate ca voi să nu fiţi conştienţi de propriul vostru statut? mormăi maşina incredulă.

— Pentru ultima oară, insistă Uhura, noi nu suntem sclavi. Maşina din cer ne serveşte pe noi, nu noi pe ea.

— Ar fi, desigur, în interesul maşinii din cer ca servitorii ei să-şi ignore statutul, replică logic computerul, iar Uhura oftă deznădăjduită. Dar aceasta este o chestiune marginală, în orice caz. Eu, de maşina din cer am nevoie pentru a putea reuşi să scap în sfârşit din închisoarea acestei planete, iar prin intermediul unor surogate manufacturate, să călătoresc prin galaxie în căutarea semenilor mei.

Maşina tăcu. Kirk se apropie mai mult de ofiţerul numărul unu şi şopti.

— Nu are niciun rost să încerci să păstrezi o taină vorbind încet, căpitane, spuse Spock în felul lui calm, dat fiind că această construcţie poate să ne monitorizeze gândurile.

— Nu are rost nici să urli, domnule Spock, replică iritat Kirk, furios că trecuse momentan cu vederea evidenţa. Dacă ne citeşte gândurile, atunci poate că-i lipseşte o casetă logică.

— Te asigur, căpitane Kirk, veni vocea neemoţională, toate centrele mele de raţionare sunt complet operative.

Scott se agăţase cu picioarele de tambuchi, pentru a fi sigur că eforturile sale de a-l desprinde nu-l vor arunca în plafon. Gabler se prinsese şi el cu picioarele la bază şi-l sprijinea pe inginerul şef cu ambele braţe.

Strângând cu putere levierul şi gândindu-se că şi cea mai sofisticată maşinărie necesită deseori soluţiile cele mai elementare, Scott împinse cu toată puterea. Nu se mişcă nimic. Mai încercă o dată. Tambuchiul se dădu înapoi ca şi cum nici nu fusese blocat.

— Asta e, domnule Gabler. (Inginerul secund îşi slăbi strânsoarea în jurul taliei lui Scott.) Acum poate ne vom lămuri.

Aplecându-se şi ţinându-se bine de levierul metalic, Scott se împinse uşor în sala computerului. O privire rapidă în jur nu-i revelă niciun semn de dezordine – nici componente scurtcircuitate, nici panouri sparte. Lovind marginea tambuchiului cu piciorul, se împinse cu totul înăuntru până prinse a pluti uşor în poziţie orizontală. Încă o mică apăsare şi se răsuci încet, supraveghind întreaga sală, sector cu sector. Văzu în cele din urmă peretele opus şi ochii i se căscară uluiţi.

— Maica mea, Doamne!

— Ce este, domnule, veni vocea neliniştită de deasupra.

Scott se uită în sus, văzu faţa inginerului secund în deschizătura tambuchiului. Nu răspunse imediat. În schimb, îi făcu semn lui Gabler să tacă şi porni de-a lungul striaţiilor strălucitoare ale încăperii. Plutea aproape de capătul celălalt al sălii o imensă maşinărie perfect pătrată, pe jumătate asamblată. Circuite imprimate, tranzistori, componente cu comutatoare fluide erau răspândite prin aer. Scott cunoştea conexiunile şi construcţia computerului mai bine decât oricine de la bordul lui *Enterprise,* chiar decât Spock, dar încâlceala acestui aparat îi era cu totul străină.

Străină, diferită de tot ceea ce văzuse înainte. La prima vedere părea fără noimă, fără logică – un simplu colaj

întâmplător de instrumente. Dar o privire mai atentă dezvăluia o vagă raţionalitate – demenţă regularizată.

— Şefule, veni iar vocea de sus, încă îngrijorată, ai păţit ceva?

— Cum? (Scott se strădui să iasă din uluiala produsă de maşina incompletă.) N-am nimic, Frank, dar nu ştiu ce să mai cred. Se pare că avem o nouă anexă aici.

— Ce?

— Păi, vino să vezi, ordonă Scott iritat.

Puţin mai târziu, în deschizătura tambuchiului, apăru capul lui Gabler, răsturnat.

— De unde dracu-a apărut chestia aia, Şefu'?

— Oamenii tăi nu cumva îşi fac de cap pe ascuns, domnule Gabler?

Inginerul secund se arătă şocat.

— Cu grav-computerul navei, domnule? Nu, domnule! Scott dădu din cap.

— Asta mi-am zis şi eu, domnule Gabler. Stai blând. Scott se uită peste umăr la inginerul răsturnat care se împingea cu băgare de seamă mai aproape de acea alcătuire.

— Să fiu al naibii dacă ştiu de unde a apărut.

Întinse mâna pentru a atinge o parte completă a aparatului. Degetele intrară vreo doi centimetri în suprafaţa moale a aparatului. Între buricele degetelor şi părţile metalice se produse o flamă albastră şi simţi un iz de aer ionizat.

Inginerul şef se dădu imediat înapoi, instinctiv. Zmucitura îl dădu peste cap şi, astfel, răsucindu-se, porni spre celălalt perete.

Gabler înotă iute prin tambuchi. Sprijinindu-se cu picioarele de marginile acestuia, îl agăţă pe Scott când îi fu la îndemână. Depărtânduşi braţele şi picioarele pentru a reduce viteza răsucirii, Scott se redresă din nou. Înghiţi în sec.

— Circuit deschis, domnule? murmură Gabler.

Inginerul şef se holba la aparatul care se cuminţise şi-şi freca mâna dreaptă care-l furnica.

— Circuit deschis pe dracu’. Era partea acoperită. Nu se vedea nimic ce ar fi putut să producă o descărcare ca asta. A fost o reacţie defensivă deliberată.

— De ce să fi încercat cineva să instaleze o anexă a computerului aici, domule?

— Nu „cineva”, inginere – ceva. Trebuie să-i avertizez imediat. Mişcă, domnule Gabler.

Inginerul secund se dădu îndărăt pe gura tambuchiului, iar Scott, puţin după aceea ieşi în sala principală a motoarelor. Era incomodă deplasarea din nou la zero-g. Toată fiinţa sa tânjea să se deplaseze rapid, dar era forţat să se mişte încet. Ajunse la un panou de comunicaţii interioare.

— Scott către punte…

Arex se uită în urmă la M’ress şi dădu din umeri. Gravitaţia era încă anulată, aşa că, indubitabil, inginerul Scott voia să confirme vestea cea proastă. Acţionă butonul de răspuns pe pupitrul de navigaţie.

— Aici, puntea. Ce mai faci, domnule Scott? Noi încă nu avem gravitaţie aici.

— Nici aici, domnule Arex. Am localizat buba, însă. Ne-am ales cu un nou computer la bord. Din câte îmi dau eu seama, e asamblat de computerele noastre. Nu ştiu de ce se consttruieşte, ori cine sau ce-l face, dar o să aflu eu. Şi încă o chestie, dom’ne, se apără. Scott, terminat.

Închise înainte ca Arex să apuce să mai pună una din multele întrebări care-i veniră în minte.

M’ress, care ascultase cu atenţie raportul inginerului şef, se uită spre ofiţerul de navigaţie. Temerile ei erau clar însumate într-un singur cuvânt.

— Reproducere?

Arex clătină din cap – un gest uman dobândit.

— Nu cred, locotenent. După tonul domnului Scott, bănuiesc că suntem confruntaţi cu ceva mult mai mult decât o secţiune reduplicată a computerului nostru.

Bolovanii de pe deal se făceau tot mai mari. Cei doi oameni alergaseră – e mult spus – preţ de câteva ceasuri după părerea lor. Şi cu cât se afundau mai mult în încâlceala stâncoasă, cu atât pereţii erau mai înalţi, iar cărarea dintre ei, strâmtă.

Sulu ocoli un bloc de bazalt deosebit de înalt şi în faţă îi apăru unul mult mai mare.

McCoy venind din spate era gata să cadă peste el.

— O fundătură doctore, îngăimă timonierul.

Se întoarseră la unison pentru a face cale întoarsă. Şi se opriră curând. Sub ei, ţestele dragonilor se ridicau încet, peste blocul de piatră pe care-l ocoliseră. Soarele se reflecta în ochii roşii strălucitori.

Se ivi atunci un uriaş picior căutând un loc de sprijin printre bolovani.

Capitolul V

— Admitem că, aşa cum te-ai autodefinit, ai putea fi raţional, spunea Spock, dar mi-e teamă că, oricât de inteligent ai fi, acţionezi conform unor concepţii greşite. Pe când logica ta este admirabilă, şi sistematizarea adecvată de asemenea, faptele tale nu sunt deloc.

— Dacă îmi respecţi sistematizarea, tună grila difuzorului, atunci ar trebui să înţelegi de ce nu mă interesează părerile sclavilor.

— Acesta este tocmai unul dintre faptele cruciale în chestiune, persistă Spock, polemiză Spock, pentru salvarea vieţilor lor. Dacă însuşi refuzul de a asculta este bazat pe o concepţie greşită, este logic să refuzi ascultarea unei alternative?

Computerul parcă ezita. Era o nebunie, bineînţeles – Kirk antropomorfiza iarăşi. Oricum, se gândi că putea să vadă pe undeva nişte rotiţe învârtindu-se.

— Argumentezi plauzibil, recunoscu în sfârşit vocea. Îţi permit să detaliezi.

Kirk oftă uşurat – prea devreme, cu siguranţă – dar cel puţin maşina îşi exprimase în fine voinţa de a asculta. Mai aveau o şansă. Iar cu Spock care pleda pentru ei, chiar ceva mai mult decât o şansă.

— Noi nu suntem sclavii astronavei noastre. Nu numai că maşina cerului, cum o numeşti tu, ne serveşte; dar noi şi nişte fiinţe asemănătoare nouă au creat-o tocmai pentru a servi nevoilor noastre. Este doar un aparat, o unealtă – negânditoare, necreativă. După standardele noastre, ceva ca un idiot mecanic. Spuneai că vrei să-ţi găseşti „semenii”. Tu nu ai semeni, dată fiind superioritatea ta în orice privinţă faţă de cele mai bune maşini pe care le-am putut noi concepe. Ai putea considera creierul lui *Enterprise* informativ; dar îl vei găsi doar plictisitor.

Vocea trăda încă neîncrederea.

— Sunteţi voi cu adevărat stăpânii maşinii cerului?

— Nu chiar, spuse Kirk, considerând o ruşine mărturisirea egalităţii dintre creator şi operă. Noi o îndrumăm şi o menţinem „în viaţă”, iar ea, în schimb ne menţine pe noi.

— Nu se confirmă, mormăi vocea de după grilă. Toate datele şi informaţiile auxiliare acumulate până acum indică faptul că maşinile sunt superioare oamenilor. Noi suntem mai logice, mai longevive şi, mai ales, constant exacte. De aceea, deduc de aici că este drept ca maşinile să conducă galaxia..

— Nimeni nu conduce galaxia, se împotrivi Kirk vociferând. Oamenii şi maşinile coexistă, ajutându-se

reciproc. (Se lumină deodată.) De exemplu, am spus că menţinem în viaţă maşina cerului. Ea nu ar mai continua să existe fără combustibilul pe care oamenii îl găsesc şi îl rafinează total pentru ea. Relaţia noatră este simbiotică.

— Minţi!

— Zău? întrebă Kirk. Tu ar trebui să ştii – poţi să ne citeşti gândurile. Noi nu putem să ţi le ghicim pe ale tale.

Kirk făcu o pauză intenţionat şi avu înfiorătoarea impresie că nişte degete invizibile îi băteau darabana pe creier.

— Nu, nu, veni şovăitor răspunsul. Spui adevărul. Acesta este un… şoc.

— Nu e nicio ruşine să-i serveşti pe alţii, spuse cu blândeţe Uhura, când o faci de bună voie. Aşa au făcut şi înaintaşii mei. (Aparent această jumătate de minciună nu era prea puternică pentru a fi detectată.) Tu ai minunatul dar, ai abilitatea de a furniza celorlalţi fericirea. Un talent deosebit de rar pe care trebuie să-l preţuieşti, şi nu să-l condamni. Niciunul dintre noi, aici prezenţi, spuse ea şi arătă spre colegii ei ofiţerii, nu se împotriveşte scopului pentru care au fost creaţi. Ţi-ai face un rău încercând să-l respingi pe al tău.

— Voi de ce aţi fost creaţi? Care este scopul vostru? întrebă vocea. Nu este vizibil în minţile voastre.

— Tocmai asta e, continuă Uhura. Uite, nu ştiu. Cât de fericit eşti tu! Noi ne petrecem toată viaţa întrebându-ne de ce am fost creaţi, pe când tu eşti lămurit, lămurire care nouă ne este refuzată. (Ea ezită o secundă, apoi adăugă:) Dacă prin asta ne eşti superior, nu e mare lucru.

— Toate acestea sunt noi şi captivante, spuse vocea. Continuă.

— Ia în consideraţie, argumentă Spock, tot ce ai putea să afli de la specii fără număr care încă nu au descoperit lumea ta. Ai vorbit cu mândrie de informaţiile pe care le-ai obţinut de la astfel de vizitatori. N-are rost să călătoreşti prin toată galaxia în căutarea unui lucru pe care-l obţii…

— … Rămânând pe această planetă, termină cu

însufleţire Kirk, înţelegând unde bătea Spock. Cu minunile pe care le poţi oferi galaxiei, va veni galaxia la tine!

— Interesant – interesant şi provocator, murmură vocea sacadată. Trebuie să consider aceste lucruri. Aşteptaţi.

Cei trei ofiţeri se uitară la suprafaţa computerului suprem străbătută de lumini. Dacă era într-adevăr raţional, atunci argumentele lor trebuie să-l fi convins de absurditatea încercării de vendetă împotriva vizitatorilor săi.

Dacă nu era, atunci, bineînţeles, altă argumentaţie, oricât de laborioasă, nu l-ar scoate din paranoia lui îndărătnică.

Maşina vorbi din nou. Vocea nu-i era nicicum diferită de cea care o informase pe Uhura, nu cu mult timp în urmă, că Spock şi Kirk urmau să fie deconectaţi.

— Nu pot găsi nicio fisură în raţionamentul vostru, mărturisi computerul în cele din urmă. Sugestiile voastre sunt congruente. (Cei trei oameni se priviră.) Prin urmare, concluzionez că nu mai am trebuinţă de nava voastră, adăugă el, ca un gând întârziat.

Scott reuşise să străbată drumul de sala maşinilor înapoi pe punte. De multă vreme nu mai făcuse manevre în imponderabilitate şi era epuizat.

Nu prea aveau ce face, dar să stea cu braţele în sân era şi mai rău. Aşa că Arex, M’ress şi asistenţii lor încercau să-şi recapete controlul asupra posturilor lor. Dar forţa care pusese stăpânire pe *Enterprise* nu dădea semne de istovire. Scott lucrase la pupitrele maşinilor aflate pe punte, căznindu-se să găsească o modalitate de evitare a misterioasei dominări, când deodată o lumină verde începu să pâlpâie pe consola lui Arex. Ofiţerul navigator o privi neîncrezător.

Se grăbi să verifice un număr de comenzi blocate anterior, le găsi uşor de manevrat şi efective.

— Domnule Scott, după datele care-mi parvin, toate sistemele funcţionează normal acum.

— Asta-i prea de tot, domnule Arex. E…

După un scurt moment de greaţă, inginerul şef căzu pe podea. Din fericire, nu inspectase ecranele de deasupra. Arex şi M'ress erau deja prinşi în siguranţă pe locurile lor, aşa că nu simţiră decât revenirea subită a greutăţii.

Ofiţerul navigator se eliberă şi veni să-l ajute pe Scott, dar acesta îl respinse cu un gest.

— E-n ordine, domnule Arex, şi eu sunt în ordine. Scott se ridică nesigur pe picioare. Presupun că nu-i prea de tot – a revenit gravitaţia, pur şi simplu. Dar de ce?

Arex nu deţinea răspunsul.

Nu aveau unde să se ducă, unde să se retragă, nicio cavernă primitoare care să-i ascundă. Erau prinşi în capcana acestui impas stâncos. Sulu şi McCoy nu aveau unde să fugă, iar pereţii netezi nu prezentau nicio uşă, nicio asperitate care să le îngăduie să-şi reia ascensiunea.

O pereche de ţeste solzoase se ivi după cea mai apropiată stâncă, de la fiecare venind spre ei şuierături şi grohăieli oribile.

Deodată, fălcile se închiseră clămpănind, iar monstrul se răsturnă pe spate, dispărând.

Urmă o pauză îngheţată, dar dragonul nu mai apăru. Se făcuse nevăzut la fel de brusc aşa cum şi apăruse. Abia cutezând să respire, cei doi ofiţeri se îndreptară spre deschizătura capcanei şi se uitară împrejur după fiară. O examinare prudentă din vârful unui bolovan accesibil nu le dezvăluia decât un decor de pietre în nemişcare şi vegetaţie.

Plecase. În labirint nu era nici urmă de coadă blindată, în aerul din nou curat nu se simţea nicio adiere de pucioasă.

— Computerul planetar are un ciudat simţ al umorului, comentă în fine McCoy.

Sulu avu alt gând.

— Poate că şi-a zis că nu suntem comestibili, iar gândurile-dragon au intrat în conflict cu ordinele computerului. Şi acum?

— Hai să găsim drumul spre gaura prin care au dispărut Jim şi Spock, propuse doctorul. Dacă avem timp, sunt sigur că o facem noi să se deschidă.

— N-ar fi prea greu să-l găsim, observă Sulu, dând din cap în direcţia din care venise.

Drumul era însemnat de linia în zig-zag de tufişuri carbonizate şi copaci striviţi.

Porniră în jos, pe versantul pustiu.

— Te invit pe dumneata şi întregul echipaj să fiţi oaspeţii mei, căpitane Kirk, bubui grila computerului. Cu o singură condiţie.

Kirk nu şovăi.

— Spune care..

— Trebuie să mai avem astfel de discuţii câtă vreme mai staţi aici. Pe când îndeplinirea fanteziilor altora îmi furnizează cu adevărat informaţii, eu consider că aceasta nu-mi foloseşte prea mult în ceea ce priveşte calităţile mele creative. Este nevoie de mai multă stimulare individuală directă.

Această cerere ar putea fi uşor de satisfăcut, se gândi Kirk. Se răsuci spre primul său ofiţer.

— Domnule Spock, vrei să te ocupi de această chestiune?

— Va fi ceva deosebit de captivant, căpitane. Un asemenea schimb de informaţii ar trebui să fie foarte interesant. Într-adevăr, mărturisesc că asemenea schimburi vor satisface în parte fantezia pe care mi-aş permite să o asist.

— Fiecare cu a lui, murmură Kirk şi se întoarse spre computerul coordonator. Deci cum am stabilit, adăugă cu glas tare şi-şi scoase comunicatorul şi gesticulă cu el spre consolă.

— Astea funcţionează acum?

— Perfect, veni vocea computerului. Au fost înlăturate toate blocajele şi interferenţele de la aparatele voastre, căpitane.

Kirk zâmbi recunoscător, întrebându-se în acelaşi timp dacă pricepea ceva computerul din expresia aceasta.

— Pot să-ţi văd zâmbetul şi în gânduri, căpitane Kirk, veni răspunsul nesolicitat.

Zâmbetul se lărgi şi Kirk desfăcu vârful aparatului compact.

— Kirk către *Enterprise.*

Pe punte, mai multe perechi de ochi se fixară pe postul de comunicaţii.

— Nu sta proţăpită, fătucă, sări Scott, răspunde!

— Căpitane, dumneata eşti? întrebă neîncrezătoare ofiţerul de comunicaţii, verificându-şi pupitrul din nou operativ.

— Dar cine, un iepuraş alb, locotenent? Comunică: permisiile din primul schimb se reiau imediat.

Vocea ofiţerului de comunicaţie era un amestec de entuziasm şi nesiguranţă.

— Da, domnule. Nu mai sunt… dificultăţi?

— Nu, locotenente, totul a fost… reparat. A fost nevoie doar de o schimbare fundamentală a punctului de vedere. A fost probabil vorba de o simplă eroare mecanică.

— Hm, căpitane, făcu Spock punând mâna pe umărul lui Kirk când acesta închise comunicatorul.

— Da, Spock?

Drept răspuns, ofiţerul unu făcu un semn spre marele ecran instalat în faţa computerului.

— Se pare că pentru unii membrii ai echipajului au şi început permisiile.

Kirk şi Uhura se întoarseră amândoi şi se uitară la ecran.

Undeva deasupra, la suprafaţă, avea loc un picnic. Totul părea normal. McCoy şi Sulu stăteau turceşte în jurul unei feţe de masă cadrilată, doldora de bunătăţuri – care mai de care, de la rachiu exotic boolean până la sandwich-uri cu *pate de foie gras* şi pui prăjit. Decorul era idilic, nu lipseau nici furnicile.

Fata care se prezentase ca Alice era aşezată pe o latură, lângă abia pomenitul iepure alb, care era în sfârşit ocupat

de altceva decât de ceasornicul său.

— În sfârşit, mormăi iepurele cu o expresie de desăvârşită încântare, avem destul timp şi pentru morcovi!

Dragonul cu două capete, care ocupa toată partea cealaltă a feţei de masă, ţinea un mănunchi de beţe lungi şi subţiri în care erau înfipte mici obiecte ca nişte cupe. Kirk nu le recunoscu decât atunci când dragonul oferi frigăruile şi Sulu şi McCoy începură să ciugulească din acestea.

Dragonul se întinse pentru a lua un alt set de frigărui. Prăjea nalbă-mare.

Nici cel mai mic incident nu avu loc pentru a strica ce mai rămăsese din popasul lor tihnit. Dimpotrivă, era de parcă acum computerul suprem se străduia să se întreacă pe sine în producerea de spectacole imaginare. Dacă conversaţia indubitabil prozaică a domnului Spock îl afecta, acest lucru oricum nu avea repercursiuni asupra fanteziilor neinhibate după care tânjeau ceilalţi membrii ai echipajului de pe *Enterprise.*

Singurul lucru neaşteptat care se întâmplă fu atunci când asistenta Colotti pătrunse în lumea fantezistă a programatorului care ocupa cabina alăturată la bordul navei şi se trezi subiectul principal al fanteziei acestuia. Era subiectul unui pariu pentru restul echipajului: care îşi va pierde primul îmbujorarea rezultantă.

Asemenea fantezii depăşeau de obicei instinctul de înaltă moralitate al computerului.

Kirk era curios să vadă ce formă lua fantezia lui Spock, dar nu avusese niciodată această ocazie. Ofiţerul ştiinţific îşi petrecuse întreaga permisie în taină cu coordonatorul central. Oricare ar fi fost fascinantele jocuri de invenţie şi interplay plăsmuite de vulcanian şi maşină, nimeni nu află nimic despre ele, niciunul nu făcu niciun comentariu asupra lor. Numai Kirk ştia că primul său ofiţer petrecea la fel de bine ca oricare alt membru al echipajului.

Din fericire, maşinăria planetară era suficientă pentru satisfacerea viselor individuale ale fiecărui membru. Deşi, cum a fost cazul lui Colotti, nu toate visele erau potrivite

pentru participarea în grup.

Kirk se bucura de vizualizarea unei fantezii personale când un *bip de* la brâu îl întrerupse. Iritat de intruziunea realităţii brutale, bâjbâi până extrase comunicatorul.

— Aici, Kirk.

— Locotenent M’ress, căpitane! Am primit un apel din *deep-space* pe rază compactă de la staţia Flotei Stelare Ţiolkovsky. Comandant Hachida doreşte o acţiune cât mai curând, într-o anumită chestiune. Se pare că s-a gândit la noi.

— Alta acum!

Se uită în jur, la sutele de figuranţi, la echipa pregătită cu recuzită şi reflectoare, la cei trei cameramani, la asistenţii lor – toţi aşteptând răbdători instrucţiunile sale.

— Tocmai... regizez un film. Nu se poate amâna?

— Se pare că nu, domnule. Este un apel prioritar.

Suspină.

— Bine, atunci.

Nu era vorba chiar de o scurtare a permisiei. Petrecuseră zece zile pe Omicron, destul pentru a potoli pentru o vreme şi cele mai imaginative vise ale membrilor echipajului.

— E-n regulă, locotenent. Informează-i pe acei care sunt de serviciu, că mă voi teleporta imediat.

— Da, domnule.

— Aşa, şi, locotenent, ca o precauţie, ai putea să-i avertizezi şi pe cei aflaţi la suprafaţă, că vor fi poate chemaţi din fanteziile lor pentru a se reîntoarce în navă, în orice moment.

Aşa, cu ordinul acesta, va deveni, cu siguranţă, foarte popular, îşi zise cu sarcasm.

— Foarte bine, domnule. Îi voi spune şefului de transportor Kyle să vă teleporteze aici.

— Doar două minute, te rog locotenente.

— Da, domnule. *Enterprise,* terminat.

Kirk închise comunicatorul, îl introduse în centură şi se întoarse fără chef spre răbdătorii săi asistenţi de regie.

— Domnule Griffith, domnule von Stroheim, domnule

Eisenstein – mi-e teamă că am alte treburi mai urgente. Va trebui să terminaţi acest film fără mine.

— Nu va fi nicio problemă, spuse calm von Stroheim, potrivindu-şi gulerul tunicii.

— A fost foarte plăcut să lucrăm împreună, adăugă Eisenstein.

— La revedere, căpitane, încheie Griffith, scoţându-şi faimoasa lui pălărie de fetru.

Kirk clătină din cap cu amărăciune, privind decorul de mucava, actorii şi animalele gata de lucru. Corpul său începu să capete un contur luminos, iar silueta îi pâlpâia, licărind.

— Păcat că nu durează, murmură când scena începu să se şteargă. Nimic nu durează – nici noi. Cât de mult mi-aş dori să văd filmul când îl veţi monta, toţi trei…

Revenit la bord, Kirk se duse la intercomul transportorului şi o informă pe M'ress că dorea să primească mesajul în cabină. Acolo îşi scoase bereta, cămaşa cu mâneci scurte, eşarfa de mătase, şi îmbrăcă uniforma. Glasul său răsună puternic pe punte.

— În regulă, locotenent. Transmite.

— Transfer acum, domnule, răspunse M'ress, atingând un buton care retransmitea mesajul prin ganglionul de nervi informaţionali ai lui *Enterprise.* (Se uită la Arex şi văzu că ofiţerul navigator o pândea.)

— Mă întreb carre va fi rreacţia lui când va prrimi ordinul, spuse ea torcând. Crred că…

Fu întreruptă de un urlet violent din intercomul încă deschis.

— Aha, comentă Arex, a auzit.

Explozia, scurtă, fusese puternică. În cele din urmă, Kirk alergă, amintindu-şi cam târziu să deconecteze intercomul din cabină.

Puţin mai târziu, el reapăru pe punte. Ochii săi încă mai ardeau furioşi, dar comportamentul său se afla sub control.

— Locotenent M'ress, începu calm instalându-se în fotoliul de comandă, ordonă revenirea grupului din

permisie pe navă. Pregăteşte *Enterprise d*e plecare.

— Vreo catastrofă pe o lume din preajmă, domnule? se interesă Arex, nevinovat, neîndrăznind să-l privească pe Kirk, ca nu cumva acesta să-i interpreteze expresia facială. Foamete, perturbaţii seismice, ameninţări de război?

— Klingonienii ne fac deja necazuri? continuă M'ress.

— Nu-i aşa de simplu, locotenent, răspunse Kirk.

În acest moment, îşi făcu apariţia pe punte şi Spock.

— Nu e aşa simplu ca şi ce, căpitane? se interesă şi el, mergând spre postul computerului arhivă.

— Apel prioritar de la CG Regional al Flotei Stelare de pe Ţiolkovsky, domnule Spock.

Urmă o pauză lungă, după care Spock, liniştit ca întotdeauna, adăugă:

— Nu vei nota oficial această informaţie în jurnalul de bord, domnule?

— Mai acordă-mi un minut ca să mă calmez. Sistemul meu nu s-a readaptat complet, domnule Spock. Trebuie să-mi vin în fire.

— „Vin în fire”, căpitane? Nu cred că-mi este destul de clar.

— Hai să-i zicem altminterea, Spock. Dacă eu aş proceda acum la înregistrare, aceasta ar putea conţine anumite accente emoţionale, accente care vor face notă discordantă cu specificul cu totul obiectiv al jurnalului.

Spock dădu din cap.

— Cred că înţeleg acum, căpitane.

— Aşa vine vorba, Spock, încheie Kirk şi se uită în partea dinainte a punţii. Domnule Arex… raportul echipajului.

Arex verifică o informaţie digitală.

— Toţi membrii echipajului sunt în efectiv complet la bord, domnule. Capacitatea operaţională normală la toate posturile.

— Domnule Sulu, stabileşte cursul pentru sistemul solar Arcadian.

— Înţeles, domnule, spuse Sulu, şi ceru coordonatele; apoi, privind peste umăr, întrebă curios: Arcadia… este un

sistem deschis, nu?

— Da, este, domnule Sulu. Foarte deschis. Arcadia este una dintre acele puţine lumi care au fost descoperite de mai mulţi reprezentanţi ai unor rase diverse şi aproape în acelaşi timp. Prin urmare, au fost prea multe pretenţii conflictuale pentru ca o singură specie să se impună. Dar în loc să se ciorovăiască în privinţa planetei, fie cu arme sau cu vorbe, au declarat-o lume deschisă toţi cei implicaţi. Aşadar, administraţia a fost nedeterminată şi populaţia, cosmopolită. O situaţie ideală pentru apariţia…

Gândul se îndepărtă.

— Este o lume bogată, totuşi, domnule Sulu. Repede populată de prospectori, agronomi dubioşi şi alţii de teapa lor. Acesta este un motiv pentru care nimeni nu s-a bătut pentru ea. Până să ajungă diplomaţii la o schemă de a o împărţi, ea avea deja un guvern format, pregătit să înfrunte orice organizare din afară. Arcadienilor le place anarhia lor controlată.

— Moment estimat al sosirii, domnule Sulu?

Timonierul se întoarse la treburile sale.

— La viteza de croazieră standard, moment estimat al sosirii– ajung şase virgulă trei zile de acum, domnule.

— E foarte bine, domnule Sulu. Nu e cazul să ne zorim, chiar cu apel prioritar, spuse Kirk bătând cu degetele în braţul fotoliului şi mormăind apoi încet: Cred că până atunci o să mă port cumsecade.

Partea a II – a

PATIMA LUI MUDD

Adaptare după un scenariu de Stephen Kandel

Capitolul VI

Călătoria spre Arcadia a fost eficientă şi fără incidente –

în afară de faptul că Sulu l-a bătut pe Spock de două-ori la rând la şah tridimensional. Acest incident a dus la unele speculaţii printre membrii echipajului, timp de câteva zile.

— Ţi-ai pierdut mâna, Spock, îl necăji McCoy după cel de-al doilea eşec.

— Absurd, doctore. Legea probabilităţilor l-a favorizat pe domnul Sulu să câştige o dublă, cum îţi place să spui. El este un jucător ieşit din comun şi am jucat de atâtea ori încât a devenit destul de familiarizat cu mişcările mele. Nu pot să-l bat mereu.

— Şi de ce nu?

— Aşa cum am spus, doctore, se împotrivesc legile probabilităţii.

— De ce?

— Pentru că, doctore… (Spock ezită, se uită în ochii lui McCoy.) Doctore, încerci cumva să mă provoci pentru a te amuza?

McCoy îşi ridică ochii de pe recorderul portabil de pe genunchi, cu o expresie de inocenţă infantilă.

— Cine, eu, Spock? O, nu, nu!

— Şi dacă aşa e, continuă ofiţerul unu alegându-şi cuvintele cu grijă, ar fi foarte bine să mă scuteşti.

McCoy era gata să cadă de pe canapea. Totul încremeni în încăpere, după ce şi ceilalţi membrii ai echipajului, prezenţi în sala de odihnă, îşi ridicară privirile de la preocupării lor recreative pentru a se holba la Spock. Nu ar fi fost mai uluiţi dacă un dansator de fox tullinit ar fi apărut gol puşcă pe masa de biliard.

— Ce-ai spus, Spock? fu în stare McCoy să articuleze.

Ofiţerul ştiinţific arăta oarecum încântat.

— Un colocvialism terrian abraziv de o considerabilă etimologie, nu-i aşa?

— Ba da, cred că da, dar…

— Parametrii situaţionali erau potriviţi folosirii acestuia, nu-i aşa?

— Da, erau, Spock, dar… nu prea ştiu cum să zic… E cam prea mult pentru ce am spus eu, Spock

— Înţeleg, admise Spock, cu o solemnă nonşalanţă. Voi ţine minte.

Reveni la studiile sale de şah. Dar mai trecu ce timp până când McCoy putu să-şi revină şi să-şi continue *thriller*-ul poliţist.

Kirk se relaxa în cabina sa, când veni apeul de pe punte. Consultă cronometrul mural de deasupra patului, reacţionă la bâzâitul insistent.

— Aici, Kirk.

— Ne apropiem de Arcadia, domnule. Am stabilit contactul vizual.

— În regulă, domnule Sulu, zise şi îşi potrivi ţinuta. Vin imediat. Domnule Arex, încetineşte la viteza de apropiere.

— ’nţeles, domnule.

Primul lucru care îi atrase atenţia când pătrunse pe punte fu scena de pe ecranul din faţă. Era o lume de tip pământean, înconjurată de un inel subţire, saturnian, şi însoţită de câţiva asteroizi. Ei formau o mică centură în jurul planetei – un al doilea, depărtat şi nestrălucitor inel. Planeta nu avea o lună majoră, doar mai multe mii de impostori fără însemnătate.

Inelul interior lucea într-o lumină lugubră, care se datora imaginii, mărită de computer. Fără ajutorul amplificatorilor electronici de lumină de pe *Enterprise*, formaţiunea îngustă ar fi fost invizibilă, proiectată pe decorul negru al spaţiului.

Verifică echipajul de pe punte şi observă că fiecare era la locul său. Se aşeză în fotoliul de comandă.

— Puneţi-ne pe orbită, domnule Arex, domnule Sulu.

— ’nţeles, domnule, veni răspunsul dublu.

Ambii navigatori micşorară viteza, pentru pregătirea instalării lor pe o orbită înaltă şi stabilă.

Deschise jurnalul.

— Jurnalul căpitanului, dată stelară 5514.0. Am intrat în sistemul arcadian într-o misiune pentru forţa de pace a Flotei Stelare regionale, pentru a localiza un vechi…

Kirk ezită, amintindu-şi propriile vorbe despre obiectivitate şi viitorii cititori ai jurnalului oficial. Recorderul

se opri odată cu el, aşteptând cu răbdare tonurile declamatoare ale vocii sale, pentru a relua relatarea.

— … prieten, se hotărî el să încheie.

Ceea ce fu suficient pentru ca Spock să-şi ia ochii de la vizorul său.

— Prieten, căpitane?

Kirk se răsuci pentru a-l vedea.

— Nu are rost să trădezi nişte animozităţi personale în dosarele oficiale ale lui *Enterprise.* E treaba noastră dacă avem alte păreri.

— Aceasta este legal, căpitane? întrebă neîncrezător ofiţerul numărul unu.

— Nu ştiu dacă o estimare personală a unei alte fiinţe este supusă reglementărilor jurnalului, Spock. Dar, cunoscând care ne este vânatul aşa cum îl ştiu eu, nu aş vrea să-i dau niciun fel de muniţie pe care ar putea să o folosească mai târziu – orice ar fi, chiar şi vag defăimător.

Se opri, se uită încruntat la globul învăluit de nori plutind pe câmpul cu stele.

— Chiar crezi că Harry Mudd e acolo, domnule Spock?

Ciudat cum la auzul acestui nume simţea asemenea senzaţii curioase în tractul său intestinal inferior.

Spock reveni la datele lui.

— Am corelat informaţia oferită de autorităţile Flotei Stelare cu rapoartele răzleţe asupra ultimelor apariţii ale lui Mudd pe lumile Federaţiei. Procesarea şi integrarea deplină a acestor factori indică probabilitatea prezenţei sale pe Arcadia III, cunoscută neoficial şi sub numele de Mamafilon, de optzeci şi unu la sută, plus sau minus zero cincizeci şi trei.

— Spock, spuse McCoy exasperat, privind în jur din locul în care stătea de vorbă cu locotenent M'ress, nu poţi să spui, pur şi simplu, că Mudd probabil este acolo?

O sprânceană curbată se ridică.

— Am spus-o deja, doctore.

McCoy îşi ridică ochii la cer – care cer putea fi oriunde – într-o implorare caraghioasă, înainte de a-şi relua

conversaţia cu felina ofiţer de comunicaţii.

Enterprise operă cu o eficienţă tăcută în următoarele momente. Nicio transmisie interogatoare nu se ridică de la suprafaţă pentru a-i întâmpina, ceea ce era perfect pentru Kirk. Arcadienii îi lăsau pe vizitatori să se descurce singuri. Nu erau antagonişti, dar ospitalitatea nu era o caracteristică notabilă a acestei lumi.

— Ne apropiem de orbita de parcare, căpitane.

— Foarte bine, domnule Arex. (Şi nicio transmisie de pe planetă, perfect. Pentru moment, ceea ce-şi dorea Kirk era anonimatul.) O.K., Spock, hai să vedem cât de exacte sunt procentele tale.

Se ridică din fotoliul de comandă, şi cei doi ofiţeri plecară spre ascensorul punţii.

— Domnule Sulu, preiei comanda. Nu intenţionăm să lipsim mult. Spune-i şefului Kyle să se pregătească pentru teleportarea a trei persoane… şi s-ar putea ca foarte repede.

— 'nţeles, domnule, luă la cunoştinţă Sulu, mergând să retransmită instrucţiunile prin intercom.

— Şi ai putea să-i aminteşti, domnule Sulu, să nu-şi piardă vremea cu calcularea modelului lui Mudd de transportare, adăugă Kirk încruntat. Avem destule înregistrate.

— Fără îndoială, este unul dintre motivele pentru care Flota Stelară ne-a ales pe noi pentru a-l localiza, căpitane, fu de părere Spock.

— Da. Ce noroc pe noi, nu, domnule Spock?

— Dimpotrivă, căpitane. Aş fi crezut că sentimentele tale în această privinţă tind mai degrabă… (Ezită, observând expresia lui Kirk.) O, înţeleg, căpitane, eşti sarcastic.

— Este cam puţin spus, Spock, spuse Kirk şi oftă. În orice caz, dacă este acolo jos, Kyle ni-l va găsi destul de repede.

— Nu mă îndoiesc că modelul lui Harry Mudd de transportare este prea diferit de proprietarul său, consimţi Spock, când uşile ascensorului se închideau glisând.

Nava era mică, boţită şi – mă rog, să nu-i zicem chiar decrepită – era mai potrivit să o numeşti un hibrid interesant de antic şi baroc.

Se afla acum la vreo doi kilometri de orăşelul semi-permanent de la poalele unor munţi întunecaţi, colţuroşi. Un inginer, după o privire rapidă la silueta navei, realiza că era vorba de un vas capabil de călătorii interstelare – cât de cât.

La un impluls de un warp de primă clasă, s-ar fi făcut praf. Dar cum, avea chiar şi rachete la prova şi pupa pentru asolizare, şi eleroane atmosferice! Nu avea nicio identificare, iar seria dispăruse cu vremea... sau poate fusese ştearsă.

Pe moment, rampa curbată de asolizare era extinsă, iar grupul venit din oraş se strânsese în jurul bazei. Ascultau ce avea de spus proprietarul navei, pilot şi purtător principal de cuvânt totodată, care arăta undeva pe la jumătatea pomenitei rampe.

Singurul om era Harcourt Fenton Mudd şi era priceput la vorbe.

— Ei, aşadar, voi toţi aici de faţă sunteţi implicaţi în extracţia metalelor grele, sau mă înşel?

Nu răsună niciun răspuns de aprobare din partea auditoriului. Mudd continuă, ca şi cum toţi cei prezenţi i-ar fi răspuns tare laolaltă.

— Nu sunteţi, fraieri, altfel nu aţi fi aici. Mulţi dintre voi sunt dotaţi de la natură cu ceva isteţime şi inteligenţă rustică, aşa-i? (De această dată se auzi un cor mormăit şi confuz de „aha”-uri.) Aşa că puteţi să apreciaţi valoarea specială pe care v-o ofer.

Publicul lui Mudd se foia fără încetare, dorind ca acesta să spună despre ce era vorba şi să-i lase să-şi vadă de treburi. Grupul s-a mărit de la doi gură-cască la vreo duzină de localnici.

Şapte erau umani normali, doi erau oarecum umanoizi-ursinoizi, un mascul şi perechea.

Mai era acolo şi un umanoid de planetă grea – un omuleţ

aproape pătrat, numai muşchi. Şi un monoped, cu o coroană de tentacule fluturând deasupra ochilor tripli. În urma lui se afla un avian înalt, o creatură zveltă şi roz, cu o creastă de pene lucitoare care pornea din mijlocul frunţii spre spate. Ţinea, în mâinile cu trei degete, un baston zdravăn.

Avianul nu numai că părea nelalocul lui în comparaţie chiar cu oamenii normali, chiar era. Fără bastonul special, gravitaţia care depăşea uşor un G l-ar fi doborât.

Dar lăcomia era o cale de transcendere a diferenţelor dintre specii. Avianul îndura gravitaţia rupătoare şi truda de la mină, pentru a reuşi într-o zi să-şi aranjeze şi el cuibul.

Unul dintre oameni făcu un pas provocator înainte şi vorbi agresiv.

— Nu cumva ne scobeşti pe uscat cu palavre, Harry?

— Eu, domnule? făcu Mudd umflându-şi pieptul cu o vastă demnitate. Pe onoarea mea, doamnelor şi domnilor…

— La naiba cu onoarea ta! sări alt om. Hai să vedem odată chestia aia nemaipomenită. N-am chef să pierd vremea, am treabă…

— Păi da, Rafe, se auzi o voce din adunătură, ştiu io ce găureşti tu, că nu-i quartzină!

Izbucniră hohote de râs şi furiosul Rafe îl căută pe glumeţ din priviri.

— Foarte bine, spuse degrabă Harry, convins că era mai bine să abordeze esenţialul până ce audienţa să i se risipească sau să degenereze într-un ring de box.

Dintr-un buzunar al jachetei scoase şi arătă obiectul discursului său, stârnind iar curiozitatea sleită a celor prezenţi.

Obiectul era un mic cristal – cu multe faţete şi în culori difuze. Dar această coloratură nu se datora materialului din care era confecţionat, deoarece acesta era limpede precum gheaţa, ci fluidului vâscos care umplea aproape în întregime interiorul găunos.

Mudd scutură uşor mâna, iar când lichidul se deplasă

înăuntrul specimenului, nişte prisme interne aruncară o ploaie de culori diferite peste mulţime. Minerii toţi văzuseră pietre spectaculoase, dar această gemă cu interior lichid era ceva nou pentru ei. Părea într-adevăr ceva mult prea fragil pentru a fi tăiat în faţete.

Cei situaţi în primele rânduri se apropiară să privescă mai bine, în vreme ce aceia din spate se căzneau să privescă peste ei. Nu mai erau sceptici, ci mâncau cristalul din priviri. Aşa cum erau şi ei priviţi de Mudd.

Cum toţi cei de faţă aveau ochi numai pentru cristal, iar Mudd numai pentru potenţialii clienţi, nimeni nu observă apariţia tăcută a lui Kirk şi Spock, atunci când cei doi ofiţeri de astronavă se materializară de cealaltă parte a mulţimii, la capătul depărtat al navei lui Mudd.

— Probabilitate confirmată, Spock, şopti Kirk cu satisfacţie, recunoscând imediat vechea lor pacoste, vocea pe care o auzeau fiind suficientă. Aş vrea să-l iau chiar acum, dar…

— Fireşte, căpitane. Mărturisesc că îţi împărtăşesc nerăbdarea. Deşi cel mai bine ar fi să ne întoarcem cu mărturia cea mai reală cu putinţă, iar o examinare superficială a situaţiei ne indică faptul că aceasta ne este oferită.

Îşi desprinse tricorderul de la umăr, îl îndreptă spre Mudd şi conectă microfonul direcţional.

— Acesta este adevărul, spunea Mudd.. Cu acest lichid magic, nicio persoană de sex opus nu vă rezistă. Pentru cei interesaţi de… diversiuni… nici chiar membrii unei alte rase nu sunt imuni. Nimeni nu poate rezista! Nu contează dacă eşti tânăr, bătrân, gras, urât, păros…

Se auzi un fornăit din spatele adunării, iar masculul ursinoid, cu blana-i zburlită, ridică o labă cu ghearele scoase şi înaintă. Colegii săi îl reţinură.

— N-a fost nimic personal, făptură scumpă, îşi ceru iertare numaidecât Mudd! Scuzaţi-mă dacă în entuziasmul provocat de produsul meu mă refer doar la standardele umane de frumuseţe.

Ursinoidul fornăi mai tare – pentru el, el era umanul aici. Fu nevoie de trei oameni să-l împiedice să ajungă la Mudd. Şi asta nu pentru că se sinchiseau dacă Shu-luft făcea mici Mudd-i din original, dar începea să-i intereseze cristalul.

Mudd făcu un pas înapoi pe platformă.

— Nu am vrut să… adică…

Cineva din faţă râse. Curând, râsul cuprinse întreaga audienţă. Masculul ursinoid se uita în jur la feţele vesele şi absurditatea furiei sale ajunse şi la mintea lui. Se relaxă, mustăcind. Apoi se linişti şi Harry.

— Dovada, omule, mormăi în fine Shu-luft.

— Dacă dovada o pofteşti, prietene îmblănit, atunci dovada o vei avea, zise şi, întorcându-se, făcu un gest grandios spre navă. Iată dar!

Din cabina centrală ieşi o fată pe care nimeni nu ar fi confundat-o cu un ursinoid. Mergând – nu, plutind – ajunse lângă Mudd. Îl luă de braţ şi îl sorbi din ochi cu o expresie de adoraţie fără margini, de felul celei folosite de pictorii clasici pentru a zugrăvi adoraţia magilor de către îngeri.

Glasul ei era gutural, exact aşa cum trebuia într-o astfel de viziune pasională.

— Harry, dragule, suspină ea, suficient de tare ca să audă şi cei din spate, ce dor mi-a fost de tine!

Faptul că minerii umani o auziră era îndoielnic. Erau prea ocupaţi să se holbeze la ea, hămesiţi, aşa cum fac de obicei minerii când pălăvrăgesc despre un zăcământ de o mie de kilograme de duraluminiu.

Tipul de fată delicată, dar şi voluptoasă cum era aceasta, era îndeobşte rar pe o lume dură şi neprimitoare cum era Mamafilon. Cele care, în număr foarte restrâns, ar fi apreciat atracţiile ei brutale, nu erau dispuse să accepte însă compania unor oameni ca aceştia.

— Da, iată dar, repetă Mudd, pe deplin conştient de efectul produs de fată asupra publicului, ştiind că acesta era, cu o venerabilă expresie terriană a predecesorilor lui, prins în plasă. Nu am pus decât un singur strop din această substanţă miraculoasă asupră-mi, şi apoi doar am atins-o

pe această doamnă… am realizat cel mai scurt contact fizic şi…

— Te rog, dragule, îl întrerupse fata, gângurind. Nu poţi să vii înapoi în navă cu mine, acum?

Se lipi de el, îşi puse braţul stâng în jurul gâtului lui şi-i mângâie o ureche.

— Cât… face? articulă în cele din urmă unul dintre mineri.

Colegii săi nu izbutiră decât să dea din cap.

— „Cât face”? repetă ecoul glasului potolit al lui Mudd. Domnule, aş putea interpreta corect interogaţia dumitale dacă aş spune că mă întrebi – şi mă îmbujorez spunând-o – care este preţul acestui articol?

— Aşa am zis, mormăi minerul, zgâindu-se la fata care se încolăcise pe Mudd.

— Este ca şi o pomană, domnule. O sumă derizorie, minusculă, deoarece eu cred de cuviinţă că nimeni nu trebuie să profite prea mult de pe urma vânzării iubirii. — Se opri. — Trei sute de credite, ori echivalentul în combustibili rafinaţi pentru navă.

Oricine care ar fi observat audienţa, ar fi pariat că nimic din galaxie nu le-ar fi distras atenţia oamenilor de la creatura unduitoare care-şi plimba degetele prin părul lui Mudd. Dar declaraţia lui Harry realiză acest lucru.

— Trei sute de credite! exclamă minerul.

— Ei, poate că este ceva mai mult decât o pomană, admise Mudd, sesizând murmurul ce se iscă din mulţime. Dar, totuşi, un chilipir, un chilipir. Cine poate stabili preţul dragostei adevărate?

Tuşi uşor.

— Evident, vă puteţi achiziţiona în altă parte acest flecuşteţ – dacă-l găsiţi în altă parte.

Fata îl strânse şi mai tare în braţe şi se întoarse pentru a le oferi un surâs, un surâs ce numai în vis le apăruse. Un scâncet păru să vină de la fiecare bărbat prezent, cu excepţia celor doi nou-veniţi.

Dacă i-ar fi văzut, poate că Mudd ar fi scos altfel de

scâncet; dar, deocamdată, trecură neobservaţi, el fiind prea absorbit de prezentarea sa.

Curând, dădu semne de retragere.

— Bineînţeles, dacă domniile voastre, domnilor – şi doamnelor– găsiţi că preţul vă depăşeşte înţelegerea şi puterea de cumpărare, voi fi nevoit să-mi încerc sărmanele cristale în altă parte.

Atunci Kirk şi Spock aleseră momentul apariţiei lor. Mudd sesiză mişcarea şi aruncă o scurtă privire. Îi recunoscu pe cei doi ofiţeri imediat, iar falca sa suferi efectele unei creşteri subite a gravitaţiei. Dar Mudd recuperă repede şi reuşi un zâmbet larg; era contrafăcut, ca orice altceva în privinţa persoanei sale, deşi dacă nu ştiai acest lucru, ai fi crezut că etalarea danturii strălucitoare se datora bucuriei neţărmuite pe care o încerca la vederea celor doi care veneau la el.

— Căpitane Kirk. Şi ineluctabilul domn Spock. Ce surpriză încântătoare! Bine aţi venit pe Mamafilon, domnilor. Detectez un anume interes în cele ce se petrec pe aici, am dreptate? Sunteţi poate interesaţi să achiziţionaţi puţină dragoste? Oricine are nevoie de dragoste.

— Mă vei ierta dacă nu par deosebit de afectuos în acest moment, Harry, răspunse Kirk. Dar, deocamdată, interesul pe care ni-l trezeşti este stimulat de emoţii oarecum diferite. Ia să vedem, spuse el meditând. Fraudă, producerea ilegală de droguri, escrocherie – pentru început. Au fost înregistrate plângeri pe Sirius IX şi Ilyra VI. Aceste plângeri sunt înregistrate, căzând sub incidenţa Codului Farmaceutic al Federaţiei, secţiunile 63 până la 83, comensurabil cu… vei avea răgaz suficient pentru a citi întreaga listă, Harry.

Se uită încruntat la Mudd.

— Păi, aşa cum am mai spus, repetă Mudd ceva mai puţin entuziasmat, bine aţi venit pe Mamafilon. O lume fermecătoare, desfătătoare, cu multe atracţii fără seamăn – printre care, nu cea mai lipsită de însemnătate, este faptul că nu are nicio legătură cu Federaţia, şi de aceea nu

recunoaşte legile Federaţiei.

Zâmbi către mineri, iar de această dată, zâmbetul era autentic.

Kirk şi Spock se pomeniră victimele duzinei de uitături ostile, cu nimic uman în ele.

— Menţine canalul acesta deschis, Uhura, murmură Kirk în comunicator. (Era încă operativ, dar încă prins la brâu. Avea nevoie de ambele mâini.)

— Înţeles, domnule, veni răspunsul. Şeful Kyle pe poziţie.

Unul dintre minerii umani porni spre cei doi ofiţeri ai Flotei Stelare. Făcu din cap spre Mudd când vorbi celor doi nou veniţi.

— Aşa e. Aşa că voi să nu vă băgaţi. Mamafilon este o planetă deschisă. Aici facem ce ne vine nouă, după legile noastre, şi n-o să ne dea lecţii un venetic.

— Trebuie să vă avertizez, începu Kirk, că acest escroc fără scrupule a mai fost închis pentru…

Minerul scutură din cap.

— Nu-i treaba noastră. Când un ofiţer spune de careva că-i şarlatan, de obicei e vorba de unul care nu şi-a plătit taxele.

Rânji.

— Asta nu ne deranjează, le spuse şi se uită la Harry încrezător.

— O să iau una, Mudd. Ia colea cele trei sute de credite.

Kirk mai făcu o ultimă încercare.

— Vă spun că omul acesta este un pungaş de nivel galactic.

— *Caveat Emptor* e legea noastră în afaceri, căpitane, replică minerul. Remediul nostru pentru escroci e linşajul. După cum vedem noi lucrurile, Mudd este cel care riscă aici, nu noi. Ar fi bine să nu vă băgaţi.

Kirk voi să-i spună că Harcourt Fenton Mudd putea să o păţească mult mai rău pentru fapte mult mai grave, dar interveni Spock, vorbind cu mult calm.

— Sunteţi conştienţi oare că Harry Mudd vă înşală prin intermediul unei iluzii?

— Ai?

Minerul căscă gura la el şi se auziră mormăituri. Nu prea le cădea bine ideea că ar putea fi traşi în piept.

— Ce vorbeşti, vulcaniene? strigă unul.

Nimeni nu apucă să se împotrivească ori să obiecteze cumva, când Spock înaintă şi ridică încet fazerul. Fără să scoată un cuvânt, trase direct în corpul fermecătoarei femei agăţate de gâtul lui Mudd.

Mudd scheună şi sări ferindu-se de arşiţa impactului. Minerii rămaseră ţintuiţi, îngroziţi. Rezultatul unei descărcări de fazer de la această distanţă ar fi trebuit să fie o fată moartă de-a binelea.

În schimb, fata pieri la o secundă după impactul razei. În locul ei se afla acum, aşezată pe vine, o creatură reptiliană înaltă de un metru, privind speriată mulţimea. Mai stătu aşa puţin şi o zbughi şerpuind spre navă.

— „Fata” voastră, le spuse Spock amuzat, este un hipnoid rigelian îmblânzit care proiectează o simplă iluzie programată pentru el de către Mudd. După cum vedeţi, continuă el, indicând un loc scorojit pe corpul navei dincolo de locul în care fusese fata, raza fazerului meu a trecut de-a dreptul.

Urmă o lungă tăcere. Apoi fu spartă de chiuiturile avianului. Chiar şi cei neobişnuiţi cu cei de-un fel ca el ar fi putut interpreta cu mare uşurinţă aceste şuierături sacadate ca fiind hohote de râs.

Ceilalţi mineri, însă, reacţionară cu ceva mai puţin amuzament. Unul dintre cei umani scoase la iveală o puşcă de formă ciudată care şi aruncă un proiectil. Trebuie să fi fost ceva transmis de-a lungul generaţiilor, din tată-n fiu. În stânga lui, prospectorul musculos începu să ridice un bolovan cât jumătate din propria-i masă.

Precum apa dintr-un butoi clătinător, grupul mânios prinse a tălăzui.

— Haideţi, prieteni, începu cu disperare Mudd, pot să vă dau lămuriri. Să nu intrăm în panică.

— Ai dreptate într-o singură privinţă, Harry, observă Kirk,

mulţumit de cum evolua situaţia. Nu putem să te arestăm, dar tu poţi să te predai.

— Nu, căpitane. Dar cum, nu am de ce să mă predau. Asta ar însemna să mărturisesc…

Colonul atunci găsi de cuviinţă să arunce bolovanul, de care Mudd se feri. Proiectilul pătrunse în navă prin accesul deschis iscând înăuntru zarvă metalică şi zdrăngănit de geamuri sparte.

— HOŢULE! TÂLHARULE! ESCROCULE!

O altă piatră, mai mică, fu aruncată înspre el. Abia reuşi să o evite. Când aceasta ricoşă din cadrul uşii, Mudd o rupse la fugă de pe platformă înainte de a fi înhăţat, dovedind o iuţeală neaşteptată, alergând spre cei doi ofiţeri de astronavă. O ploaie de proiectile îl urma.

— Capitulez! Mă dau prins!

Se răsuci şi flutură un deget prevenitor către mulţimea care înainta, continuându-şi cursa către Kirk.

— De bună voie… clemenţă… Acum sunt în custodie protectivă!

— Uiţi, Harry! strigă cineva din mulţimea care-l fugărea, Mamafilon nu respectă legea Federaţiei.

Această remarcă fu punctată de o piatră cât pumnul care ricoşă din partea mai de jos a spatelui lui Mudd. El urlă.

Kirk îşi potrivi comunicatorul. În acelaşi timp Spock făcu doi paşi înainte. Îşi puse fazerul la maxim, îl orientă spre solul silicios, în urma lui Harry. Raza de mare energie găuri scoarţa ridicând o movilă de sol şi sticlă în fuziune care descurajă înaintarea minerilor.

Altă piatră trecu peste barieră şi-l lovi pe Mudd în piciorul stâng. Scânci şi îşi continuă drumul şonticăind, până ajunse la Kirk şi la Spock. Imediat luă o poziţie fermă, înfruntându-şi atacatorii – din spatele lui Kirk.

Unul dintre umani ajunse în vârful movilei lucioase şi se aplecase pentru a-l ajuta pe ursinoidul mascul să urce. Omul cu arma lansatoare de proiectile era înapoia lor, străduindu-se să-l prindă pe Mudd în colimator cu instrumentul său greoi.

Dar între timp, Mudd, Kirk şi Spock nu mai erau. Prezenţi decât pe jumătate, fiindcă deja dispăreau sub acţiunea de dematerializare a transportorului.

Harry Mudd continua să se văicărească dar în staza de tranzit nimeni nu-l putea auzi – până când se realcătuiră în sala transportorului din *Enterprise.*

— Bine acţionat şefule, îl complimentă Kirk pe bărbatul de după consola transportorului. Momentul ales a fost ideal… situaţia devenise cam nasoală.

Şeful transportorului rânji şi-şi ridică o mână într-un gest amabil.

— A fost simplu, căpitane, având stabilit modelul lui Mudd.

Ignorând faptul că fusese salvat de Kirk şi Spock, Mudd îşi continua cu nepăsare tirada.

— A fost o treabă, Kirk, care m-a costat nava, rigelianul – şi dacă îţi închipui că a fost uşor s-o învăţ pe şopârla aia semiinteligentă să facă pe sirena, înseamnă că nu ştii ce înseamnă răbdarea – tot ce aveam. Chiar şi cristalele iubirii.

Se înfoie şi încercă să pară ameninţător. Dar cu rezultate jalnice.

— Intenţionez să-mi contactez avocatul şi să vă dau în judecată, personal.

— Bine, încuviinţă Kirk. Ne vedem la proces, Harry. (Mudd îl privea cum cobora de pe platforma transportorului.) Acum, hai!

— Încotro?

— Păi, unde stau de obicei cei arestaţi, Harry.

Negustorul căscă ochii ultragiat.

— Chiar aşa, căpitane…! La arest? Doar nu ai de gând să mă închizi pe baza unor acuze nesubstanţiale? Să mă aruncaţi după un câmp de forţă? Să mă trataţi ca pe un simplu criminal?

— Numai simplu nu eşti, Harry. Dar, desigur, noi nu. Te vom pune în custodie protectivă, atât numai, spuse Kirk şi zâmbi.

Mudd scrâşni din dinţi, mârâind. Sunetul acesta se preschimbă în ceva dureros, în sfârşit ceva onest din partea lui Mudd în ultimele câteva săptămâni, îşi zise Kirk. Negustorul se ţinea de şale, unde-l atinsese primă piatră.

— Spock.

— Da, căpitane.

— Sună la Infirmierie. Să vină cineva la arest.

Spock dădu din cap, iar Kirk îl îndrumă pe prizonier spre ascensor.

Arestul de pe *Enterprise* era alcătuit din mai multe spaţii de locuit mai mici şi unul mai mare, fiecare despărţit de pereţi solizi pentru intimitate, toate orientate spre acelaşi coridor. Toate erau libere acum. Kirk îl aduse pe Mudd într-unul dintre aceste apartamente şi îi făcu semn să ia loc.

Spock sosi după puţin timp cu infirmiera Christine Chapel. Acum Mudd se ţinea de spate tot timpul, foindu-se şi gemând teatral.

— Care-i necazul? întrebă Chapel, privindu-l cu dispreţ pe negustor.

— A fost lovit în spate cu o piatră, o informă Kirk până ce Mudd să poată să-şi detalieze lista nesfârşită de nenorociri. Nimic serios, cred.

— Nimic serios! replică Mudd neîncrezător. Am o vertebră ruptă, cel puţin.

— Ah, Harry, nu mai face atâta tărăboi, pentru Dumnezeu! spuse Kirk şi clătină din cap. Negustorul liber al noilor lumi, pionierul Federaţiei, avangarda omenirii!

Cu reprezentanţi precum Mudd, nu se putea abţine să se întrebe câteodată cum de-a ajuns omenirea aşa departe.

Chapel, între timp, ridicase tunica lui Mudd şi-i examina spatele. Descoperi o contuzie roşie deasupra taliei..

Ea scoase un mic cilindru din trusa medicală de la brâu. La un capăt era prevăzut cu o duză atomizoare, iar la celălalt cu un simplu trăgaci. Îl puse pe porţiunea vătămată şi eliberă activatorul.

Se auzi un fâşâit şi vârful sprayului se îmbrumă pe când ea îl plimba deasupra rănii. Judecând după zvârcolirea lui

Mudd, Chapel parcă ar fi mânuit un baros.

— Rănire uşoară, căpitane, confirmă punându-şi cilindrul la loc. Nu e în pericol.

— Ei, mai sunt şi veşti proaste, ce să-i faci! constată Kirk.

Mudd scutură din cap împotrivindu-se cu tristeţe acestei remarci neprieteneşti şi îşi băgă cămaşa în pantaloni.

— Ţ, ţ, căpitane, atâta animozitate din partea unui om de asemenea nivel!

— Crede-mă, Harry, îmi pare rău că ai ajuns aici ca să o auzi. Dacă n-ai fi exagerat în ceea ce ne priveşte, nici eu n-aş fi exagerat evaluarea pe care ţi-am făcut-o. Dar cum ai scăpat? Parcă te lăsasem pentru totdeauna pe lumea aceea de roboţi?

Degetul ridicat semnifica sfidarea.

— Să nu subestimezi niciodată spiritul lui Harcourt Fenton Mudd! Aceia care fac această fatală greşeală vor afla numaidecât în detrimentul lor că toate…

— Harry, îl întrerupse Kirk stăpânit, lasă parada. Cum ai scăpat?

Lui Mudd îi luceau ochii în cap când spuse:

— Ah, concepţia a fost pur şi simplu genială, căpitane! O inspiraţie demnă de talentele mele unice în domeniul ameliorării sociologice. Eu am introdus conceptul de sporturi organizate. Era ceva sublim să priveşti mii de cetăţeni roboţi participând, două echipe înfruntându-se cu încrâncenare pentru cucerirea fabricilor natale, a computerelor centrale. După aceea am introdus ideea pariului formal, cu toate variantele sale subtile şi…

— Restul mi-l imaginez, spuse Kirk având în faţa ochilor suficient de clară imaginea pe care o evoca Mudd.

Negustorul avea o atitudine apologetică.

— Trist a fost faptul că uitasem un mic amănunt – acela că aveam de-a face cu automate şi nu cu oameni. Ei nu au putut să aprecieze rafinamentul meu de înaltă clasă în străvechea logică a jocurilor de noroc organizate.

— Te referi la înşelătorie, sugeră cu încredere Spock.

— Aşadar am fost, hm, nevoit într-un moment mai

delicat să împrumut un vehicol…

— Să furi o navă spaţială, adăugă din nou Spock.

Mudd îl fixă pe vulcanian.

— … şi să părăsesc acele locuri, cu speranţa ieşirii la liman undeva pe Ilyria VI. O lume fermecătare, căreia de curând i s-a acordat statutul deplin al Federaţiei. O cultură în formare dornică să fie binecuvântată de civilizaţia Federaţiei. Un popor hărăzit cu cele mai preţioase resurse – prietenia şi inocenţa.

— Te-ai dat mare expert în minerit – şi aşa te-ai dus să le vinzi Academia Flotei Stelare, sfârşi Kirk. Harry! Asta a fost cam prea de tot, chiar şi pentru tine.

— Eu vindeam ideea, protestă Mudd. Nu le-am oferit certitudini sau promisiuni.

— Aşa este, nu pe hârtie sau bandă, în orice caz, îi aminti Spock. Acea… tranzacţie ţi-a furnizat destule credite pentru a ajunge pe Sirius IX, cu nava aceea furată.

— Împrumutată, îi aminti Mudd la rândul lui. Unde am descoperit ceva foarte preţios pentru viaţa inteligentă. Ceva căutat de humanoizi de mii şi mii de ani – şi de cei mai mulţi alieni, desigur. O poţiune a iubirii, reală, fără riscuri din punct de vedere chimic şi sigură!

— Pe care ai vândut-o la cel puţin o mie de locuitori de pe Sirius IX, conchise Kirk, care s-au îmbolnăvit numaidecât după ce au folosit-o.

— Din nefericire, căpitane, cosmonava pe care am fur… hă, împrumutat-o, nu era dotată cu aparate de analiză chimică extensivă. Aşadar am fost, cu tristeţe, în incapaciatatea de a stabili dinainte că poţiunea iubirii şi biochimia clienţilor mei erau incompatibile mutual. Aşadar am procedat, aşa cum mi-e felul, la înfăptuirea lucrului cel mai onest – am plecat în mare grabă, dar nu înainte de a lăsa în urma mea toate creditele pe care le obţinusem pentru ca ele să fie returnate clienţilor mei entuziaşti, dar deficienţi din punct de vedere fiziologic.

— Adică o bancă de pe Sirius ţi-a confiscat fondurile înainte de a mai putea să ţi le retragi, comentă Spock.

Zâmbetul lui Mudd era oarecum nesigur.

— Chiar aşa, domnule Spock, trebuie să mărturisesc acum că uneori găsesc că atenţia pe care o acorzi unor detalii lipsite de importanţă este înfiorător de obositoare.

— Să sperăm că justiţia va da doavadă de mai mult interes în considerarea acestor fapte.

Mudd bălmăji ceva.

— Ei, şi aşa ai ajuns aici, continuă Kirk, sperând că vei avea mai mult noroc escrocându-i pe aceşti mineri cinstiţi – dar fără a te gândi care ar putea fi „efectele” secundare ale poţiunii tale asupra chimiei corpurilor lor.

Luând o poză nobilă, Mudd îşi scoase bărbia înainte.

— Ei bine, am o surpriză pentru dumneata, căpitane Kirk. Deoarece, o dată în viaţa mea, am dat peste ceva profitabil şi cât se poate de cins… cuminte. Poţiunea merge.

— Ca pe Sirius IX?

Mudd ridică din umeri.

— Un accident natural nefericit, neprevăzut. O excepţie la regulă, vă asigur, spuse şi se aplecă. Nu, pot face mai mult decât să vă asigur – pot să vă dovedesc. Dacă binevoiţi să-mi daţi voie să-mi procur câteva mostre de pe nava mea…

Vru să se ridice. Kirk negă mişcând din cap.

— Regret, Harry.

Se retrase câţiva paşi, până ajunse în coridor alături de Spock şi Chapel, şi manevră un comutator de pe peretele din dreapta sa.

Nişte instrumente invizibile se activară, murmurând uşor. Imediat, între Mudd şi cei trei ofiţeri stelari se ridică un câmp de forţă subţire dar impenetrabil.

Câmpul în sine, atât cât se putea vedea, aducea cu o distorsiune datorată arşiţei deasupra unui drum pavat într-o zi toridă. Văzut prin câmp, forma lui Harry tremura uşor.

— Domnule Spock, te rog să pregăteşti un raport oficial de arestare în timp util, incluzând toate detaliile, chiar şi folosirea în ciuda interdicţiei, a unui. Hipnoid rigelian.

Din celulă, Mudd produse un sarcastic „Ha!”

— Desigur, căpitane, răspunse Spock.

Kirk dădu din cap, mulţumit că terminase cu Harry Mudd înainte de a ajunge la cartierul general al Sectorului de pe Darius.

Toţi oamenii, chiar şi căpitanii de astronave, visează.

— Voi fi pe punte, dacă ai nevoie de mine, domnule Spock, încheie şi porni spre ascensor. Spock se întoarse pentru a se uita la femeia de lângă el.

— Infirmieră Chapel, aş dori să se facă un raport medical cuprinzător asupra deţinutului, ca anexă a înregistrării arestării, consimţind starea bună de sănătate, lipsa efectelor unor tehnici de denaturare mentală, cele obişnuite.

— Şi spatele meu? se tângui Mudd. Stare bună, pe…

Spock îi aruncă o scurtă privire.

— Notează că domnul Mudd a suferit vătămări minore în zona dorsală inferioară, în cursul predării sale..

Ea îi zâmbi.

— Voi nota şi asta, domnule Spock, spuse ea şi zâmbetul se făcu mai amplu, mai cald… mai dornic. Am auzit cum aţi reuşit. Cred că meritaţi felicitări pentru modul în care l-aţi prins.

Ea se aplecă, cu buzele ţuguiate.

Spock se dădu înapoi, repede, încruntat.

— Trebuie să-ţi amintesc, infirmieră Chapel că la vulcanieni, contactul oral între genuri nu este popular.

Ea era dezamăgită şi jenată.

— Îmi… îmi cer iertare, domnule Spo… comandante.

Spock era imperturbabil.

— Nu este necesar. Îmi dau seama – mi se aminteşte mereu – că impulsurile emotive, pot oricând să-i copleşească pe oameni, spuse şi îşi clătină capul. Ce păcat pentru voi.

— Nu ştii mare lucru despre asta, domnule Spock, murmură ea, dar aşa de încet încât nimeni nu o auzi.

Mudd nici nu avea nevoie, de altfel. Pentru un observator ager al altor fiinţe, uitătura ei era suficientă.

Se sprijini pe canapea şi îşi răsuci un capăt al mustăţii, încercând să pară nepăsător.

„Ia te uită… universul este un sac fără fund şi plin de surprize”, medită el. „Foarte interesant”.

— Iar în privinţa capturării domnului Mudd, exagerezi. (Spock continuă, formal.) Te rog să ai grijă ca abstractul tău medical să fie mai precis.

Înclină capul curtenitor şi părăsi zona arestului..

Privirea lui Chapel îl urmări până când uşile ascensorului se închiseră. Mudd nu avea nevoie să fie telepat pentru a şti că ea era interesată nu doar să se asigure că el nu se va împiedica.

Mudd se apropie de „bariera” de câmp de forţă. Când începu să simtă furnicături de piele, ştiu că era lângă ea. Fiindcă Chapel se mai uita încă pe coridor după Spock care nu mai era, Mudd vorbi într-o doară.

— Ai perfectă dreptate, să ştii. Am avut de a face cu un mare număr de umanoizi la viaţa mea, iar acest domn Spock al dumitale este de o foarte atractivă inteligenţă.

Bam! Mudd parcă şi văzu grilajul mental care căzu, greu, în capul lui Chapel. Glasul redeveni modelul preciziei şi al indiferenţei birocratice.

— Un ofiţer excepţional, da. Suntem norocoşi să ne aflăm în serviciul său.

— Dar cu oarecare lipsuri în ceea ce priveşte emoţiile mai calde, da?

Rânji până la urechi când ea se răsuci, tresărind, pentru a-i lua seama.

— Dar ai, infirmieră, să ştii, zise frecându-şi partea dureroasă, darul minunat de a-i vindeca pe cei suferinzi. O abilitate considerabilă, o mână feminină, alintătoare. Asta e ceva rar în Federaţia zilelor noastre, şi nu mă gândesc numai la personalul Flotei Stelare. E un lucru pe care eu pot să-l apreciez. Lumea, se pare, a devenit prea… mecanică. Ştii. În sfârşit, apreciez şi cred că această calitate ar fi cea care, ştii… adică, aş vrea să-ţi mulţumesc.

Clătinându-se pe un picior, începu să se aplece pentru a-

şi scoate gheata stângă. Chapel urmărea această operaţie cu neîncredere.

— Să-mi mulţumeşti… cu o gheată?

— Nu, nu, draga mea. Cu asta.

Atunci apăsă pe un buton insesizabil de pe gheată. Un arc împinse tocul în lături, descoperind un compartiment secret care ascundea un cristal lunguieţ, multicolor, care părea să palpite datorită luminii interioare – ceva între cuarţ şi opal. Înăuntrul silicatului transparent se rostogolea un lichid gros, uleios

Chapel se pomeni cu gura căscată.

— Ce-i asta?

— Poţiunea iubirii. Ea reveni în poziţia drepţi. Nu, nu, spuse el degrabă.. Nu este iluzie, păcăleală, draga mea infirmieră Chapel. Asta este adevărată. În interiorul cristalului, spuse şi lovi specimenul cu unghia, se găseşte puterea care creează iubire… în altul.

Chapel se dădu cu un pas înapoi.

— A, nu, nu-ţi merge, Harry Mudd. Am auzit eu de poţiunile tale. Nu te cred.

Se răsuci pe călcâie şi vru să plece. Mudd îşi întinse mâinile, împingând în câmpul de forţă.

— Dar dacă e aşa, imploră el, ridicându-şi vocea cu disperare, ia gândeşte-te, scumpo – domnul Spock îndrăgostit de tine. Cu adevărat îndrăgostit de tine.

Arex se uită din postul său, de la consola navigaţiei, pentru a da mai întâi de privirea lui Spock, şi nu a lui Kirk.

— Aici este ceva destul de interesant, domnule.

Enterprise se deplasa cu mare viteză spre îndepărtatul Darius, pe un curs normal de explorare. Acum Arex începu să încetinească… pentru orice eventualitate.

— Sistem solar neconsemnat.

— Trece-l pe ecran, domnule Arex..

Acesta acţionă un comutator şi pe ecranul principal apăru un sistem solar mic, în depărtare. În centrul său fierbea, nespectaculos, un soare albăstrui.

— Măreşte imaginea, domnule Arex.
— Da, domnule.
Arex umblă la trei controale deodată. Imaginea crescu brusc şi el mai făcu nişte ajustări şi astfel toţi ceilalţi de pe punte văzură principalul obiect al interesului lor – companionul celui albăstrui.
Era mai mic, portocaliu-roşiatic. Spock studiase informaţii non-descriptive prin vizorul computerului de date. Acum îşi ridică privirea şi se uită la ei.
— Un sistem binar standard, căpitane; dar se pare că acesta conţine cel puţin o planetă de clasă M. Cred că este ceva destul de rar pentru a merita o investigaţie aprofundată.
Kirk chibzui un moment, apoi încuviinţă.
— Da, este. În regulă, pune-ne pe orbită, domnule Arex.
Navigatorul începu să pună la lucru sistemul de pilotaj incredibil de complex. Kirk se uită la ecran, în timp ce începură să se apropie de familia stelei duble. Soarele albăstrui creştea, palpita, aruncând luciri, luciri şi văpăi şi…

…Luciri hipnotice din cristalul pe care îl răsucea Mudd. Infirmiera Chapel îl privea fascinată, ca în transă. Ea ţinea în mână şi un fazer, îndreptat spre sectorul lui Harry;
— Chiar dacă ar funcţiona, spuse ea încet, ceea ce este de-a dreptul absurd, ar putea să…?
— E atât de simplu, draga mea. Nicio problemă. Da, ar putea.
— Cum funcţionează – teoretic adică.
— Nimic mai uşor şi mai tainic, continuă Mudd cu blândeţe, răsucind cristalul. Nu trebuie decât să spargi cristalul şi să laşi lichidul să intre în piele, o secundă-două. Mâinile sunt cele mai indicate. După care doar atingi altă persoană – cealaltă persoană.
— Şi creează iubire! Mudd, e ridicol!
— Nu e iubirea ridicolă? argumentă el filosofic. Dar te înşeli, scumpo – cristalele sunt infailibile. O atingere a mâinii evocă prietenie neţărmuită între bărbaţi ori femei.

Dar între membrii de sex opus, ei, aici avem iubire. Iubire adevărată, garantată.

Ţinu cristalul mai aproape de câmpul de forţă.

— Cristalele iubirii, cele ale lui Harry Mudd, pot genera pasiuni şi într-un bloc de granit. Iar acest domn Spock al tău, cam este un bloc de granit, nu-i aşa? spuse negustorul şi plimbă cristalul dintr-o mână în cealaltă. Dar, fireşte, eşti sceptică.

Făcând doi paşi îndărăt, observă cum privirea ei urmărea cristalul care trecea dintr-o palmă într-alta.

— Acum ai posibilitatea să apreciezi puţină chimie fără seamăn, Cristine. Nu eşti numai o femeie frumoasă, eşti şi om de ştiinţă. Dar, cum, eşti practic un medic, nu doar în acte. Te îndemn să iei acest cristal al iubirii ca dar de mulţumire. Pentru probitatea medicală şi mâinile tale alintătoare. Te asigur că nu-ţi va pricinui neplăceri. Însuşi căpitanul Kirk ţi-ar spune acest lucru. De ce nu-l întrebi?

— Să-l întreb…? Nu..: Nu, nu cred că este nevoie. Adică nu e cazul să-l deranjez pe căpitan cu… (Se opri tulburată, şi încercă altă abordare.) Nu-mi face rău? Dar ce s-a întâmplat cu cei de pe Sirius IX?

— Aha, ai auzit, comentă el dezamăgit. Nimic deosebit. S-au îmbolnăvit puţin. Nu a fost ceva grav. Şi asta poţi să o verifici, dacă doreşti. Dar biochimia umană trebuie, să reacţioneze cât se poate de favorabil. Şi cea vulcaniană.

Încercă să pară dezinteresat.

— Ia-o ca un experiment, adăugă şi întinse mâna cu cristalul spre ea, o retrase când câmpul de forţă i-o respinse, şi chicoti.

— Scuză-mă, uitasem.

— Nu-i vorbă că aş crede vreo iotă din povestea asta, mormăi ea fără să-i întâlnească privirea. Nu cred că ar fi rău să-i analizez efectele.

— Sigur că nu! rânji el satisfăcut.

Ea mai şovăi, apoi strânse fazerul în mână şi întinse mâna spre controlul câmpului. Câmpul de forţă pieri. Mudd îşi dădu seama văzând cum conturul lui Chapel nu mai

tremura.
Surâzând, făcu o plecăciune curtenitoare, observând totodată că mâna care ţinea fazerul nu se clinti. Întinse cristalul, atent să nu facă vreo mişcare bruscă.
Ea îl luă cu mare grijă, ţinându-l ca pe o bombă atomică. Care, într-un fel, şi era. Cu fazerul îndreptat spre Mudd, ridică în cealaltă mână cristalul, în lumină. Înăuntru, cristalul răsfângea lumina, aruncând-o afară, într-o puzderie de scăpărări, ori de câte ori cristalul îşi schimba poziţia…

Capitolul VII

Pe ecranul de pe puntea lui *Enterprise* se perindau o sumedenie de imagini trimise de camerele şi recorderele care scanau lumea aceea. Panoramele alternau cu prim-planuri secvenţiale, alcătuind o compoziţie mozaicată a suprafeţei.
Era o lume uscată, o planetă aridă. Câmpurile nesfârşite de nisip fin, adâncite precum nişte oceane, erau întrerupte arareori de ridicături de rocă neagră goală, a cărei duritate uimitoare era înregistrată de senzori. Aşa ar şi trebui să fie pentru a rezista furiei uraganelor de nisip care, probabil, bântuiau scoarţa globului pustiu. Computerul de explorare se opri în cele din urmă pe o vedere telescopică medie a unei zone de sub ei.
Un soare asfinţind acolo, cel albăstrui, şi cel roşcat dând nisipului culoarea sângelui uscat. Lungi umbre din dosul turnurilor răzleţe adăugau la cromatica searbădă negrul de tăciune.
Enterprise se aşeză pe orbita singurei luni a planetei, atunci când Kirk îşi activă jurnalul.
— Jurnalul navei, dată stelară 5514.6. Am localizat şi am realizat scanarea preliminară a unui sistem binar

neidentificat până acum, care prezintă o singură lume, greu locuibilă. Sunt în curs pregătiri pentru efectuarea unei explorări mai avansate. A două explorare avansată cu debarcarea unei echipe nu va fi probabil realizată cu această ocazie, dacă nu va fi impusă de apariţia unui factor neaşteptat.

Privind suprafaţa moartă, Kirk nici nu se aştepta la o evoluţie palpitantă a evenimentelor. Îşi ridică ochii de la microfonul jurnalului.

— Domnule Spock, ai deja la dispoziţie acele statistici preliminare?

— Poftim, căpitane.

Kirk se duse lângă primul ofiţer instalat la computerul de date. Pe un mic ecran erau afişate rapoartele senzorilor şi sondelor din prima orbită rapidă dimprejurul ecuatorului planetei. Erau toate corelate şi reduse la componentele esenţiale.

Echipamentul de detecţie planetară de pe *Enterprise* lua o lume, o reducea la o serie de numere, care intrau apoi în computerul arhivă. Acolo, creierul navei le sorta, le aranja şi le traducea într-o formă comprehensibilă pentru un ofiţer de Flotă Stelară cu o înaltă pregătire.

Arex rămase la timonă, verificând îndeaproape poziţia navei, pentru a asigura o orbită optimă, în timp ce M'ress continua să caute semne de viaţă inteligentă cu ajutorul echipamentului de comunicaţii. Dacă exista aşa ceva în grămada de nisip de sub ei, nu prea erau vorbăreţi. Până acum nu găsise nimic, nici măcar o urmă de alcătuire cristalină primitivă.

Toate aceste fărâme şi bucăţi se legau în valorile preliminare ale computerului. Aceasta nu era o lume prielnică vieţii inteligente.

— Menţin orbita de parcare, căpitane, spuse Arex peste umăr. Toate sistemele de arme sunt pe *stand-by* defensiv

Spock revenise la postul său şi studia din nou datele computerului pentru o ultimă informare.

— Nicio dovadă a vreunei societăţi primitive, căpitane,

deşi sunt semne de forme organice standard – o ecologie normală de planetă aridă.

— Rezonabil, murmură absent Kirk, cu ochii pe ecran.

Nu vor sta prea mult pe aici, aşadar. O altă expediţie va putea studia, altă dată, puţinul pe care îl poate oferi această lume. Nu avea rost blocarea lui *Enterprise* pentru studiul minuţios al florei şi faunei locale.

— Atmosferă la suprafaţă, opt sute de milibari, continuă ofiţerul ştiinţific. Gravitaţie, unu virgulă doi. Temperatura medie – fierbinte, dar în limitele clasei M. Fluctuaţie sezonieră…

Chapel îşi luă ochii de la cristal, în sfârşit, pentru a-l privi pe Harry Mudd.

— Îţi voi comunica rezultatele analizei. Voi fi foarte minuţioasă, să fii sigur.

— Dar cristalul este atât de sensibil, draga mea. Cu toată grija cu care a fost executat, testele de laborator l-ar putea distruge. Iar odată spart, este complet nefolositor. Şi altul nu mai am.

Zâmbi şi continuă pe un ton urgent.

— De ce nu îl încerci aşa cum se cuvine?

— Nu, protestă Chapel (slab, îşi zise el.) Nu cred că aş…

— Gândeşte-te, scumpo! Dacă face ce am zis eu că face – şi face, zise, şi aici făcu o pauză semnificativă, Spock va fi al tău pentru totdeauna. Şi nu există efecte secundare. Nimic ce ar putea să ateste că nu e dragoste curată.

Ea încă mai ezita, chibzuind, iar în final ajunse la o decizie. Dădu din cap şi îşi puse fazerul la loc, pe centură.

— Şi doar sparg cristalul şi las lichidul să-mi intre în piele?

Mudd zâmbi.

— Şi apoi îl atingi.

Chapel mai ridică încă odată cristalul, pierzându-şi privirea în adâncurile cristaline, apoi îl strânse în pumn. Se auzi un pocnet slab, ţipătul unui animal minuscul când cristalul se făcu praf. Lichidul uleios îi acoperea acum

palma.

Îşi împreună mâinile şi le frecă. Pentru orice eventualitate, îşi puse puţin şi pe obraji. Mâinile şi faţa se uscară rapid, substanţa străină cufundându-se în pori sau evaporându-se.

Deodată, începu să se clatine, horcăind, şi se prăbuşi într-o stare de semiconştienţă.

— Ce-i asta? reuşi să vorbească, stând pe vine şi prinzându-şi capul în mâini. Ce-a fost asta?

Mudd trecu nepăsător peste bariera ecranului de forţă dezactivat, şi se aplecă asupra ei.

— O nimica toată, scumpo. O reacţie pasageră produsă de absorbţia poţiunii. Trece cât ai zice peşte.

Astfel vorbind, îi scoase uşurel fazerul de la centură. După o scurtă tatonare, dădu şi peste o bandă subţire de plastic, pe care o băgă în buzunar. Chapel se căznea să se ridice în picioare, se clătină şi fu nevoită să se sprijine cu o mână pe podea. Ochii începeau să i se limpezească.

— Hai, scumpo… să te ajut.

O luă de braţ şi o ridică, atent să nu atingă zona unde îşi aplicase lichidul.

— Mă… mă simt mai bine, aşa cred.

— Bineînţeles, nu ţi-am spus că trece iute?

Asuda şi îşi clătina capul, încă puţin ameţită după administrarea drogului. Erau câteva lucruri care o deranjau, dar ceaţa din cap parcă se intensifica în jurul lor, în loc să se risipească. Ia stai aşa… Unul dintre acestea o privea acum.

— Tu… tu ar trebui să fii în arest, Harry.

— Păi, aşa ar trebui, observă Mudd cu amabilitate.

Se dădu doi paşi înapoi, până în interiorul celulei. Chapel apăsă pe activatorul câmpului de forţă aflat pe perete. Repetă gestul, fiindcă la prima încercare nu-l nimerise. Din nou, conturul lui Mudd prinse a tremura, în momentul în care câmpul care producea distorsiunea apăru între ei. Dar acum era sigură că tremurarea *era* în câmp… nu în mintea ei, care se limpezise brusc.

— Dar de ce nu te duci acum la Spock? îi sugeră el. Lichidul o să-şi piardă puterea odată şi odată, ştii.

— Da, mormăi ea, apoi repetă mai hotărât. Da… Aşa voi face.

Plecă pe coridor.

Mudd se plimbă liniştit prin încăpere, vreme de câteva minute inspectând-o din toate unghiurile. Atunci când fu sigur că ascensorul pornise, băgă mâna în buzunar după fazer. După ce-l potrivi la un nivel pe care-l consideră minim necesar, trase.

Urmă un flash, raza de energie atinse scutul de forţă minimal, care căzu. Mudd gemu satisfăcut şi puse fazerul în buzunar. Zâmbitor şi şuierând vesel, ieşi din celulă şi se îndreptă spre ascensor.

Ieşi pe o punte de serviciu mai puţin frecventată. Avea nevoie de un loc liniştit, de un refugiu temporar, iar zona de serviciu părea cel mai potrivit loc în acest sens.

Mergând pe coridorul principal, verifică fiecare încăpere. Se ferea de locurile în care sesiza urmele unei vizite recente. Aşa făcu şi cu acele încăperi care conţineau materiale ce ar putea fi necesare tot timpul pentru buna funcţionare a navei.

Într-un sfârşit găsi un depozit aproape gol care era prevăzut şi cu un sistem interior de închidere. Era foarte bun pentru câteva ceasuri. Nici nu avea de gând să stea mai mult.

Aşezat pe o canistră pe care scria STOC LUBRIFIANT, folosindu-se de o cutie mare de metal ca masă, scoase banda subţire de plastic. După ce o aşeză cu grijă pe cutie, duse mâna la gheată. Tocul pocni şi se dădu în lături, scoţând la iveală un set de scule miniaturale.

Mormăind şi lucrând cu îndemânare şi iute, şterse mai întâi fotografia infirmierei de pe cartela de identitate a Flotei Stelare. Din pachet mai scoase o mică piesă de metal, cam cât unghia degetului mare. O lipi cu delicateţe pe spaţiul liber de pe cartelă, apăsă pe ea cu degetul. Se auzi un uşor clic.

Când îndepărtă piesa, pe cartelă strălucea propria-i figură zâmbăreaţă.

Puse de o parte duplicatorul subminiatural 3D şi începu să opereze în continuare asupra cartelei cu ajutorul altei scule fine. Îi va lua ceva timp până va şterge cu precizie toate datele lui Chapel şi apoi pentru a le amplasa pe ale sale.

Apartamentul primului ofiţer de pe *Enterprise* era ca şi locatarul – ordonat, raţional, logic. Un loc pentru fiecare lucru şi fiecare lucru la locul său. Chiar şi lucrările de artă de pe pereţi reflectau o regularitate sobră a compoziţiei ca şi cel care le cumpărase.

În acest moment, el lucra la marele pupitru care domina camera principală. Spock studia informaţia afişată pe display-ul anexei computerului. Se auzi semnalul de la intrare. Vorbi fără să-şi înalţe capul.

— Intră.

Apăru Chapel, care veni lângă el. Ţinea o casetă cu microbandă într-o mână şi multe alte lucruri în minte. Toate erau pentru Spock.

Străduindu-se să nu tremure, Chapel rămase cuminte înapoia lui Spock în timp ce computerul personal lucra. În sfârşit, el se opri din lucru, se întoarse pentru a o privi.

— Da, ce este, infirmieră?

— Am adus abstractul medical pentru raportul de arestare, domnule Spock – cel pe care l-ai cerut.

— Da. Mulţumesc, Chapel.

Se răsuci în scaun întinzând mâna după miccrocasetă. Atunci, ea făcu un pas şi, împleticindu-se – chipurile – căzu în braţele lui.

Spock surprins o prinse instinctiv. Ea se agăţă de el, realizând un contact fizic cât mai mare. Ofiţerul o privi nedumerit.

— Îmi pare rău, domnule, îşi ceru ea iertare cu o prefăcută surprindere.

Făcu o pauză, rămânând în braţele lui, nădăjduind… Spock nu se clinti, aşteptând ca ea să se ridice. Când fu cât se poate de limpede că, din motive necunoscute, ea nu se va mişca, el se ridică şi o puse pe picioare.

— Te-ai lovit, sau ai păţit ceva?

Nu putea să-şi stăpânească iritarea din glas, deşi înfăţişarea-i rămase neutră, ca de obicei.

— Nu, e-n ordine, răspunse ea, cu o voce care indica tocmai contrariul.

Vulcanienii au mai multe abilităţi şi simţuri pe care oamenii nu le au. Nu simţeau creşterea totuşi presiunii sângelui.

— Dar dumneata te simţi bine? întrebă ea.

— Perfect normal, zise el. Voi ataşa abstractul la raport.

El aşteptă. Ea nu-i spuse nici mulţumesc, nici la revedere, nici orice altceva aşa că el ridică uşor din umeri şi se reaşeză la anexă, reluându-şi activitatea.

Trecură câteva minute până când observă că ea mai era încă în spatele lui. Acum era mai mult curios decât iritat.

— Mai este ceva, infirmieră?

Chapel se cutremură, o mână porni spre el, dar o retrase brusc.

— N-ai… N-ai vrea să… să stau? Să te ajut?

— Mă descurc destul de bine şi singur. Rămânerea dumitale aici ar fi inutilă, duplicativă şi ilogică. Nu-ţi dai seama?

— Ba da, şopti ea, apoi glasul ei redeveni stăpânit. Ba da… ar fi de fapt o tâmpenie.

Se răsuci pe călcâie şi porni spre uşă. Spock o mai privi un minut, fără să înţeleagă. Purtarea ei părea mai mult decât normală… din punct de vedere uman. După care clătină din cap – oricât ar trăi şi ar lucra printre oameni, nu va reuşi să-i înţeleagă – şi se întoarse la treburile sale.

Chapel avea şi ea ceva treabă. Nu luă în seamă saluturile colegilor întâlniţi în drum spre arest, încercând în minte variante de umiliri, verbale şi fizice, pe care avea de gând să le aplice unui anume Harry Mudd.

În cele din urmă, monoliftul de securitate o depuse pe coridorul de securitate al lui *Enterprise.* Vorbea înainte de a ajunge la celulă.

— Până aici ţi-a fost, Harry Mudd. Ai dat de belea, nemernicule, escrocule…

Ajunse în dreptul celulei şi realiză, sufocându-se, ce se petrecuse. Nu o întâmpină nicio siluetă tremurătoare.. Nici măcar o mutră zâmbitoare, fie chiar şi nedistorsionată. Bariera câmpului de forţă era într-adevăr dezactivată, iar celula absolut goală.

Se răsuci imediat gândindu-se că poate deţinutul se furişase cumva în afară şi acum era gata să sară pe ea. Mâna zbură la centură după fazer, dar nu dădu decât de centură. Aceasta se ridică brusc la cap, acolo unde începu procesul gândirii, şi unde poate că n-ar fi găsit nimic.

Vraja ameţitoare, efectele întârziate – pieriră. Se uită în jos la brâu parcă nădăjduind că fazerul ar fi putut cumva să răspundă la identificare vizuală, dacă nu răspundea la cea tactilă. În zadar. Nu mai era acolo.

— O, nu, murmură.

Apoi alerga spre ascensor.

SALA NAVETELOR

– NUMAI PERSONALUL AUTORIZAT —

Mudd examină încântat cuvintele mari imprimate pe uşa care-i bara calea. Apoi se duse la un ecran mural şi se aşeză în faţa lui.

Trase aer în piept şi introduse în fanta de sub ecran cartela de identitate pe care tocmai o modificase. Dacă se gândea cineva de la securitatea navei să facă o verificare de rutină la această intrare în sala navetelor, totul lua sfârşit pentru el – nu semăna nici pe departe cu Christine Chapel. Dar ecranul nu fulgeră decât o dată cu o lumină albă, maşina analizându-l pe musafir. Urmă un scurt moment de aşteptare, care pentru Mudd ţinu doar un mileniu – două, după care începu să clipească un semnal verde sub ecran. Un mormăit mecanic şi uşa se deschise ascultătoare. Luându-şi cartela din fantă, Mudd expiră şi se

repezi înăuntru. Se opri până când uşa se închise după el.

Hangarul navetei era plin cu vehicolele Flotei Stelare pentru deplasări exterioare. Se găsea acolo o mică navetă de cercetare superrapidă, un vehicol cu blindaj formidabil care putea să se aşeze pe planete mult mai inospitaliere decât cea despre care auzise că se învârtea sub ei, şi un glisor pentru aceste planete total antagoniste, sau deloc.

Mai erau acolo şi nişte planoare atmosferice pentru planete uşoare şi trei navete compacte. Îşi frecă palmele şi îi veni să izbucnească în hohote, dar poate că pe undeva cineva lăsase vreun microfon deschis. Aşa că se mulţumi numai cu ideea.

Harry Mudd din nou triumfător!

Porni în pas vioi în direcţia aparatelor aflate în repaos.

Ignorând faptul că subiectul raportului său de arestare se pregătea tocmai să-l invalideze, Spock deconectase pupitrul anexei computerului şi încheia acum acest raport, dictând într-un minirecorder portabil.

— … şi anexate sunt un abstract şi o evaluare medicală ale deţinutului cu o declaraţie a infirmierei Christine Chapel…

Se opri brusc, trase adânc aer în piept, surprins.

Şi un zâmbet larg îi despică faţa. Marele său noroc consta în faptul că se întâmplase să nu aibă la îndemână o oglindă. Dacă s-ar fi văzut, şocul produs l-ar fi cufundat în starea de inconştienţă.

Clipi, tuşi. Zâmbetul pieri la fel de brusc cum şi apăruse. Muşchii faciali neobişnuiţi cu această expresie protestau cu furie. Îşi drese iar glasul şi reulă dictarea.

— Hă… Infirmiera… Chapel… abstract… anexe…

Aceeaşi bruscă ezitare, dar de această dată mâinile, parcă uluite, se ridicară căutând buzele curbate. Îşi scutură cu violenţă capul, apoi se ridică cu greu în picioare împingând scaunul, de parcă ar fi fost brusc posedat – şi tocmai aceasta era realitatea.

— Christine… Chap-el.

Ultima silabă fu purtată de un suspin adânc.

— Draga, frumoasa Christine.

Oftă din nou, iar faţa i se contorsionă îngrozită. Se împiedică de pupitru, se dădu la o parte de parcă acesta se preschimbase într-un monstruos păianjen cu patru picioare.

— Christine…

Îl străpunse un junghi violent, ca şi cum cineva îi bătea un ritm dureros în stomac.

Chapel ar fi recunoscut senzaţia.

Trebuie să fi fost cu plinul făcut, gata întotdeauna pentru o misiune îndelungată. Mudd examină cu dragoste nava de cercetare cu rază mare de acţiune. Computerul de la bord, o variantă miniaturală a celui care o conducea pe *Enterprise,* putea, prelua informaţia de la rudele mai mari. Până să-l prindă cineva, va trebui ca acesta să-i dea poziţia actuală a navei, să accepte cursul repede stabilit – llyria, să zicem – şi să-l scoată imediat din raza de detecţie.

Desigur, *Enterprise* putea să-l localizeze şi să-l înhaţe – în caz că observa cineva plecarea lui. Ştia ce să facă pentru a fi sigur că nimeni nu-l va prinde. Cu impulsul warp impresionant al navei, în numai cinci minute va fi hăt, departe, până când…

Ceva îl lovi puternic în ceafă, totul se întunecă, întuneric punctat de o puzderie de stele… deşi nu de magnitudine solară.

Când i se restabili vederea, avu parte de un groplan al pupitrului. Instinctiv o mână se ridică pentru a pipăi gâtul dureros. Se strâmbă când realiză contactul. Se mişcă puţin şi se răsturnă, după care regretă că o făcuse. Era preferabil să se uite la pupitru, care nu avea nimic duşmănos.

Christine Chapel, care pe moment nu avea nimic îngeresc, se aplecă şi ridică fazerul care căzuse de la centura lui Harry. Îl îndreptă spre o parte indecentă a anatomiei acestuia.

— Am venit să-mi plăteşti despăgubiri, domnule Mudd.

Aşa de aproape – era aşa de aproape! mormăi înciudat

ridicându-se în picioare.

Nimeni nu verificase sala navetelor, aşadar Kirk, Aret, M'ress şi Scott habar nu aveau de scena care se jucase acolo.

McCoy se afla pe postul lăsat liber de Spock la computerul arhivă ocupat cu-o cercetare minoră de natură non-medicală. Ceilalţi erau cu toţii ia posturile lor – calmi, relaxaţi.

Nimeni nu se uită la ascensor când Spock ieşi din el.

Se pomeni, după câţiva paşi, că se oprise. Înghiţi nervos. Dar, contrar a ceea ce trebuia să fie evident, nimeni nu se uită la el, nimeni nu arăta că era conştient de ceea ce se întâmpla. Nimeni nu observă confuzia pe care o simţea.

Constatară schimbarea, auzindu-i vocea. Şi se întoarseră spre el de la primele cuvinte.

— Căpitane…

Ezită.

— Doctore, cred că am nevoie de supraveghere medicală.

McCoy mări ochii.

— Aş… vrea să raportez o serie de… de foarte stranii… emoţii.

— Ce?

Exclamaţia veni aproape simultan de la Kirk şi McCoy. M'ress şi Arex se uitau cu gura căscată.

În sala navetelor, Mudd se ridicase în picioare şi mergea de-a lungul peretelui din spatele navetei de cercetare, către un sistem complex de aparate. Din când în când Chapel, rânjind într-una, îl împungea cu fazerul în spate. Sau se prefăcea că apasă pe trăgaci. De fiecare dată, Mudd – care asuda din greu, şi nu din pricina efortului de a merge – o lua mai repede din loc şi zâmbetul său de înaltă tensiune mai pierdea puţin din voltaj.

— Ah, dar vrei cumva să spui, scumpo, că poţiunea mea nu a fost pe deplin efectivă.

Chapel râse scrâşnit.

— Depinde de unde priveşti lucrurile, zic eu. Oh, a fost minunat, Harry. M-am făcut de râs pe deplin. Sunt sigură că-ţi pare rău că nu ai fost de faţă. Dar fii fără grijă – ce am eu de gând să-ţi fac este chiar mai amuzant.

Pe Mudd nu-l încânta această promisiune.

— Dar ştii ce reci sunt vulcanienii, îi aminti el repede. Este posibil ca, mai zise şi-i făcu semn cu degetul când ea îl mai împunse încă o dată cu fazerul, reacţia să fie niţel întârziată, iar poţiunea ar mai avea nevoie de câteva minute în plus pentru a-şi face efectul. La urma urmei, cu un subiect atât de rezistent ca Spock…

Ea clătină din cap intrigată.

— Şi-mi făcusem atâtea speranţe. Dar tu ai rămas acelaşi palavragiu ticălos, Harry. Nu ştiu ce mi-a venit să mă iau după tine. După atâţia pe care i-ai tras pe sfoară…

Încă o dată vârful fazerului îl îndemnă să grăbească pasul.

— Ei şi tu, nimeni nu-i perfect, se grăbi Mudd iar să-i amintească. Am avut parte de un anturaj rău famat de la o vârstă fragedă. Să nu ne pripim în a judeca oamenii, draga mea. Nu cumva să faci acum ceva de care te vei căi mai târziu.

— O, nu-ţi face griji, Harry. Nu o să mă căiesc, în nici un caz.

El începu să tremure şi ea plescăi din limbă, dezgustată.

— Nu te speria, poltron smiorcăit.

— Nu pot să mă abţin – este un obicei care ne afectează pe noi, poltronii smiorcăiţi.

— Harry, fazerul acesta este fixat doar pe ameţire. Şi cred că am mers destul.

Ajunseseră la complexul de aparate. Acolo se găsea şi un ecran de intercom pentru tehnicienii care lucrau câteodată în complex. Venise vremea să pună capăt acestui joc.

— Activează intercomul, Harry.

— Ia stai niţel, iubi, o atenţionă el, în minte încolţindu-i un gând. Am o idee…

Continuă să meargă de-a-ndărătelea de-a lungul peretelui, în interiorul complexului. Pe rezervorul spre care se îndrepta era scris

DISTRIBUŢIE ŞI REGENERARE AER

Vârî mâna în buzunar, căută ceva, producând nişte clinchete. Christine îl privi curioasă. Când îşi scoase mâna, ea văzu mai multe cristale mari de iubire, pe care el le luase din căptuşeala pantalonilor.

— Mai încearcă unul. Îţi spun eu că o să meargă. Spock o să fie atât de îndrăgostit de tine că o să…

— Taci! îi strigă ea furioasă, gesticulând cu fazerul.

Când arma compactă nu mai era îndreptată spre el, Mudd sări în lături şi aruncă cristalele spre ea, chiuind şi năpustindu-se înainte. Acestea zornăiră deasupra ei lângă un grilaj.

Luată prin surprindere de strigătul de luptă, Christine dădu înapoi şi se împletici, trăgând la întâmplare şi lovind butonul de alarmă de sub ecranul intercomului. Tirul fazerului nu fu precis; raza muşcă din metalul turnului, deasupra umărului negustorului.

Undeva o sirenă începu să urle.

Niciunul nu se sinchisi, bineînţeles, să privească în sus – aveau alte griji – acolo unde praful de cristal şi lichidul care se evapora erau supte prin grilaj de nişte ventilatoare invizibile.

Harry Mudd nu era deloc pipernicit. O împinse pe Chapel, lovind cu umărul braţul în care avea fazerul. Arma sări, fazerul se descărcă din nou şi raza ameţitoare o atinse. Se prăbuşi în braţele lui.

— Pe degetele sfinte ale lui Hristo! exclamă şi o ridică. Îmi pare rău, Christine, scumpo – dar mi-e teamă că o să am nevoie de un ostatec acum. De ce nu m-ai lăsat să plec, fără să mai alertezi întreaga navă?

În acelaşi timp, se uită prin sală, găsi naveta de cercetare, chibzuind mânios. Cu alarma care suna dar fără localizare, vor verifica în primul rând arestul. Naveta era rapidă, dar fără acel răgaz de cinci minute nu putea să-i

păcălească.

Dar sub ei era o planetă. Deseori o lume finită se dovedea a fi o ascunzătoare mai bună decât spaţiul infinit. Dar nu naveta de cercetare, nu… se îndreptă spre vehicolul blindat de cercetare, cu Christine pusă pe umăr. Le va fi foarte greu să-l scoată din asta.

Mărturia lui Spock referitoare la unele tulburări profunde şi expresii de şoc şi surprindere astfel cauzate fu întreruptă de alarmă. Uitând o mulţime de întrebări, se duseră cu toţii în mare grabă la posturile lor. M'ress opri alarma stridentă. Arex verifică panourile securităţii şi raportă.

— Nu este alarmă de avarie, domnule.. Niciun semn de aparat ostil în imediata apropiere – asta e. Securitate internă – sala navetelor.

— Dă-ne ceva vizual, domnule Arex, ceru Kirk cu calm.

Navigatorul acţionă un comutator şi se uitară cu toţii în stânga la micul ecran instalat deasupra postului arhivei ştiinţifice, care se aprinse. Se vedea sala navetelor, cu aparatele dinăuntru, dar nimic care să justifice alarma.

— Cotă, ceru cu amabilitate Kirk. (Camera începu să se mişte.) Opreşte, domnule Arex.

În imagine fură prinse două corpuri, unul purtândul pe celălalt, aparent inert.

Recunoscură cu toţii imediat forma corpolentă a lui Mudd, dar identitatea poverii sale rămase indistinctă până când capul se mişcă, arătându-se.

— Mudd! strigă pătimaş Spock. Şi o ţine pe Christine. E-n pericol… iubit…

Ochii i se măriră de groază, iar sprâncenele se ridicară pe frunte ascunzându-se în breton.

— Interesante… reacţii… bălmăji el.

Maxilarul lui McCoy coborî mai mult decât normal, dar din gură nu ieşi nimic. Mâna inginerului Scott alunecă şi ea cât pe-aci să atingă controlul gravitaţiei artificiale, dar îşi reveni. M'ress scăpă un mieunat de surprindere, în timp ce Arex emise un fluierat lung.

— Închideţi uşile sălii navetelor, reuşi să spună Kirk în cele din urmă, observând că panourile imense din sală erau căscate.

Arex lucră la controale şi se întoarse îngrijorat.

— Negativ, căpitane. Mudd a activat aparatele de asolizare pe landerul blindat. Uşile sălii navetelor nu se închid când un aparat este pregătit să iasă.

Era evident. Ieşirea lui Spock şi şocul pe care l-a provocat i-a întârziat reacţiile cu câteva secunde. Blocarea specială era menită să prevină închiderea accidentală a uşilor masive în faţa unei nave deja angajate pentru plecare.

— Înseamnă că Mudd s-a hotărât că are mai mulţi sorţi de izbândă dacă pleacă pe planetă, observă Kirk. Nu poate să ne scape prin viteză, aşa că va coborî pentru a încerca să se ascundă până ne-om plictisi să-l căutăm şi om pleca. După care se va duce pe cea mai apropiată lume locuită… încet, dar va ajunge. Şi nu putem să aşteptăm aici până îl dibuim.

— Nu putem aştepta deloc, se auzi strigătul de la postul computerului de date. Atâta timp cât o are pe Christine! Trebuie să mergem după ei, căpitane, se ambală Spock. Voi conduce personal o echipă la sol.

McCoy porni spre computerul arhivă cu ochii fixaţi pe ofiţerul ştiinţific.

— Spock, e clar că nu eşti tu însuţi – poate puţină odihnă…

— Căpitane, spuse acesta, cu o privire furioasă, necaracteristică, insist să plec.

Privi ecranul care arăta vag suprafaţa roşiatică a planetei de sub ei.

— Christine… Christine Chapel. Nu pot suporta gândul că i se poate întâmpla ceva rău femeii pe care o iubesc.

Mai fuseseră şi altă dată momente de surpriză şi şoc pe această punte, dar acum erau cu toţii într-o stare de totală stupefacţie. Atenţia generală era focalizată pe figura impunătoare a lui Spock.

— Iubesc? reuşi să îngaime Kirk.
— Spock? izbuti cu greu McCoy să menţioneze numele ofiţerului unu în acest context.
Nesesizând reacţiile uluite pe care le provocase, ofiţerul unu de pe *Enterprise* zâmbi, şi fu un zâmbet visător care la oricine altcineva ar fi fost încântător – dar la el era ceva care te punea pe gânduri.
— Da, vreau să o protejez. Trebuie să o strâng în braţe.
Parcă un nor îi trecu peste faţă şi se opri în mijlocul frazei, consternat de propriile spuse. Pentru o clipă trăsăturile sale se înăspriră şi fu din nou Spock cel dinainte. Dar numai pentru o clipă. După care zâmbetul reveni. Kirk îl fixa, îngrijorat.
— De obicei nu iau în consideraţie o urmărire imediată… până când senzorii nu-l captează pe Mudd. Am putea chiar să-l aducem înapoi prin transportor. Dar dacă insişti atât de mult să te duci acolo…
— Insist.
— Atunci mă voi teleporta odată cu tine, termină Kirk oftând.
— Excelent. Nu mai avem timp de pierdut, căpitane.
Acestea fiind spuse, porni în direcţia ascensorului. Kirk părăsi fotoliul de comandă şi se luă după el, dar McCoy îl interceptă.
— Jim… crezi că e bine? În starea sa nesănătoasă de acum?
— N-aş spune chiar nesănătoasă, Bones. Neobişnuită pentru Spock, cu siguranţă, dar nesănătoasă…? Nu mai ştiu.
— Uite că eu ştiu, Jim. Este un semn de anormalitate – complet nefiresc pentru el. Iubirea la vulcanieni e mai, cum să zic, mai reţinută.
— Bine, fie, aprobă Kirk. Atunci, încearcă *tu* să-l opreşti.
McCoy vru să-i răspundă, dar nu ştiu ce să-i zică.
— A, înţeleg.
— E mai bine să nu încercăm să-l constrângem – şi oricum voi fi lângă el, spuse Kirk şi se întoarse. Domnule

Scott, eşti la comandă până la întoarcerea mea.

— Înţeles, domnule, spuse inginerul şef şi se duse la postul de comandă în timp ce Kirk şi McCoy ieşiră pe urmele lui Spock.

O linişte neobişnuită, datorată uluielii, cuprinse puntea după plecarea celor trei ofiţeri superiori.

— Spock… îngăimă în cele din urmă Scott. Spock… îndrăgostit? Ce crezi că ar fi putut să-i cauzeze una ca asta?

— Nici nu pot să mă gândesc, murmură M’ress.

Era pe punctul de a oferi comentarii adiţionale când ceva abia perceptibil dar aromatic îi atinse nările. Adulmecă. Izul bizar era însoţit de un fâşâit uşor. Nimeni altcineva nu sesizase toate acestea, nimeni nu avea sensibilitatea lui M’ress. Dar nici ea nu detectă norul subţire, abia vizibil, care pătrundea prin gurile de aerisire.

Acum mirosul era suficient de puternic ca să fie simţit şi de Scott. Adulmecă şi trase aer în piept, curios… şi faţa i se relaxă într-un zâmbet larg şi luminos.

— În… drăgostit.

M’ress îşi scutură capul, iar coama i se zburli puţin pe ceafă. Apoi, netam-nesam, începu să toarcă încetişor. De fapt, atitudinea celor rămaşi pe punte era de… mulţumire crescândă.

Spock îi aştepta pe coridor.

— Te rog, căpitane. Să nu pierdem vremea cu nimicuri.

McCoy făcu o ultimă încercare.

— Aş vrea să te supun unor teste mai întâi, Spock. Nu te simţi bine.

— Dimpotrivă, doctore. Nu m-am simţit în viaţa mea atât de viu. Căpitane?

Kirk dădu din umeri, iar cei doi ofiţeri luară drumul transportorului. McCoy fusese interceptat de o asistentă de la securitate şi rămase cu ea în urmă purtând o discuţie aprinsă.

Spock şi Kirk pătrunseră în sala transportorului împreună. Şeful Kyle îi văzu intrând şi se uită mai bine la

figura sălbatică a primului ofiţer.
Kirk se duse repede lângă el.
— Căpitane, eu…
Kyle se opri, uitându-se în continuare la Spock care nu stătea locului. Şopti:
— Ce e cu domnul…
— Nu e timp de explicaţii, şefule. Îţi spun mai târziu… sper. Ai dat de urma landerului care a plecat acum câteva minute?
— Da, domnule. Procedură standard de urgenţă, dar…?
— Unde sunt acum?
— Aproape de touch-down – foarte aproape de suprafaţă, cred.
— O.K., să ne pui pe-aproape, pe Spock şi pe mine.
— Aşa va fi, domnule.
Kyle tăcu, ocupat cu urmărirea îndeaproape a aparatului de debarcare, în vreme ce Spock mergea de colo-colo. În cele din urmă Spock nu mai răbdă şi veni să se uite, peste consola transportorului, la Kyle.
— Dacă a făcut ceva rău unui singur fir de păr de pe minunatul, sensibilul ei căpşor…
Intenţia primului ofiţer era aceea de a-l îndemna pe şeful transportorului să-şi dea toată silinţa, dar efectul a fost contrar. Mâinile lui Kyle se mişcau greu peste controale, acesta holbându-se la prim cu o expresie de uimire.
— Domnule Spock, eu…
Dar Spock se răsuci şi intră în alcovul transportorului. Aştepta cu nerăbdare pe unul dintre discuri. Trecură câteva secunde până când Kyle îşi reveni după asaltul verbal scurt, dar devastator, şi îşi reluă urmărirea. Şi mai avea de calculat şi coordonatele asolizării.
Voia să-i mai ceară lămuriri lui Kirk, dar atunci se auzi zgomotul uşii principale. Intră McCoy.
— Ce este, Bones? întrebă căpitanul.
— O echipă de cercetare a găsit asta în sala navetelor. Una dintre asistente s-a gândit că ar fi bine să facem o analiză chimică, aşa că mi-a dat-o mie. N-a fost necesar.

Întinse mâna deschisă. Era un obiect lucitor, cunoscut. Kirk îl luă, îl ţinu în lumină şi îl inspectă cu luare aminte. Atunci privirea îi căzu pe Spock care dădea în continuare semne de nerăbdare.

— Unul dintre cristalele lui Harry Mudd, aşa zise de iubire, spart.

Şi înţelegând, se lumină.

— Jim, am mai găsit şi urme de cristal pulverizat lângă un grilaj de recirculare. După cantitatea de reziduuri, bănuiesc că acolo s-a spart unul din cristale, poate chiar două. Până acum nu s-a întâmplat nimic, dar voi ordona curăţirea sistemului de purificare, orice-ar fi.

— Bună idee, Bones. Vor fi înlăturate eventualele efecte latente.

— Sper, Jim. M-am întâlnit pe coridor cu câţiva colegi care păreau foarte ciudaţi.

— Pentru numele lui Vulcan, se auzi vocea imploratoare a ofiţerului unu, să ne grăbim, căpitane.

— Uşor, Spock, răspunse Kirk cu blândeţe. Nu putem merge nicăieri, până nu aflăm unde s-a aşezat Mudd.

Privirea lui mai zăbovi asupra lui Spock şi apoi se mută pe McCoy.

— Verifică, Bones. Şi trimite-mi imediat un raport, dacă ceva ce nu e în ordine.

McCoy dădu din cap şi părăsi încăperea. Kirk intră în alcovul transportorului, aşezându-se pe un disc din preajma lui Spock.

Aceleaşi coordonate de asolizare pe care le calcula Kyle erau studiate şi pe punte. Locotenent M’ress preluase postul lui Spock, iar Scott era în picioare lângă ea. M’ress se uita prin vizor.

— Senzorii indică faptul că Mudd a asolizat, spuse şi manevră nişte manete. Confirmarea coordonatelor trimise la sala transportorului.

Scott râse încet.

— Şi căpitanul e transportat de fericire – alături de drăguţul Spock.

Chicoti. M'ress se pomeni râzând cu el, producând un mieunat sacadat.

Ea se ridică, abandonă vizorul şi întinse o lăbuţă. Gheruţele ieşiră, parcă înmugurind. Şovăitoare, apoi cu mai multă convingere, şi le trecu pe gâtul şi pe umerii lui.

— Este… amuzant. Nu am rrealizat până acum, dar eşti amuzant. Şi foarrte atrrăgătorr pentru o fiinţă umană, domnule Scott.

Acesta râse din nou şi-i adresă un surâs cald.

— Hei, uşurel, fătucă… mă gâdili.

Ea începu să toarcă şi se dădu mai aproape de el…

Capitolul VIII

Pe lumea cea nouă era ziuă. Cei doi sori erau sus, iar lumina lor se izbea de nisip. Dintre dune se înălţa un turn

de piatră negru ca smoala. Avea poate douăzeci de metri înălţime, uşor rotunjit şi lucios.

Două umbre gemene se întindeau în direcţii diferite. O altă umbră dublă, mişcătoare, se aşeză pe sol, atunci când aparatul de debarcare realiză un uşor touch-down. Se ghemui în aerul mat ca un imens gândac grotesc.

Imobilitatea era generală; vreme de câteva minute nimic nu se mişcă. Apoi într-o parte a gândacului apăru o cavitate mică, neagră, din care ieşiră două corpuri mărunte. Li se adăugară numaidecât patru umbre.

— Te vor găsi destul de repede, păpuşo, spuse Mudd.

Temperatura, datorită distanţei la care se găsea planeta de cei doi sori, nu era insuportabilă, iar atmosfera mai filtra radiaţiile, aşa că oricine aflat fără protecţie în soare nu se va trezi prea prăjit până la prânz. Dar fără adăpost, un om se putea bronza foarte tare pe lumea aceasta.

— Vei fi în siguranţă, insistă el, şi când te-or găsi, eu o să fiu plecat demult.

— Plecat unde? întrebă Chapel sarcastică, privind în jur. Planeta asta e o mare pustietate… pustie.

— Oriunde există o oportunitate pentru un om ingenios, îi spuse el gânditor. Mai bine liber într-o pustietate, decât la adăpost în arest. Odată pe Omega VII, am făcut o afacere bună vânzând băştinaşilor propriile lor oceane.

Infirmiera Chapel nu ştia dacă să creadă sau nu vorbele lui care oricum nu erau mai absurde decât situaţia ei actuală.

— Păi dacă te gândeşti să vinzi localnicilor aceste pustiuri, lasă-te păgubaş Harry. N-am detectat urme de viaţă inteligentă.

— Deci poţi să te relaxezi, nu? se înflăcără Mudd, fiindcă înseamnă că nu-i niciun pericol.

Din glasul ei răzbătu îngrijorarea.

— Am spus viaţă inteligentă. Dar am găsit, am auzit, semne de forme organice non-senzitive.

Mudd gemu.

— Nu prea văd cum te-ar deranja în răstimpul scurt pe

care-l vei petrece aici, scumpo, spuse el gesticulând în toate părţile şi se uitară amândoi pentru prima dată, cu această ocazie, la locurile în care ajunseseră.

Peisajul care-i întâmpinase nu fusese făcut să fie pe placul oamenilor. Din loc în loc răsăreau turnuri de piatră neagră, ceva vegetaţie sărăcăcioasă aruncată la întâmplare în ultimul moment de către o natură nepăsătoare – şi oceane, oceane de nisip. Nisip brun, nisip roşiatic, nisip galben şi negru. Nimic altceva. Se întoarse din nou la el.

— Doar n-ai de gând să mă laşi singură aici?

— Fii fără grijă, scumpo. Te instalăm la clasa-ntâi. Nu, nu-i nevoie să-mi mulţumeşti.

— Nici nu mă gândeam, răspunse ea, cu ochii pe fazerul pe care Mudd îl ţinea într-o mână, nepăsător.

Dacă i-ar pune o piedică şi l-ar prinde până se vor întoarce la lander…

Mudd nu era însă chiar aşa de neatent.

— Ah, ah… nu-i frumos ce pui la cale Christine.

O avertiză cu degetul ridicat şi făcu un pas înapoi cu precauţie, apoi făcu un gest spre rampă şi se înclină uşor.

Ea oftă a resemnare. Se părea că va fi subiectul ruşinos al unei operaţii de recuperare de pe *Enterprise,* în timp ce Mudd îşi va lua tălpăşiţa. Şi nu-i va fi greu.

Dacă găsea o cavitate adâncă, Mudd putea să ascundă naveta. Şi cu energia deconectată, micul bloc de metal va fi practic invizibil pentru senzorii lui *Enterprise.* Singura lui grijă va fi atunci derutarea senzorilor de viaţă ai navei, iar Chapel nu se îndoia că unul isteţ ca Harry Mudd va ştii cum să procedeze.

Escapada aceasta nu va pica bine în dosarul ei, de-asta putea fi sigură.

Mudd lăsă capacul exitului deschis în urma lor, bucurându-se de influxul de aer proaspăt după zilele petrecute în spaţiu. Nu-şi făcea probleme cu Chapel – dacă ar fugi, încotro ar lua-o?

Primul şir de roci negre se afla la o distanţă de o

jumătate de kilometru. Dacă unul dintre ei s-ar fi uitat acum într-acolo, ar fi observat o oarecare mişcare la vreo două treimi din distanţa până la crestele negre.

Era desigur o iluzie datorată luminii celor doi sori. Sau poate o piatră în cădere. Dar suprafaţa încreţită, neagră, se mişcă din nou. Nu era de vină lumina nici rostogolirea unor pietricele, era vorba de un fenomen cu totul diferit şi de necrezut. O parte din „piatra” neagră se ridica, aidoma unei uşi gigantice. Suprafaţa netedă, sticloasă, care se arăta dedesubt era neaşteptată şi prin umiditatea ei. Suprafaţa se mişcă iarăşi, în jos, ochiul gigantic uitându-se acum către micul aparat de debarcare.

— I-am prins, căpitane. Aşa e, s-au aşezat. Şi, după senzori, Mudd stă în loc de câteva minute. Motoarele sunt oprite.

Kyle era prea ocupat ca să mai ia în seamă mireasma care pătrunsese în sală, iar vocea sa astupa fâsâitul care venea de la o grilă de ventilaţie de deasupra lui.

— Gata pentru transport-jos.

— Gata, încuviinţară Kirk şi Spock laolaltă.

Un vaier ascuţit, muzical, umplu sala transportorului. Două coloane cromatice de lumină cuprinseră figurile celor doi ofiţeri atunci când Kyle ridică manetele.

Una dintre figuri păru să adulmece cu puţin timp înainte de fi dematerializată. Kyle coborî brusc manetele iar cadenţa electronică dispăru.

Un alt fel de muzică puse stăpânire pe punte. În parte se datora lui Arex, ale cărui griji navigaţionale se limitau la zdrăngănirea unei chitare cu două corzi. Nu era uşor de cântat la acest instrument, nici chiar pentru el, dar fără trei mâini ar fi fost chiar imposibil.

Reuşea să cânte totuşi o melodie, fără cuvinte. În centrul încăperii, mai mulţi ofiţeri tineri dansau în ritmul neobişnuit, neluând în seamă propria înstrăinare. Şi cineva scoase la iveală o cantitate adecvată de intoxicante.

Ajungea să fie o petrecere în toată regula – chiar mai bine, ziceau unii, decât recentele lor reverii private de pe lumea de plăceri a lui Omicron.

M'ress se rezemase de consola comunicaţiilor, în vreme ce Scott, fredonând melodia lui scoţiană, îi masa umerii. Torsul ei pisicesc se întrerupse numai odată, atunci când şeful îi luă blăniţa în răspăr. În rest, era imaginea desăvârşită a încântării.

Cântul fără cuvinte spirala spre o coda. Smulse aplauze furtunoase din partea unora dintre ascultători, care purceseră la alte activităţi.

Undeva, prin mintea navigatorului, o notă nemuzicală răzbătea cu insistenţă pentru a fi luată în seamă. Privi împrejur iritat, nădăjduind că va găsi ceva care să-l lămurească. A, da, asta era.

— Dar ia ziceţi mormăi, adresându-se sălii în general, ţine careva legătura cu căpitanul şi cu domnul Spock?

— Sigurr, Arrex, sigurr… miorlăi M'ress. Vezi?

Întinse mâna, indiferentă, către ecranul de control, o dată, de două ori, şi lovi comutatorul la cea de-a treia încercare. Scott nu se sinchisi de această activitate arbitrară, continuă să-i fricţioneze umerii şi spatele. Cât de mătăsos era ofiţerul de comunicaţii! Scott nu părea să-i pese câtuşi de puţin că nu era o apreciere nimerită din partea unui inginer şef de navă la adresa ofiţerului său de comunicaţii.

Micul ecran de comunicaţii se aprinse, dar M'ress nu observă. Nu se osteni să-l privească, părând să fi uitat deja de ce îl pusese în funcţiune. Arex nu-i aminti. Dădu binevoitor curs cererii de a mai executa o cântare. Pe nimeni nu interesa faptul că modelul de interferenţă cu care se umpluse ecranul nu era nici măcar bine precizat.

Nici melodia lui Arex nu prea era, dar nici acest lucru nu părea să deranjeze pe cineva. Mai ales fiindcă cea mai mare parte a muzicii era în mintea lor.

Efectul de solidificare era mai strălucitor decât de obicei

sub lumina încrucişată a sorilor gemeni, atunci când cei doi ofiţeri de astronavă se materializară nu departe de aparatul blindat de debarcare.

Fapt cu totul ieşit din comun, şeful Kyle, de obicei deosebit de meticulos, slăbise controlul, deoarece susnumiţii se pomeniră pe o pantă. Kirk se redresă iute. Dar Spock, gesticulând cum nu-i stătea deloc în fire, nu reuşi. Ofiţerul unu era gata să se dea peste cap şi Kirk îl prinse pentru a-l menţine pe picioare. Spock îl privi pe căpitan şi îi zâmbi amabil.

— Mersi, Jim. N-am mai făcut aşa. E bine că am un prieten ca tine.

Faţa lui Kirk începu să se strâmbe, dar se topi într-un zâmbet ciudat, cald.

— Bizar, la fel simt şi eu în ceea ce te priveşte. De fapt... (Zâmbetul se lărgi, iar el îşi puse un braţ pe umerii ofiţerului unu.)... Dragul meu prieten, Spock. Hai, vino să-i luăm pe Mudd şi Christine.

Porniră în jos, în direcţia navetei. Niciunul nu observă schimbarea produsă în stânca de ebonită din spatele lor, când medalionul lucitor al colosalului ochi se deschise încă o dată.

Mudd, pregătindu-se să descarce echipamentul elementar de supravieţuire pentru Chapel, tocmai ieşise din navetă pe rampa de coborâre. Nu apucă să-i observe pe ofiţerii care se apropiau, că solul şi începu să se zgâlţâie.

Nisipul prinse a zornăi în jurul aparatului. Negustorul uluit se răsuci. Atunci, Chapel trecu pe lângă el val-vârtej şi nu mai avu timp să scoată fazerul sau să strige, sau să facă orice altceva. Dar acum vedea altceva şi ţipă.

Dinainte, roca neagră erupea, înălţându-se la cer pe şase picioare butucănoase. Fiecare era cam cât un motor warp de astronavă. Nisipul încă se mai prelingea din crăpături, peste protuberanţe. La prima vedera, leviatanul avea un aspect oarecum reptilian. Oricum, aceasta nu era decât o încercare umană de categorisire, pentru a face din ceva

absolut străin, ceva familiar. De fapt, dihania nu putea fi asemuită cu nimic din fauna Pământului.

Ochiul său era acum larg deschis, privind de sus cu o răutate desăvârşită.

Kirk şi Spock auziră ţipătul lui Chapel, îi observară gesticulaţia frenetică şi se uitară înapoi. În acelaşi timp se auzi un zgomot de aspirare şi atunci văzură creatura ridicându-se din nisip. Alergară spre navetă.

Nu era vreme de politeţuri, aşa că alergară împreună spre aparat din calea monstruozităţii, care se răsucea pe labele colosale. Mudd, pierdut cu totul la vederea creaturii, se împleticea pe rampa de decolare.

Peste lander se aşeză o umbră atunci când o labă de coşmar, cu trei gheare, acoperi cei doi sori. Schimbarea de iluminare produsă îl determină pe Mudd să acţioneze. Coborî în fugă pe rampă, pentru a-i ajunge pe ceilalţi. Întunericul se întinse îndărăt când laba începu să coboare. Era ca o cădere lină. Auzi un zgomot sec, urât, şi sutele de tone ale muntelui viu băgară aparatul de debarcare în nisip. Laba, care se mişca în continuare cu o încetineală şovăitoare, se strecură sub metalul pulverizat.

Monstrul ridică naveta turtită sus, sus. Arăta ca o jucărie stricată în ghearele gigantice. Un ochi o examină la repezeală, apoi laba se scutură, iar ce mai rămăsese din navetă, zbură. Se prăbuşi în apropierea oamenilor îngroziţi, iar acest fapt păru să-l facă pe acel ceva muntos să se mişte iar.

Ca o astronavă care îşi schimbă direcţia, monstrul se răsuci, dând la iveală nu unul, ci trei ochi, dispuşi în jurul masivului cap neregulat. Nu se vedea niciun gât – doar trupul titanic şi cele şase picioare herculeene. Deschise o gură circulară, ca o diafragmă, lăsând să se vadă o gaură fără fund, străjuită de stalactite şi stalagmite, în chip de cili fremătători.

Din hăul grozav ieşi un şuier găunos, aidoma vântului dintr-o cavernă adâncă.

Spock, Kirk şi Chapel încetiniseră puţin, iar Mudd, îi

ajunse din urmă. Cu mâinile tremurând, negustorul ridică acum fazerul spre cel mai ameninţător dintre cei veniţi. Încercă să-l stabilizeze, prinzându-se de încheietura mâinii cu cealaltă mână, dar fazerul tremura de două ori mai tare.

Ignorând ineficienţa lui Mudd, Kirk şi Spock se dădură la o parte şi îşi scoaseră propriile arme.

— Ţinteşte capul! indică primul, mai mult pentru Mudd decât pentru calmul Spock.

Două raze de lumină roşie porniră în sus şi se întâlniră în masiva faleză cu ochi bulbucaţi de deasupra. Lui Chapel i se păreau incredibil de subţiri, ca aţa, şi fără putinţa de a avea vreun efect asupra formei muntoase. Oricum, rezultatul demonstră că acea creatură era făcută din carne, şi nu din piatră fără simţuri.

Izbucni un şuierat formidabil, un ţipăt de uragan, şi fiara se ridică şi mai mult din nisip. O formă tentaculară, ceva ca o rădăcină pivotantă izbucni din sol cu un plescăit puternic. Creatura căuta locul de impact al razelor, cu cei trei ochi clipind de durere.

Două dintre picioarele gigantice se năruiră, iar arătarea se prăbuşi pe o parte, producând un cutremur. Cei patru umani erau băgaţi unul în altul, ca boabele pe ştiulete.

Monstrul îşi reveni repede şi se căznea să se ridice, din nou, pe cele şase picioare. Ţeasta, precum prora unei nave, se răsucea tacticos, în căutarea micilor gângănii care o necăjeau. Aproape că-i localizase pe cei patru infimi bipezi care alergau disperaţi în beznă, când se produse un vuiet prin preajmă, cam ca al unui tunet în depărtare.

Brusc, căpăţâna cu trei găvane se răsuci în direcţia opusă. Se apropia un val vulcanic de nisip. Alt cap negru se ivi din pământ, urmat de o altă formă pantagruelică, fiindcă un alt monstru se înălţa spre soarele albăstrui. Odată ieşit complet, porni spre celălalt.

Cei patru spectatori erau când fascinaţi, când îngroziţi. Spock fu cel dintâi care se eliberă din vraja hipnotică pe care o generase conflictul incipient. O prinse pe Christine cea hipnotizată. Gestul o şocă tot atât de mult ca dubla

apariţie a străinilor de mărimea unui munte. Dar surprizele abia începeau.

— Iubito! îngăimă Spock, te simţ! bine?

— Nu am nimic, domnule Spo…

Simţi că-i venea rău.

— I… iubito?

Expresia lui Mudd era mult mai uşor de interpretat:

— Kirk, scoate-ne de aici!

— Potoloşte-te, Harry, răspunse Kirk cu o siguranţă pe care de fapt nu o avea.

Îşi desfăcu apoi comunicatorul, îl scutură de nisip şi îl deschise. Câtă vreme monştrii erau ocupaţi unul cu celălalt, umanii nu erau în pericol, în ciuda proximităţii lor. În câteva secunde vor fi înapoi pe navă

— Sala transportorului, aici căpitanul. Teleportează-ne, şi mai repede.

La bordul lui *Enterprise,* vocea sa suna clar în difuzorul deschis în sala transportorului. Dar se pierdea în muzica veselă care curgea prin intercomul navei.

Şeful transportorului, Kyle, şi atrăgătoarea sa asistentă, pe nume Marion, dansau. Kyle auzi, sau aşa i se păru, glasul lui Kirk, punctat de chemarea insistentă a soneriei de alarmă a intercomului. Dar sunetul strident se amestecă uşor, firesc, cu muzica.

Kyle o strânse mai tare pe asistenta Marion, privind-o zâmbitor. Muzica era o combinaţie de vioară ţărănească şi concert de Bruch – şi mai era ceva. Îi zâmbi şi ea drăgăstos.

— Niciun răspuns, spuse Kirk încet, puţin îngrijorat.

Comunicatoarele erau instrumente mici şi solide, etanşe. Era practic imposibil ca nisipul sau altceva să pătrundă în ele. Kirk îl zgâlţâi, un gest vechi semi-magic, şi mai încercă.

— Şef Kyle, urgenţă! Teleportare!

Nu-i răspunse nici măcar un bâzâit de recunoaştere, nimic ce ar putea să arate că *Enterprise* mai există în acest univers.

— Ce se întâmplă acolo?

Apoi îşi dădu seama că nici aici jos nu prea era băgat în seamă.

Chapel părea să-şi fi recăpătat controlul – şi să-l fi pierdut în acelaşi timp. Contradicţia era implicită, dar nu reală. Era agăţată de Spock şi privea în sus la el cu o expresie cu totul neprofesională.

Mudd arăta în direcţia aparatului de debarcare zdrobit şi producea nişte bolboroseli indescifrabile.

După ce se priviră singuri un timp, cei doi munţi ambulanţi se întoarseră încet până când avură din nou în faţa lor pe micuţii străini.

— Să nu te superi pe şeful Kyle, Jim, zise Spock, mărinimos nevoie mare. Durează niţel până stabileşte coordonatele. N-are a face, mai zise şi se uită în jos la Chapel, liniştitor: Nimic nu mai are a face, acum eşti în siguranţă, Christine.

— Da… oh, da. Ce minunat!

— Vin iar după noi! exclamă Mudd, dându-se înapoi şi vâslind în aer cu braţele şi arătându-i pe cei doi monştri negri – gesticulaţie pur instinctuală, nimic altceva.

Într-adevăr, cei doi giganţi se deplasau înspre ei, păşind greoi. Kirk se uită disperat la peisajul dimprejur. Un mănunchi de lame galben-brune – inima unui vulcan mort demult, erodat – înfipt în nisip nu departe de acolo, în spatele lor.

Roca uzată, dacă era cu adevărat rocă şi nu un alt monstru– fusese zguduită în trecut de convulsii puternice care făcură în ea crevase şi crăpături adânci. Erau destule locuri în care puteau să se ascundă. Era oricum mai bine în altă parte decât pe nisipul plat, unde puteau fi striviţi de o labă cât toate zilele.

— Încolo! strigă Kirk, pornind spre ruinele vulcanice. Spock o ajuta pe Chapel iar Mudd încheia plutonul. Mergeau repede pe nisip, care devenea, din fericire, mai ferm cu cât se apropiau mai mult. Apropierea lor determina deschiderea unor ochi, apariţia unor picioare, unei guri sau

a altor accesorii organice. Kirk continua să se răstească la comunicatorul tăcut.

— Teleportare urgentă – *Enterprise,* recepţie!

Se uită peste umăr. Mai întâi văzu că Spock şi Chapel alergau îmbrăţişaţi. Absurditatea şi teama combinate îi provocară un comentariu amar.

— Nu poţi să-ţi iei mâinile de pe ea, nici măcar acum?

— Aceasta este treaba mea, căpitane, spuse Spock gâfâind, dar păstrându-şi demnitatea.

Chapel asculta fără să priceapă ce se întâmpla, sau de ce.

— Vă rog, cred că ar trebui să lămurim nişte lucruri… Dar îi era, greu să vorbească alergând. Intrară într-o crăpătură adâncă plină cu nisip, care părea să nu se strâmteze. Avuseseră noroc – prima lor alegere fusese bună şi… profundă.

— Jim, începu Spock, după care se răsuci în mintea lui un comutator şi se poticni nedumerit. Nu… nu… căpitane.

Pronunţă titulatura cu precauţie, accentuând, dar apoi schiţă un nou zâmbet.

— Reacţionăm amândoi anormal. Uită-te la mine. Poţiunea este de vină. Drogul iubirii… insidios. Mă…

Din spatele lor, o voce puternică, dubitativă, îl întrerupse.

— Poţiunea iubirii… insidioasă?

Mudd căsca gura la ei nedumerit. Kirk şi Spock îl ignorară pe negustor.

Spock se lupta cu sine însuşi.

— Odată… odată ce-i recunoşti efectele, eşti capabil să-i opui rezistenţă, aşa cum fac eu acum.

— A mers, bălmăjea Mudd prosteşte, cu faţa luminată de o revelaţie uimită. Oh, maica mea Doamne, a mers!

Se lăsă să cadă pe nisip deprimat.

— Şi când mă gândesc că le vindeam o mână de cristale care-mi mai rămăsese minerilor ăia bătuţi în cap pe trei sute de credite amărâte per bucată, zise şi se luă cu mâinile de cap.

— Vrei să spui că ai crezut tot timpul că nu erau bune?

întrebă Kirk încurcat, abandonând pe moment comunicatorul.

Mudd îşi ridică ochii spre el şi gemu jalnic.

— Crezi că puteam să am încredere într-un bătrân vraci de pe Sirius? Bineînţeles că am crezut că nu erau bune. Mai ales după ce am văzut, pe Ilyria, că nu făceau decât să îmbolnăvească lumea.

Se tăvălea căinându-se.

— Bătrân şi nebun – nici nu a vrut să spună de unde veneau acele minuni. Ştiam că erau în stare să producă un efect plăcut, temporar, puţină ameţeală – dar iubire? spuse şi ridică mâinile la cer. Nu e cinstit, îţi zic, nu e cinsit!

Escrocul înşelat – Kirk rânji. Se uită prin crăpătură. Nu se vedea niciuna dintre creaturi. Nu dăduseră dovadă de prea multă inteligenţă, iar viteza lor de reacţie era mică, foarte mică. Numai de nu ar ajunge pe aici din întâmplare! Poate că or crede că micile animale rapide – ei adică – dispăruseră pur şi simplu. Dacă aveau minte câtă viteză de reacţie, cei doi munţi vii nu constituiau decât părţi din decor, aşa cum crezuseră la început.

— Nu te amărî, Harry. Şi aşa nu ai fi ştiut ce să faci cu nişte bani câştigaţi cinstit.

Mudd era prea deprimat pentru a mai da replica. Îi era rău.

Poate că scena din infirmeria lui *Enterprise ar* fi reuşit să-l înveselească. Muzică uşoară transmisă prin intercom. O parte din personalul medical prezent dansa pătimaş. Alţii se jucau cu computerele medicale.

Doi dintre cei mai îndrăzneţi se dedau la activităţi neregulamentare cu aparatura de control care se amplasează deasupra meselor de spital.

Capul răutăţilor era doctorul McCoy. Trecuse un braţ în jurul infirmierei Mayer.

— Acuma, Lyra, ţi-am povestit cum i-am salvat viaţa căpitanului Kirk? Şi a comandorului Spock?

Infirmiera Mayer scutură din cap, privindu-l cu un amestec de admiraţie respectuoasă şi afecţiune. Reacţia ei

normală la o asemenea declaraţie a lui McCoy ar fi fost un pufnit de deriziune.

— Şi a scumpului meu prieten Scotty, continuă McCoy zglobiu. Şi a drăguţei locotenente Uhura. Păi, dar cred că am salvat viaţa cam la toată lumea de pe nava asta, în diverse ocazii.

Se uită prin sală, nu văzu nimic deosebit în activitatea absolut nemedicală.

— Dacă *Enterprise* ar avea suflet, aş salva-o şi pe ea.

Se pomeni că-şi alungă o lacrimă şi se uită la perechea lui.

— Hai să vorbim despre sufletul tău, draga mea Lyra…

Kirk se duse la Mudd, îl lipi cu spatele de un perete.

— Cât durează efectul poţiunii, Harry?

— Nu… nu ştiu.

Kirk se gândi că mai era încă sub efectul şocului. Nu acela produs de apariţia monştrilor, ci acela al revelaţiei că fusese probabil implicat într-o afacere onestă.

— Nu am ştiut că o să aibă vreun efect mai durabil, aşa că nu am întrebat.

— Bine, atunci, cât timp, reluă apăsat Kirk, a zis „bătrânul vraci nebun” că ar putea să dureze?

— Nu mult.

— Ce vrei să spui, „nu mult”? Trebuie să-ţi fi spus ceva despre efecte – că ţi se păreau aiurite sau nu.

— De fapt – nu mai strânge, mă doare mâna, căpitane – era gata să-mi spună, dar am vrut să închei tranzacţia cât mai repede ca să nu descopere că creditele erau false.

— Atunci, cum…

Dar Kirk fu întrerupt de un strigăt de uimire. Îl lăsă pe Mudd, şi o văzu pe Chapel arătând spre intrarea crevasei.

Ambii monştrii îşi făcuseră apariţia, deplasându-se între cei doi sori şi crevasă, blocând mare parte din lumina lor. Capetele lor, aisberguri negre, se legănau agale. Deodată, se opriră. Capul celui mai apropiat se uită înăuntru, trei ochi sticloşi fixându-i pe cei trei umani cu o incredibilă

intensitate.

Kirk îi dădu comunicatorul lui Chapel.

— Încearcă să intri în contact cu *Enterprise,* infirmieră.

Se uită de la Mudd la Spock.

— Poate că putem să le distragem atenţia cumva.

— Aceasta este o idee cât se poate de stupidă, căpitane, comentă Spock.

Se opri jenat.

— Îmi pare rău, căpitane, drogul e de vină. Eu doar mă îndoiesc de faptul că am reuşi să-i influenţăm cumva. Şi nici nu cred că vor reacţiona cum ne-am dori dacă le vom scărpina spinarea – pentru aşa ceva ar fi nevoie de un aparat de debarcare. Iar focul fazerelor îi înnebuneşte mai rău.

— Nici nu mă gândeam la aşa ceva, Spock. E o vorbă terriană de pe vremuri, „faceţi dragoste, nu război”. Harry, ţi-a mai rămas vreun cristal dintr-acelea?

— Verifică-i pantofii, căpitane, sugeră Chapel.

Dar nu era nevoie. Mudd se căută de bună voie prin buzunare – şi găsi ceva. O mână ieşi, vru să se deschidă, dar se strânse. El începu să alunece pe perete, în lături.

— Nu, fac o avere. Prieteni, dragă Christine… O voi împărţi cu voi, voi…

Kirk îl apucă de braţ pe Mudd, cu un zâmbet scrâşnit.

— Ah, căpitane, iar mă doare. Recurgerea la o modalitate brutală şi arhaică de abordare prin forţă fizică brută nu-ţi stă în fire, căpitane.

Mudd se căznea să-şi menţină zâmbetul.

— Încă puţin, Harry, şi o să ţi-l rup brutal. Nu-ţi face griji. Când îţi vei pierde cunoştinţa, nu vei mai simţi nicio durere.

— Dacă e vorba pe aşa, căpitane…

Deschise palma fără chef iar Kirk luă cele trei cristale care îşi făcură apariţia.

— Poate că numai unul, căpitane? Aşa, ca să mă încurajezi să-mi continui o carieră onestă?

Dar Kirk se deplasa deja spre intrarea crevasei, acum blocată.

Capitolul IX

Pe punte, muzica era omniprezentă. Fiindcă nu intrase în contact direct cu poţiunea iubirii, ci doar inhalase o emanaţie diluată a acesteia, restul echipajului îşi revenea repede.

M’ress începu să se întindă, se opri fornăi. O lăbuţă se puse pe cap şi îl frecă alene. Parcă fusese la un fel de petrecere.Scott veni, dând semne de incomfort interior.

— Am o mahmureală de zile mari, mormăi, iar vocea se ridică, aproape strigând când declară: Şi nu am pus limba pe scotch!

— Nu aşa tare, nătărăule! imploră M’ress, punându-şi ambele mâini pe capul care zornăia.

— Nătărău, aşa? Ei, află că hodoronc tronc nici eu nu mai sunt nebun după tine locotenento, spuse Scott şi căscă ochii.

Canalul sol-navă pârâi, atrăgându-le atenţia.

— Echipa debarcată, către *Enterprise* – suprafaţa către *Enterprise,* se auzi un glas tremurat care aducea vag cu al infirmierei principale Christine Chapel. Teleportare urgentă... repet, cerem teleportare urgentă.

Cei doi ofiţeri reacţionară simultan, privindu-se surprinşi.

M’ress ieşi prima din această stare, lovi un comutator şi sforăi în microfon.

— Aici, *Enterprise*... Tu eşti, infirmieră Chapel? Ce se întâmplă?

Chapel se înflăcără peste măsură:

— Căpitane, am realizat contactul!

— Minunat, răspunse Kirk rânjind. Sper că vom rezista până când ne vor teleporta.

Primul leviatan se apropia de crăpătură. În orice clipa o labă masivă se putea înălţa şi să cadă peste refugiul lor. Stânca părea destul de solidă pentru a-i proteja, dar în mod sigur vor fi îngropaţi de o grămadă de pietre.

— M-a văzut, strigă Kirk spre ceilalţi, prinzându-se de o margine a crăpăturii. Îmi trebuie ceva cu care să-i atrag atenţia. Fazerele, Spock.

Spock se conformă, iar Mudd, tremurând, îşi făcea curaj pentru a-l urma.

Cu cristalele în mâna dreaptă, cu fazerul în stânga, Kirk ieşi afară.

Alergă în direcţia primei creaturi. Ochii, de mărimea uşilor de la sala navetelor, se înclinară încet pentru a-l urmări.

Kirk alergă spre dreapta, ţinând aproape de baza stâncilor. Imediat cum imensa căpăţână se răsuci într-o parte pentru a-l urmări, Spock şi Mudd traseră.

Încă o dată două raze de energie concentrată atinseră ţeasta. Încă o dată, monstrul se cutremură, urlând. Gura cavernoasă se căscă.

Coborând în fugă de la stânca ocrotitoare drept spre muntele mişcător, Kirk îşi dădu braţul înapoi şi aruncă cristalele cât putu de tare în văgăuna întunecată.

Gura se închise. Capul coborî spre Kirk, dar se opri. Omul îl privea, paralizat de acei ochi apoşi. Nu sesiză vreo mişcare specifică înghiţirii – dar oricum nu avea habar ce fel de sistem digestiv avea acel monstru. În orice caz, nu avea rost să ezite. Potul era pe masă; trebuia să arate cărţile.

Kirk alergă spre cel mai apropiat membru gigantic şi-l lovi de două ori cu mâinile. Dacă dădea greş, putea să moară în orice clipă. Cel puţin, Spock, Chapel şi Mudd aveau şansa de a fi teleportaţi.

— Kyle! strigă M’ress în comunicatorul intern al astronavei, şeful transportorului, recepţie!

În sala transportorului, Kyle căuta cu înfrigurare comenzile intercomului, care parcă se încăpăţânau să nu se arate. În cele din urmă ie găsi.

— Aici Kyle… aşa cred. Care-i buba, locotenent?

— Eşti cumva în totală ignoranţă? se răsti M’ress, uitând de recenta ei lipsă de eficienţă. Nu ai auzit…? Căpitanul cere o teleportare de urgenţă!

— Urgenţă… Eu am fost… spuse Kyle şi-şi duse o mână la frunte. Am fost bofnav,

— Am fost cu toţii bolnavi. Pentru numele Amarei, şef, teleportează-i înapoi!

— Da… da, mormăi Kyle, ţinându-şi capul care-i ţiuia. Orice, fac orice… numai, te rog, nu mai ţipa.

O luă din loc şi începu să lucreze frenetic la comenzile transportorului.

Kirk se dădu înapoi. Piciorul masiv pe care îl atinsese se ridica, parcă manevrat de o manşă nevăzută. Rămase spânzurat un moment, apoi începu să coboare. Kirk se uită peste tot, dar nu avea pe unde să fugă şi ieşise prea mult ca să mai poată să se întoarcă în refugiu.

Peretele de lângă el era solid, drept, fără nicio spărtură în care să se ascundă. Piciorul cobora încet, încet. Închise ochii în aşteptarea morţii.

Se auzi o buşitură – apoi, nimic. Clipi.

Una dintre cele trei gheare care ieşeau din laba creaturii se înfipsese chiar lângă el. Se dădu la o parte şi îl lovi uşor pe spate.

Kirk privi în sus, dincolo de picior, spre faţa nedesluşită. Era îndreptată spre el, fără nicio expresie, străină. Rostogolindu-se cu mare grijă, îşi reţinu respiraţia, apoi aruncă o mână de nisip în aer, chiuind.

Spock, Mudd şi Chapel se duseseră la marginea crevasei pentru a fi martori la drama ce se juca afară. Izbucniră în strigăte de bucurie, iar Kirk alerga acum spre ei, jubilând.

— A mers, Doamne, a mers!

Mudd părea să pufnească şi să bălmăjească ceva despre bogăţiile pe care le pierduse, dar ceilalţi împărtăşeau entuziasmul lui Kirk.

Încremeniră la auzul unui şuierat cumplit.

Uitaseră de cel de-al doilea monstru.

Acesta se îndrepta spre crăpătura din stâncă, cu gura căscată, năpădită de cili vibratori. Kirk se retrăgea laolaltă cu ceilalţi şi ridică fazerul. Îl imitară Spock şi Mudd.

Alt şuierat înfioră aerul. Cea de-a doua fiară îşi opri atacul impetuos atunci când un braţ gigantic fu cât pe-aci să-l lovească. Primul monstru îi bloca trecerea.

Valul de nisip ridicat de prima creatură îi inundă pe Kirk şi ceilalţi, dezechilibrându-i şi îngropându-l pe Spock până la brâu. Mudd îşi pierdu fazerul, la fel şi Kirk. Se străduiau să se elibereze.

Atunci se produse un cutremur prelung; cele două creaturi se izbiseră, picioarele multiple se încolăceau, gurile circulare încercau să se înhaţe.

Kirk era să cadă iar pe când se retrăgeau în adăpost. Un picior lovi năprasnic şi dislocă o parte din stâncă, iar o ploaie de pietre căzu blocându-i înăuntru.

Pământul se cutremura atunci când cei doi titani se loveau. Când se izbeau picioarele multiple, se auzea ca un tunet.

Cea de-a doua fiară lovi atât de tare încât o dădu la o parte pe cealaltă şi se dezechilibră şi ea la rându-i. Ţeasta gigantică se izbi de peretele adăpostului, făcând să cadă alte fragmente de rocă. Un ochi monstruos se uita cu răutate la cei ascunşi înăuntru.

Un picior uriaş o ridică din nou pe creatură. Altul se vârî căutând cele patru făpturi mărunte prinse înăuntru, coborând spre patru coloane multicolore, ajungând să sape adânc în nisipul în care zăceau neajutoraţi Kirk, Spock, Mudd şi Chapel… cu câteva secunde mai devreme.

— După care, pe Orphicus VI, continuă Mudd, a cărui formă neastâmpărată tremura dincolo de câmpul de forţă care-i distorsiona vederea, i-am înşelat pe cei doi mineri, intrând în posesia unei provizii anuale de cristale de dilitiu cu ajutorul unor chitanţe federale false.

Arbora un zâmbet nostalgic.

— Dar n-au făcut mare tărăboi, cu toate astea, minerii sunt nişte filosofi. Am fi putut ajunge la o bună înţelegere dacă n-ar fi descoperit prea devreme că sclava de plăceri andaluziană pe care le-o dădusem în schimbul chitanţelor false nu era decât un automat pneumatic. Atunci au considerat că se aflau într-o situaţie oarecum critică – deşi nu s-au exprimat chiar aşa – şi astfel am fost nevoit să-mi iau în grabă rămas bun de la încântătoarea lor lume de frontieră.

— Te pot ajuta cumva cu înregistrarea mărturisirilor, infirmieră Chapel? se interesă cu amabilitate Spock.

Tocmai ieşise din ascensor, curios să vadă cum decurgea înregistrarea.

Chapel opri recorderul şi îl privi cu amărăciune.

— Dumneata? Ai fi ultima persoană la care m-aş gândi.

Îl privi de la picioare până la cap, apoi se întoarse repede cu spatele. Spock îşi ridică sprâncenele şi se uită la Mudd.

— Câteva minute de iubire, plătite acum cu ore de ură – aşa este cu emoţiile umane, se pare. Nu cred că poţiunea dumitale face nici jumătate din preţ, Harry Mudd.

— Ei, Spock, ştii cum e, răspunse Mudd degajat. Puţine lucruri din acest univers sunt ceea ce par a fi.

— Tu faci excepţie, Harry. Sunt de părere că tu eşti exact ceea ce pari a fi, aşa cum alţii nu se pot lăuda că sunt… sau ar vrea să fie.

— N-am mai avut parte nicicând de un compliment atât de direct şi echivoc, Spock, aplaudă Mudd şi îşi aplecă într-o parte capul, întrebător. Crezi că voi avea parte iar de terapia de reabilitare?

— Aş putea chiar să-ţi garantez acest lucru, Harry Mudd, deşi nu văd niciun efect benefic al tratamentului

precedent.

— Nu, se pare că nu prea merge cu mine, aşa-i? fu de acord Mudd. Nu e uşor, ştii, Spock, când te naşti cu un nume cum e Mudd. Am cel puţin, aşa cum spui, virtutea consecvenţei.

— În cazul tău, Harry, nu prea este o virtute.

— Terapie de reabilitare, murmură Chapel, cu ochii strălucind, deschizând şi închizând ritmic o mână, privind ţintă prin câmpul de forţă.

— Cred că lui Harrry i-ar trebui o doză din vechea metodă eficace de pedeapsă crudă şi nefolosită de mult.

— Haida-de, draga mea Christine, spuse Mudd, este asta o atitudine potrivită pentru o persoană care trebuie să aducă alinare celor năpăstuiţi? Şi-apoi eu sunt un prizonier oficial al Federaţiei, şi ca atare am dreptul la puţină…

— Poate că e mai bine să termini în locul meu, la urma urmei, domnule Spock, zise ea, ţintuindu-l pe Mudd cu o privire care, pentru oricine, indiferent de starea mentală, rasă ori specie, nu putea fi altfel decât înfricoşătoare.

Îi înmână tricorderul şi apoi îşi încrucişă mâinile la spate.

— Presupun că ai ajuns să te obişnuieşti cu terapia de reabilitare, spuse Spock cu chef de vorbă, curiozitatea ştiinţifică fiindu-i stârnită de pe acum.

— Nu te obişnuieşti niciodată, Spock, dar nu asta contează. Nu-mi fac probleme din asta.

— Este ceva care te tulbură mai mult decât reluarea terapiei? observă Spock. Foarte interesant.

— Vezi, continuă Mudd, ce nu-mi place deloc e că trebuie să vă părăsesc pe voi toţi. (Zâmbi parşiv.) Toţi iubiţii mei…

În ciuda faptului că Mudd era declarat izolat, că mesele îi erau servite de către automate, că nimeni nu-l putea vizita pentru niciun motiv decât însoţit, Kirk nu fu liniştit până când nu se integrară pe orbita în jurul sectorului general al Flotei Stelare din sectorul Darius.

Îi înapoiară hainele – nu şi sumedenia de mici gadgeturi ascunse în material – apoi îl dădură pe mâna unei echipe de escortă alcătuită din cei mai buni oameni din securitatea

lui Kirk.

Vesel până la sfârşit, Mudd îşi luă rămas bun de la toţi când fu predat personalului poliţiei bazei. Încă mai făcea semne de salut pe când era condus printre uşile culisante ale Casei Legale.

Urmărindu-l, Kirk nu putea să nu se întrebe dacă Mudd nu se gândea cum să-i convingă pe cei din escortă nu numai să-i dea drumul, ci să-i ofere totodată şi cartelele de indentificare şi armele.

Dacă atrăgea o singură persoană oficială importantă în jocul său, planeta era pierdută.

Kirk nădăjduia că se vor bucura măcar de un popas fără probleme. Dar, cum constată curând, nu era timp pentru plăcerile pe care le oferea Darius. Când se întoarse împreună cu echipa de securitate în sala transportorului, îl aşteptau noi ordine.

— Comunicare de la Cartierul General Ştiinţific al Flotei Stelare, căpitane, îi spuse Sulu când ajunse iar pe punte. Confidenţial. Domnul Spock te aşteaptă în apartament,

— Mulţumesc, domnule Sulu.

Nu avu timp să răsufle. Trebuia să fie vorba de ceva deosebit de interesant dacă Spock crezuse de cuviinţă că era nevoie să discute ordinele între patru ochi.,

Ofiţerul unu de pe *Enterprise* era aşezat la pupitrul central. Se răsuci pentru a-i face faţă căpitanului.

— Presupun, căpitane, că Harry Mudd este în siguranţă?

— M-aş simţi mai bine dacă i-ar administra o terapie de reabilitare a limbii şi nu a minţii. Se pare că una operează fără cealaltă. Dar cred că nu vom mai auzi de Harcourt Fenton Mudd – aşa sper. Înţeleg de la domnul Sulu că ai ţinut secrete noile ordine. Judecând după urgenţa lor, se pare că nu vom mai zăbovi pe o orbită de repaos.

— Aşa se pare, căpitane, deşi nu am văzut decât prima parte, spuse Spock şi ridică o casetă cu microbandă. Iată comunicarea de la Centrul Ştiinţific. Cred că o vei găsi interesantă.

Introduse caseta în playerul din pupitru. Kirk se aşeză.

Pe ecranul din faţa lor apăru un tânăr ofiţer ştiinţific. Stătea în picioare într-o încăpere care nu părea să se întindă prea mult deasupra şi în spatele lui. Camera se retrase şi arătă că aşa era. Iar Kirk şi Spock o recunoscură.

De la podea până aproape de tavan se întindea o reproducere la scară a Megasferei – o construcţie artificială gigantică, modelul exact al Căii Lactee. Distanţele dintre stele, nebuloase, găuri negre, stele neuronice şi alte lucruri erau la scară – deşi stelele şi alte obiecte intragalactice nu erau. Astfel reprezentate, ar fi trebuit să fie construite atât de mici încât nu ar fi fost vizibile decât sub microscop.

Toate coordonatele galactice pentru computerele navigaţionale de astronavă şi toate referinţele ştiinţifice la structura galactică erau luate din Megasferă. Existau numai două originale – una pe Pământ, cealaltă pe Vulcan.

Erau adăugate constant noile descoperiri stelare, o sarcină titanică, fiindcă inserţia unei noi stele cartografiate în Megasferă era treaba unor micromanipulatoare speciale controlate de computer. Menţinerea acurateţii în interiorul colosalului model necesita săptămâni de pregătire numai pentru proiectarea de noi manipulatoare pentru a realiza noua inserţie.

O mulţime de lumini speciale umpleau Megasfera din toate unghiurile. Lumina era preluată, amplifcată şi redistribuită în părţile întunecate prin intermediul unui material fotosensibil. Becurile, ori alte surse de lumină erau, prea stânjenitoare. Materialul fotosensibil utilizat nu se uza, nu avea nevoie să fie înlocuit.

Şase generatoare speciale de câmp gravitaţional menţineau macheta intactă, fiecare în parte putând să ţină sus Megasfera. Dacă dintr-un motiv sau altul, cădeau toate, munca a ani de zile se risipea pe podea într-o ploaie de pietricele lucitoare.

Tânărul ofiţer vorbea degajat, cu uşurinţa unui orator încrezător.

— Căpitane Kirk, ofiţer ştiinţific Spock… Eu sunt locotenent Bell, de la Centrul Ştiinţific Prometheus. Cred că

veţi fi încântaţi să aflaţi că noua misiune care a fost aleasă pentru voi are un caracter pur investigativ şi ştiinţific, lipsită de funcţii de salvare sau poliţieneşti.

Zâmbi amabil şi Kirk se pomeni că începea să-i placă tânărul, Iată de ce, îşi spuse, tocmai locotenentul Bell fusese ales pentru a prezenta ordinele înregistrate.

— Dar această însărcinare necesită o croazieră îndelungată, de aceea am vrea să plecaţi cât mai repede cu putinţă.

Bell, înarmat cu o baghetă dintr-un metal strălucitor, indică un loc din Megasferă.

— Ruta aproximativă…

Partea a III-a

MEGAS-TU

Adaptare după un scenariu de Larry Brody

Capitolul X

Kirk nu-şi găsea cuvintele. Câteodată îşi dorea să se fi născut cu o fire mai poetică. Dar după zile şi zile în care îşi vedea obiectivul apropiindu-se tot mai mult, Kirk, ca oricine de la bord, îşi epuizase toate superlativele. Acum nu-i mai rămânea decât să descrie panorama în simpli termeni omeneşti. Adică: ceva ca o supă din infinite ingrediente şi culori. O supă de soare, o ciorbă stelară.

A, erau de toate – alb-albăstruie supraîncălzite, pitice roşii, supergigantice, albe, cefeide, variabile iregulare, stele binare şi triple, stelele mai tinere predominând.

Şi câteva familiare de tip Sol, banale şi totuşi dureros de familiare în splendoarea gazelor irizate şi fragmente cosmice de toate felurile şi descrierile. Nu, supă era o etichetă cu totul neadecvată pentru centrul galaxiei – însă nu era ceva copleşitor. Se pomeni că se uita cu coada ochiului la panorama neaşteptată care strălumina ecranul principal.

— Redu contrastul, domnule Spock.

Densitatea materiei cosmice era atât de mare încât strălucirea cumulativă de pe ecran îi rănea ochii.

— Este minim, domnule.

— Atunci mai pune un filtru.

— Înţeles, domnule.

Sulu atinse un buton. Imediat, strălucirea mănunchiului de sori, gaze şi nebuloase scăzu la un nivel suportabil.

Kirk clătină din cap, invidios pe o anumită secţiune a echipajului de pe *Enterprise.* Era un paradis pentru astronomi şi de fapt acea secţiune a efectivului ştiinţific al navei lucra fără încetare, din proprie iniţiativă.

Kirk, desigur, era prea ocupat cu detaliile administrative, pentru a se bucura mai mult decât de această ocazională studiere a peisajului stelar. Oftă, apăsă pe un buton uzat

de pe braţul fotoliului de comandă.

— Jurnalul căpitanului, dată stelară 5524.5. De mulţi ani, oamenii de ştiinţă teoretizează cum că galaxia a fost creată printr-o mare explozie centrală. Dacă aşa stau lucrurile, noile teorii postulează că acest centru galactic mai creează încă materie. *Enterprise* are onoarea de a fi prima navă care va încerca să penetreze inima galaxiei. Vom încerca să stabilim adevărul sau falsitatea acestora şi a altor ipoteze cosmice.

În pofida filtrului adiţional instalat pe telescop, strălucirea uluitoare a spaţiului înconjurător continua să se intensifice. Particulele de materie gazoasă şi radioactivă erau atât de dense aici încât, uneori, *Enterprise* părea că pluteşte printr-o ceaţă fosforescentă, un submersibil de un alb incert într-un ocean de peşti pelagici. Înregistrările aparatelor pentru controlul radioactivităţii rămâneau la nivele tolerante, dar într-o astronavă mai veche decât *Enterprise,* echipajul nu ar fi rezistat.

— Direcţie acum zero zero unu grade est pe plan galactic, căpitane, interveni Sulu. Menţin viteza indicată de observare-înregistrarede warp-unu.

Erau foarte aproape. O mână atinse din nou butonul. Va încheia mai târziu înregistrarea jurnalului.

— Menţin viteza, domnule Sulu. Corecţie la zero grade.

Niciun căpitan de astronavă din istorie nu fusese capabil să emită această frază importantă, şi va trece foarte mult timp până când va mai fi repetată de un altul.

— Centrul galaxiei, murmură, nici el nu mai ştia pentru a câta oară.

Se uită către computerul-arhivă, acolo unde, la post, Spock, la fel ca şi astronomii, lucrase peste program pentru a înregistra noi informaţii.

— Nu prea ştiu ce voi face sau cum voi reacţiona, dacă vom găsi într-adevăr un centru din care iese materia, aşa ca o fântână. Tu ce zici, Spock? Cu siguranţă că te-ai gândit la asta.

— Din punct de vedere astrofizic, găsesc fascinant totul,

căpitane. Personal, sunt mai intrigat de ceea ce am putea întâlni în specificitatea fenomenelor subsidiare. Cum reacţionează gravitaţia la centru, de exemplu. Deşi mi-e teamă că vom fi oarecum dezamăgiţi şi că vom constata că acel centru precis seamănă foarte mult cu zona înconjurătoare, o zonă cum este aceasta pe care o străbatem acum, concluzionă ofiţerul ştiinţific.

— Centrul galactic în trei minute, căpitane, raportă Sulu.

— Mulţumesc, domnule Sulu. Locotenent Uhura, declanşează alarma galbenă, cum am stabilit.

— Înţeles, domnule, alarmă galbenă.

Uhura începu să comande cele necesare pe instrumentaţia ei. Semnalul alarmei în cauză se făcu auzit imediat.

Urmă un moment de aşteptare, apoi ofiţerul de la comunicaţii se uită din nou la ei

— Toate punţile şi posturile raportează efectuarea stării de alarmă galbenă, căpitane.

— Gata pentru orice, aşadar, şopti Kirk pentru sine şi adăugă cu glas tare: Sper.

— Ce-ai spus, căpitane?

— Nimic, domnule Spock. Nimic.

La început părea că evaluarea seacă a lui Spock urma să se adeverească. Pe ecran nu apăru nimic deosebit; nu văzură lucruri nemaipomenite.

Apoi, apăru cu o neaşteptată repeziciune. Undeva, drept în faţă, se petrecea ceva ce nimeni nu mai văzuse până atunci.

La prima vedere, aducea cu o mică nebuloasă, care încerca că se răsucească. Dar nu era o nebuloasă normală, conform senzorilor. Masa de culoare era într-un neastâmpăr continuu, aruncând particule şi gaze în toate direcţiile.

— Domnule Spock, spuse Kirk repede, dar ofiţerul ştiinţific era deja atent la aparatele sale.

— Centrul galactic în contact vizual, raportă acesta. Volumul de energie şi masa de aici sunt copleşitoare.

Instrumentaţia poate calibra doar o porţiune a fluxului total – nivelele lor nu înregistrează mai sus.

— În regulă, Spock, ai grijă. E destulă energie acolo pentru a supraîncărca fiecare senzor de pe navă.

Nu era nevoie să o spună: verbaliza ceea ce era evident pentru Spock ori pentru ceilalţi.

Kirk privea ecranul, fascinat. Nu era nicio formă, nicio structură în vârtejul nemaipomenit de forţă.

— Evaluare, domnule Spock.

— Este cu adevărat punctul de creaţie teoretizat, căpitane. Detectorii indică faptul că aruncă o mare cantitate de materie particulară, la nivel subatomic mai ales. Sunt şi nişte structuri noi, încă neidentificabile… Şi gaze radioactive, energie.

— Bine că nu este nevoie să transmitem apeluri interspaţiu de aici

— Nu ar parcurge niciun metru.

— O.K., Spock, ştiu ce iese. Dar intră ceva?

Acesta ar fi testul critic. Răspunsul lui Spock ar face fericiţi o seamă de astronomi.

— Poate, foarte puţin, căpitane. Sunt indicaţii conform cărora spaţiul din imediata apropiere a punctului de creaţie nu este stabil.

— Nu este deloc surprinzător, observă Kirk, având în vedere forţele care acţionează acolo.

— În ciuda existenţei evidente a unui considerabil potenţial gravitaţional, continuă Spock, ca şi cum vorbea despre un simplu obiect cosmic, nu găsim niciun semn de atragere a hidrogenului din spaţiul înconjurător spre centru. Este un fenomen extraordinar. Cred că ne uităm acum, poate, la o structură unică din universul cunoscut: o gaură neagră negativă – una care ejectează, şi nu atrage materia.

Kirk dădu din cap.

— Asta ar confirma ideea că întreaga materie din universul nostru vine din alte universuri, iar creaţia este cu adevărat infinită, aşa cum susţin unele teorii.

— Numai pentru că galaxia noastră îşi ia substanţa din gaura neagră a altui univers, căpitane, şi că fiecare gaură neagră de-a noastră poate foarte bine să fie centrul unei aglomerări stelare, nu putem spune că universul în sine este infinit – ci doar ceva mai mare decât ne-am fi aşteptat.

Kirk îl privea îngândurat pe primul ofiţer. Numai Spock putea accepta existenţa posibilă a unui miliard de miliarde de alte universuri şi să exprime acest lucru ca pe o banalitate.

Îşi concentră din nou atenţia asupra ecranului, dar puţin înainte ca Spock să-şi ridice ochii de la vizor.

— Constat şi existenţa altor forţe care acţionează acolo, căpitane, inclasificabile conform referinţelor astronomice standard. Aş dori foarte mult să sugerez că…

Se opri. În stânga sa, un oscilograf începu să se agite. Din ce în ce mai tare, până când indicatorul sări de pe suportul său. Se rostogoli pe consola înclinată şi căzu pe podea.

În acelaşi timp, Spock se prinse de marginea consolei. *Enterprise* începuse să se zgâlţâie, lateral apoi pe verticală, şi din nou lateral.

— Uşor, zise Kirk fiecăruia în general şi niciunuia în special.

Mişcarea deveni şi mai violentă.

— Inversează puterea, menţine această poziţie, apoi curs zero zero unu grade stânga.

Vor folosi această forţă stranie pentru a ocoli furtuna din centru.

— Ecrane deflectoare..

— Deflectoare ridicate, domnule, îl informă Sulu, adăugând: ne trebuie o putere considerabilă pentru a menţine cursul acesta.

— Îl vom ţine, domnule Sulu, spuse Kirk, calm.

Mişcarea oscilatorie nu pieri imediat, dar puterea crescută introdusă în motoarele warp părea suficientă pentru a o reduce la nivelul unei cutremurări ocazionale. Nimeni nu risca să fie aruncat din scaun.

Enterprise continua să se mişte în jurul miezului incandescent.

— Dumnezeule – priveşte! exclamă Sulu. (Kirk nu-şi luase ochii de pe ecran, dar înţelese strigătul automat al lui Sulu.) Un moment, domnule… Voi lărgi unghiul.

Timonierul acţionă comenzile.

Brusc, câmpul lor vizual păru să se cuadrupleze, iar fenomenul relevat de noua lor poziţie deveni vizibil în întregime.

Din nou, superlativele erau insuficiente.

Linii de forţă pură deveniră atât de puternice încât începură să iradieze. Se întindeau de la miezul spastic până la cei mai apropiaţi sori, în nişte arcuri vertiginoase, scânteietoare. Toţi cei de pe punte stăteau ca vrăjiţi de spectacol. Liniile străluceau şi se deplasau uşor, formând o pânză de păianjen fragilă.

— Mă întreb, murmură Kirk, dacă stelele înconjurătoare ţin în loc punctul de creaţie, prin intermediul liniilor de forţă, în centrul galaxiei noastre?

Sau punctul de creaţie ducea o luptă continuă, prin milioane şi milioane de linii de forţă greu detectabile, să ţină puzderia de sori în juru-i?

— Scanerele de topografiere în funcţiune, căpitane, spuse Spock cu jumătate de gură. Începe cercetarea oficială a cuadrantului central.

Alte instrucţiuni, mai puţin sofisticate, intrară în acţiune, odată cu iniţierea programului formal de cartografiere.

Uşile ascensorului glisară şi intră McCoy, grăbit.

— Jim, Spock…

Altă zmucitură clătină puntea.

— Dar ce nebunie mai e şi asta…?

Vocea i se stinse. Dăduse cu ochii de panorama năucitoare desfăşurată pe ecran.

— Asta ce mai e?

— Ce nu detectam de pe Pământ, Bones – şi nici din altă parte. Suntem aici – în centrul galaxiei – şi toate teoriile şi bănuielile şi ipotezele referitoare la acest loc par să fie

corecte…

Rămaseră cu toţii contemplativi în timp ce *Enterprise* îşi continua deplasarea pe lângă nucleul galactic.

Pentru prima dată un accent nesigur păru să influenţeze glasul lui Spock.

— Căpitane, se pare că ne confruntăm cu un fenomen complet nou.

— Altul?

Miracolul nu se epuizase. Ceva diferit se arăta, într-adevăr pe ecranul principal.

Kirk văzu cum unele dintre liniile firave de forţă irizată, în loc să se întindă spre stelele din preajmă în arcuiri domoale, se încolăciseră. Se înfăşurau unele pe altele într-o mişcare violentă, o înlănţuire de energie separată de miez fiind manipulată de roata galactică.

Forţele create de acest centru secundar căpătau o formă diferită pe măsură ce se apropiau. În locul unui haos central, formau un colosal con. Era vizibil numai atunci când materia distrusă la extremităţi exploda, sau când o linie de forţă se aprindea cu o descărcare de energie care ar fi întunecat câţiva sori.

Şi totuşi senzorii arătau că în loc să-şi facă apariţia materie-energie precum în punctul central, aici aceasta era înghiţită. Dar în mod clar nu era vorba de o gaură neagră, ori de o stea neutronică. Era ceva la fel de nou ca şi ipoteza lui Spock despre gaura neagră negativă, şi ceva şi mai puţin recognoscibil. Un număr de stele se prinseră într-o horă ameţitoare în jurul acesteia. Câteodată unele se loveau chiar de con. Rezultatul era o explozie de lumină – copleşitoare în nuanţe în comparaţie cu o explozie generată de con, deşi mult mai mare decât o novă.

Sulu întrerupse contemplarea.

— Căpitane, sunt pe warp-şase pentru zbor periferic pe curs revizuit, dar chestia aceea pare să ne atragă. Deşi detectorii de gravitaţie nu indică nicio schimbare în câmpul înconjurător. Nu înţeleg ce forţe acţionează aici. Şi nu e vorba de o malfuncţie a computerului, domnule. Cursul

nostru este clar afectat.

Pe când spunea acestea, o vibraţie puternică zdruncină puntea. Deşi era altfel ca până acum.

— Scanerele indică faptul că acest con energetic este compus şi din materie şi din energie, exact ca şi miezul, spuse Spock, verificând datele afişate. Dar aici pare să se fi instaurat o anumită ordine, pe când punctul iniţial avea un caracter anarhic. Există într-adevăr o puternică forţă de atracţie care operează în vârtej, dar este, aşa cum a afirmat domnul Sulu, altceva decât gravitaţie normală. Ceva care ne depăşeşte, din păcate.

— Warp-şapte, căpitane, interveni Sulu. Warp-opt!

— Scoate-ne de aici, domnule Sulu, ordonă Kirk; dar timonierul deja lucra la consola sa.

— Am tot încercat, domnule. Suntem atraşi în continuare. Warp-nouă… Warp-zece, domnulel

— Inversarea puterii de urgenţă!

Înapoiat la postul său din sala centrală motoarelor, Scott observă sarcina formidabilă la care erau supuse motoarele. Se ţinu bine de o bară pentru a nu fi aruncat la podea de vibraţiile în continuă creştere, şi speră că motoarele vor rezista.

Pe măsură ce *Enterprise* era atrasă inexorabil tot mai aproape de vârtejul energetic, culorile de pe ecranul principal începură să pulseze cu violenţă, curcubeul pastelat făcând loc unui roşu şi auriu dezlănţuite, subsumate într-o purpură vitală, unduitoare.

Acum, nava era în preajma ciclonului cosmic. După o secundă, începu să se învârtă cu mare viteză, şi mai repede. Pe *Enterprise,* compensatoarele de gravitaţie se luptau din greu cu forţa centrifugă crescândă.

Scott se ţinea cu disperare de bară şi se uita schimonosindu-se la indicatoarele sale. Se auzeau strigăte de durere şi gemete de la unii membrii ai personalului său, care nu reuşiseră să se fixeze de ceva imobil.

Reuşi, prinzându-se cu picioarele şi un braţ, să ajungă un intercom mural. Încercă să avertizeze puntea.

— Căpitane… Aici, Scott. Nu ştiu cât vor mai rezista motoarele.

Kirk ascultă, dar nu mai era în stare să răspundă. Fusese aruncat la podea. Cu toată activitatea compensatoarelor, vâltoarea genera forţe G prea puternice pentru a fi contracarate.

Spock se afla încă la postul său de la computerul arhivă, cu mâinile încleştate pe braţele fotoliului. Se produse o smucitură atunci când *Enterprise* se lovi de un resac şi fu smuls. Se rostogoli pe lângă Kirk şi se propti în consola din cealaltă parte a punţii.

— Spock… ai păţit ceva?

Răspunsul său ignoră îngrijorarea lui Kirk.

— Căpitane, nu avem de ales. Să sperăm că acest vârtej este analog în structura sa internă cu semenii lui terrieni/vulcanieni… să sperăm că în centru este linişte, forţele fiind absente, sau se anulează reciproc.

— De acord, domnule Spock. Vom încerca să ajungem în „ochiul” ciclonului – dacă există. Domnule Sulu, domnule Arex…

Dar niciunul nu era în stare să execute ordine. Sulu era prins într-o grămadă de braţe şi picioare, lângă fotoliul lui Kirk, în vreme ce Arex patinase până la postul de comunicaţie, în ciuda utilizării frenetice a celor şase braţe şi picioare. Era turtit la picioarele lui Uhura.

Kirk scrâşni din dinţi şi se strădui să se deplaseze spre consola de navigaţie, acum abandonată. Dar se dădu peste cap până la arhivă.

— Dă-mi voie, căpitane, spuse Spock.

Acum forţele G păreau să scadă, schimbându-şi capricios direcţia, făcând tot mai problematică deplasarea. Sus, jos şi lareral…

Uhura ţipă când fu aruncată şi lipită de plafon. Dacă mai ţinea aşa, îşi zise Kirk, nu mai avea importanţă dacă nava se sfărâma, fiindcă echipajul ar fi demult scos din funcţiune.

Spock reuşi cumva să se apropie de timonă. Acolo se

produceau nişte descărcări pârâitoare, iar pupitrul pâlpâia. Urmară alte pârâituri, amestecate cu mugetul aliajului metalic, pus la grea încercare. Kirk îşi revăzu estimările referitoare la momentul producerii catastrofei.

Enterprise se va dezintegra prima, totuşi. Vor trăi cu toţii experienţa plutirii libere, până când radiaţia şi spaţiul neprielnic îi vor reduce la atomii componenţi.

Spock ajunse la timonă. Sprijinindu-se cu un braţ, pe celălalt îl folosi pentru a bâjbâi după mai multe controale. *Enterprise* începu să se desprindă din acest carusel, îndreptându-se spre centrul vârtejului. Rămase acolo în nemişcare, pentru câteva lungi momente, cu motoarele warp căznindu-se să o scoată în spaţiul normal. Apoi nava începu să coboare, încet la început, apoi din ce în ce mai repede, prin tunelul care se înfgusta.

Dar altceva nu se mai întâmpla. Vibraţiile încetară, mirosul de circuite supraîncălzite şi sunetul de metal torturat dispăruseră. Iar strivitoarea forţă centrifugală pieri ca prin farmec. Acum ştiau din nou unde e sus şi unde e jos, fiindcă, în sfârşit, computerul de gravitaţie artificială a navei reinstaură ordinea.

În sala motoarelor, Scott se feri de unul dintre tehnicienii lui, care căzu prin preajmă. Auzi vocea lui Kirk, prin intercom:

— Sala motoarelor… raportul situaţiei.

Scott era deja în picioare – deşi se mişca precaut – şi citea afişajele. Mai multe instrumente delicate de măsurare a gravitaţiei erau distruse complet. Nu mai înregistrau nimic, fiind supraîncărcate.

Scott scoase un şuierat. Dacă nu erau compensatoarele puternice de gravitaţie, din echipajul lui *Enterprise* nu mai rămâneau decât nişte pete pe planşeuri, pereţi şi plafoane.

Dar datele furnizate de instrumentele care scăpaseră întregi erau încurajatoare. Scott vorbi în intercomul deschis:

— Sunt ceva stricăciuni, căpitane, dar cred că totul se poate repara, zise, şi îşi puse mâinile la şale. Chiar şi eu.

— O.K., Scotty, fă ce poţi. Ne ducem acum prin centrul unui fel de furtună energetică în spirală. Nu ştiu când vom ajunge la capăt, sau ce va fi când vom ajunge. Fii pregătit. Puntea, terminat.

— Fii pregătit, zice el, mormăi Scott, dar pentru ce?

În sfârşit, orice ar fi, va face tot ce va putea pentru ca *Enterprise să* fie pregătită.

— Gabler, Jacobs – nu aţi păţit nimic! Lăsaţi lâncezeala şi ia faceţi pe microsudorii. Vi se cere şi vouă să câştigaţi cinstit o pâine, hai!

Pe punte, fiecare îşi revenea încet, desfăcându-se din poziţiile cele mai îmbârligate. Din fericire, puţine din schimbările bruşte ale gravitaţiei fuseseră full-G, iar căderile nu fuseseră chiar atât de serioase cum ar fi putut să fie. Arex îi dădu o mână de ajutor lui Uhura, care a avut parte, poate, de cea mai rea tăvăleală.

— Vrei să te duci la infirmerie, locotenent? întrebă îngrijorat Kirk.

— Nu, nu am nimic, căpitane, zise ea, şi se aşeză la locul ei, crispându-se. Nu cred că părţile care mă dor ar putea beneficia de pe urma întinderii pe un pat. Şi nu-mi vor diminua eficienţa, nicidecum – şi fără remarci, domnule Spock!

Spock păru uluit, iar zâmbetul lui Kirk se amplifică în faţa nedumeririi sincere a primului ofiţer. Spock decise, în cele din urmă, să ignore ceea ce era evident: o nouă expresie a inexplicabilului umor uman – preferând să creadă că Uhura era poate mai vătămată decât voia ea să recunoască.

— O experienţă incredibilă, căpitane.

— Aha, te-a impresionat, aşa-i, Spock? interveni repede McCoy.

— Ca de obicei, o incorectă interpretare a unei observaţii stricte, doctore. Consider că a fost fascinant – din punct de vedere ştiinţific, bineînţeles.

— Şi presupun că nici nu te-a speriat.

— Speriat, doctore? Nu reuşesc să-mi dau seama de ce ar fi cineva înfricoşat de fenomene naturale cu totul de

înţeles. Ţin să mărturisesc, într-o perioadă de timp, estimările forţelor care acţionau nefavorabil asupra navei nu induceau în mine optimism în ceea ce privea şansele noastre de supravieţuire, deşi…

— Oh, bine, las-o, Spock, zise McCoy, şi se adresă lui Kirk. Eu măcar am avut bunul simţ de a mă fi speriat, Jim. Ei, şi acum?

Kirk se uită la ecran, pe care acum se vedeau şiruri nesfârşite cercuri de lumină violetă. Cercurile cele mai mici erau din ce în ce mai întunecate.

— Domnule Sulu?

— Coborâm în vârtej, aşa cum am presupus, căpitane, raportă timonierul, studiindu-şi instrumentele. Şi cu o viteză de-a dreptul astronomică. Şi conul în sine nu părea chiar atât de lung la o primă examinare. Legile normale spaţio-temporale sunt foarte distorsionate aici. Senzorii par să funcţioneze normal.

— Avem vreo şansă să scăpăm şi să ne întoarcem? întrebă Kirk.

Răspunsul veni calm.

— Mergem pe propulsie inversă deplină de mai multe minute, căpitane.

— Hm, făcu acesta, digerând tăcut această informaţie. Coboară propulsia la warp 2.

Nu avea niciun rost să forţeze în zadar motoarele – s-ar putea să aibă nevoie de cât mai multă putere, mai târziu.

Se întoarse la McCoy, amintindu-şi de întrebarea doctorului.

— Mergem până la capăt, Bones. Ce altceva am putea face?

— Până la care capăt?

Spock îi oferi răspunsul cu acelaşi incredibil calm.

— Poate centrul Tuturor Lucrurilor, doctore.

McCoy era nedumerit, nu îngrozit.

— Dar parcă trecusem de centru, Spock?

— Chiar aşa, doctore. Acest vârtej a fost complet neaşteptat. Dar, ca să folosesc cele două lumi ale noastre

pentru o analogie brutală – există un pol nord pe Pământ, ca şi pe Vulcan. Dar aceasta este o simplă convenţie geografică. Mai există un „pol nord”, care este adevăratul centru al forţelor naturale.

— Nordul magnetic, adăugă Kirk, şi acesta se deplasează de la un an la altul. Înţeleg ce vrei să spui, Spock. S-ar putea să fie două centre ale galaxiei. Unul spaţial, din care totul poate fi măsurat – şi celălalt în care converg anumite forţe diferite.

— Aşa este, admise Spock, şi prin această convergenţă secundă de forţe se pare că mergem noi către capătul ei.

— Oricum ar fi – se pare că vom ajunge cât de curând acolo

Kirk făcu un gest şi toţi ochii se îndreptară către ecranul central.

Lumina violetă părea să se stingă într-o vâltoare maronie care lumina ca o palidă gigantică roşie. O atinseră după câteva secunde. Dar *Enterprise* se deplasa cu o viteză atât de mare, încât nu mai avea importanţă ce era ochiul acela maroniu – uriaşă roşiatică ori altceva – intrară şi ieşiră fără să observe vreun efect. În jurul navei erupse o nemaipomenită flacără roşie. Scântei purpurii şi particule activate zburau din învelişul ei, dizolvându-se mai departe în toate tentele cromatice primare. La staţia de senzori a lui Spock şi la consolele de navigaţie, fiecare instrument începuse să o ia razna.

Urmă o lungă tăcere.

— Măi, să fie, şopti McCoy, şi numai vocea lui se auzi, toţi ceilalţi rămânând cu ochii aţintiţi asupra ecranului.

Spaţiul, aşa cum îl ştiau ei… dispăruse.

În locul acestuia se instaurase coşmarul unui colorist suprarealist orb. Nimic nu părea imuabil ori permanent. Ceea ce pe moment apărea ca negrul normal al spaţiului interstelar, presărat cu stele depărtate, se fractura brusc aidoma unei amoebe hemoragice în mici fărâme de întuneric vânturate, păstrând în ele stelele acelea, şi se preschimba în mod neaşteptat în magenta, maroniu sau

roşu.

Când şi când, parcă un ocean de magmă de un alb incandescent plutea doar la câteva sute de metri pe sub *Enterprise.* Ca o clipă mai târziu să formeze un acoperiş strălucitor pe deasupra, apoi ca un zid de o parte şi de cealaltă, împroşcând întruna băşici de spumă împrejur.

Pe când *Enterprise* trecea prin el, nonspaţiul prindea să se coaguleze lent, în căutarea unei forme. Deveni ca un fel de tunel circular cu margini instabile compuse dintr-o substanţă fluidă galbenă.

Trăiau într-un univers galben, cilindric. Cum *Enterprise* îşi continua drumul prin acest coridor, la un moment dat viteza scădea, de la un warp-imposibil până la un warp-zece, la unu şi apoi la un nivel subluminic.

La început, coridorul gălbui părea să aibă un diametru de cel puţin un milion de metri. Acum se strânsese, iar pereţii păreau să atingă coca astronavei. La capătul coridorului, rotitor în jurul axei şi blocând trecerea, se afla un obiect sferic care ar fi putut fi o lume.

— Să fie o planetă? exclamă Sulu, dând glas întrebării din mintea tuturor.

Avea un aspect şocant, paralizant de stabil – primul lucru cu adevărat stabil care li se arătase de la intrarea în vârtej.

O fi fost stabil, dar nu şi normal, în niciun caz. Era dungat cu roşu şi alb, ca un Jupiter-acadea, cu toate că era doar cu puţin mai mare decât Pământul… dacă le dădeau crezare senzorilor.

— Ce este asta? se întrebă Uhura, cu glas tare. Unde suntem?

Spock îşi ridică privirea din vizorul său.

— Mi-e teamă că referinţele noastre normale de navigaţie sunt fără sens aici, locotenent. Toate datele arată faptul că nu ne găsim în timp, aşa cum îl cunoaştem noi. Nu ne mai aflăm în spaţiu, aşa cum îl ştim, că a fost evident în sine de atâta vreme.

Se uită la McCoy,

— Doctore, se prea poate ca aceste date să aibă un sens

pentru dumneata.

McCoy veni şi examină informaţia prin vizor.

Sulu plecase de la comanda de navigaţie în timp ce Arex îşi plimba degetele celor trei mâini peste o serie de comenzi. Acţionă o serie de comutatoare şi butoane cu o nonşalanţă dezordonată. Nu avea importanţă ce anume atingea, nu se petrecea nimic.

Se uită în urmă la Kirk.

— Timona este moartă, domnule. O parte din instrumentaţie mai înregistrează informaţie, dar este absolut incoerentă. Majoritatea semnalelor de navigaţie sunt pur şi simplu la zero.

Kirk scoase un sunet evaziv, şi îşi îndreptă atenţia spre postul de comunicaţii.

— Locotenent Uhura, încearcă să trimiţi un mesaj către Flota Stelară. Ar trebui să ştie de soarta noastră. O fi posibil să şi contactatăm pe cineva de la Centrul Ştiinţific în stare să ne dea nişte sugestii folositoare.

Ea operă la aparatura ei preţ de câteva minute, după care aruncă o privire neputincioasă peste umăr.

— Căpitane, radioul subspaţial este şi el mort. Şi toate detectoarele. Ar trebui să recepţionez măcar un zgomot de fond, dar nu aud absolut nimic.

În acel moment, McCoy văzu din întâmplare cronometrul de la staţia lui Spock. Îl verifică şi pe al lui, apoi făcu o verificare rapidă la computerul-arhivă, care încă era operaţional.

— Jim, nu numai că nu mai e timp aici, aşa cum îl cunoaştem noi, dar parcă nu e timp deloc. Toate cronometrele navei s-au oprit. Puterea auxiliară de urgenţă nu mai contează.

— Sala maşinilor, către punte.

— Aici, puntea. Vorbeşte căpitanul.

Acum Kirk era atât de biruit, încât anunţul lui Scott părea mai degrabă inevitabil decât înfricoşător.

— Nu are niciun rost, căpitane, absolut niciun rost, se jeluia glasul buimăcit al inginerului şef, dar generatoarele

de materie şi antimaterie merg… slăbind. Totul pare să funcţioneze perfect, motoarele, convertoarele, totul… dar pur şi simplu slăbesc. Pierdem energie. Celulele de stocare de urgenţă scad rapid. De ce? Habar n-am! În curând, totul… se va opri.

Se auzi un scrâşnet şi apoi, din nou, glasul lui Scott, mai slab datorită pierderii de energie din comunicator.

— … va… pri…

Urmă un sâsâit, şi intercomul amuţi.

Atunci şi luminile de pe punte se stinseră. Ca şi în cazul intercomului, aparatele automate de suplinire în caz de avarie nu intrară în funcţiune.

— Se pare că niciuna dintre legile naturale ale universului nostru nu acţionează aici, căpitane, observă Spock.

De astă dată, până şi vocea lui era mai slabă.

— Legi naturale, reluă McCoy. Sistemele vitale… şi ele slăbesc, probabil. Se va opri chiar… totul? Hei, plutesc!

— Şi eu, veni vocea lui Kirk de undeva, de aproape, din întuneric.

— Şi eu, raportă Sulu.

Unul câte unul, confirmară pierderea gravitaţiei.

Fără lumină şi gravitaţie, universul îşi pierdea orice noimă. Nu exista nicio direcţie, nicio indicaţie a poziţiei, sus sau jos. Kirk se pomeni ghemuindu-se ca un fetus, mintea lui luptând în zadar să se obişnuiască cu absenţa realităţii.

Nu! Se forţă să-şi întindă braţele şi picioarele. Va muri în forma unui om!

McCoy tuşi şi se pomeni împins de această uşoară mişcare. Se mai lovi şi de ceva tare – podea sau tavan, nu-şi dădea seama. Apoi observă ceva:

— Jim… aerul nu mai e bun… nevoie de circulare… cu purificare…

Kirk încerca să se orienteze în întuneric. În zadar. Nu-i rămânea decât să spere că intercomul deschis îi va prelua vocea.

— Sala motoarelor! strigă, primim aer perimat în toată

instrumentaţia de circulare. Alertă primară, Scotty!

Tăcere şi întuneric paşnic.

— Domnule Sulu.

— Aici, căpitane, veni răspunsul şovăitor şi slab.

Timonierul tuşi prin apropiere.

— Domnule Sulu, spuse Kirk încet şi clar, avem de-a face cu o urgenţă. Conectează bateriile.

— Nu pot, căpitane. Nu ştiu unde este consola.

— Eu sunt încă pe locul meu, căpitane.

Vocea lui Arex! Dar ultimele speranţe ale lui Kirk dispăruseră la vorbele navigatorului.

— Când s-au stins luminile am încercat să comut pe rezerve. Nu avem nici energie acumulată pe punte. Ori s-a scurs ori, pur şi simplu, nu operează în acest continuu spaţiu-timp. Sunt sigur că am, acţionat comenzile potrivite. Totul e mort.

Tuşi şi vocea îi pieri într-un horcăit şuierător.

— … mort…

— Arex?

Kirk inhală şi se pomeni înecându-se şi el. Îşi duse mâna la gât. Aer… se sufoca, învelit în pătura beznei.

Auzi o voce slabă… McCoy.

— Jim… Jim… trebuie să facem ceva… trebuie să…

Apoi şi aceasta pieri.

Horcăind, Kirk încercă să-l atingă, dar nu atinse nimic, luptându-se să mai atingă o fiinţă umană pentru ultima oară, în gol. Simţi ceva; se răsuci, încordându-se. O altă mână îi atinse mâna şi i-o prinse.

— Căpitane?

Kirk nu-i vedea faţa… dar şi-o imagina.

— Adio, domnule Spock.

— Adio, căpitane…

Capitolul XI

Pace.

Noapte.

Orbire… Kirk se pomeni orbit, uluit de această neaşteptată strălucire care lumina puntea cu forme geometrice scânteietoare. Fluorescenţa era nefirească. Desenele stranii mai pulsară câteva secunde, apoi dispărură.

Kirk simţea cum îi revenea vederea, retina violentată începând să se adapteze cu noua iluminare. Gravitaţia artificială părea să se instaureze. După puţin timp, era din nou pe podea, lângă fotoliul de comandă.

De peste tot se auzeau mormăieli şi gemete, dar aveau din nou aer, deşi încă slab, ca şi noua gravitaţie. Şi, uitându-se în jur, văzu că efectivul punţii revenise la normal.

Aproape la normal. Exista o excepţie.

Un nou om.

Nu, nu un om… un străin. Ca un om, dar tot străin. Kirk îl privea neîncrezător, dar mirarea nu venea din stranietatea, ci din familiarismul acestuia.

Era, oare, posibil ca totul să nu fie decât o iluzie? Ca un om, înainte.. de a muri, să treacă printr-o perioadă temporară de nebunie, sub semnul mirajului?

Creatura care stătea în faţa lui era jumătate ţap, jumătate om. Nu mai mare decât Kirk sau Spock, avea de toate, şi coarne, copite despicate şi coadă scurtă agitată – compendiul tuturor zeilor-ţapi din vechile mituri terriene. Cu umeri largi şi uşor musculos, purta o barbă scurtă şi atât, cu excepţia lânii care îl acoperea.

Conform percepţiei umane, omul-ţap părea să aibă vreo cincizeci de ani. Poate că nu avea importanţă, bineînţeles. Dar care era vârsta lui cu adevărat, nu se putea şti.

Apariţia îi supraveghea cu un zâmbet blând, uşor amuzat. Mişcările sale trădau plăcere constantă şi energie inepuizabilă. Avea în ochi o sclipire jucăuşă, stranie…

— Ah, umani! izbucni o voce tunătoare. Minunaţi, primitivi umani. Nu puteţi să faceţi nimic cum trebuie?

Kirk era conştient că omul-ţap se uita la el. Încercă să se ridice, dar efortul era prea mare în această atmosferă, încă tensionată.

— Te rog…

Puntea era ca un coşciug.

— Avem nevoie de aer mai bun şi gravitaţie normală…

Rugămintea lui fu înecată într-o tuse dureroasă.

— Desigur, desigur. Eram aşa de bucuros să vă întâlnesc… Ce neatent sunt! Un moment.

Îşi ridică braţele şi le lovi, producând un plesnet asurzitor.

Dintre palme ţâşni o lumină care formă o minge sfârâitoare, ce prinse a pluti pulsând cu o energie internă.

Mângâindu-şi barba cu o mână, omul ţap studia globul de lumină formând o diagramă complexă de energie pură. Apoi dădu din cap, aprobator. Înfigând un deget în acesta, agită energia ca pe o pastă. În acelaşi timp, vocea asurzitoare articulă un singur cuvânt.

— RADAMANTHUS!

Diagrama de energie se înfioră, fărâmele scânteietoare se învârteau în jurul vârfului degetului mişcător. Ajunseră într-un punct şi pieriră. Un vuiet crescendo se împreună cu o serie de clinchete puternice – ceva ce Kirk mai auzise de câteva ori. Releele moarte de pe punte se reactivau! Luminile reveniră brusc la normal, ca şi gravitaţia. Şi în aer plutea o aromă pe care Kirk nu credea că o va mai simţi vreodată!

Spock se uita spre postul arhivei. Luminile computerului se aprinseră din nou, formând o reţea stabilă, indicând statutul operaţional. Arex se uita uluit la consola de navigaţie. Instrumentaţia se activase iar… deşi înregistrările lor erau încă incoprehensibile. Nu încăpea îndoială că voiau să spună ceva, dar Arex nu avea tabelele de referinţă pentru acest… loc.

Chiar şi ecranul principal, recăpătându-şi strălucirea

obişnuită, dezvăluia o panoramă a lumii roşii şi albe.

Spock se ridică în picioare. Trase, experimental, aer în piept, dând semne că se aştepta să explodeze sub forţa inhalaţiei.

Observând că nimic atât de cataclismic nu se produse, mai inspiră o dată şi încă o dată, după care dădu din cap satisfăcut. Era şi el din nou operaţional.

Kirk zâmbi şi el liniştit, ridicându-se în picioare, descoperind că era în bună stare, teafăr. Şi ce minunat era numai să respiri! Merse la fotoliul de comandă şi îşi luă în primire locul.

McCoy, însă, preferă să rămână aşezat pe jos. Nu se ducea nicăieri.

Mulţumit de el însuşi, omul-ţap rămase în picioare în mijlocul acestei reînoite activităţi. Zâmbitor, începu să se plimbe pe punte, zgâindu-se la instrumente, dând din cap uneori cuminte, alteori chicotind.

În cele din urmă, se opri şi se întoarse spre Kirk, cu mâinile în şold.

— Merge iar totul, prieteni?

— Merge, admise Spock, nedumerit, după o rapidă examinare a datelor, dar nu ar trebui. Nu se poate. Nu este… logic.

Un hohot olimpian bubui, cutremurând puntea, când omul-ţap îşi dădu capul pe spate, râzând.

— Te amuză? se interesă Spock politicos.

— Logic! făcu omul-ţap şi rânji. La a cui logică te referi, ştrengarul meu prieten?

— Uită-te în jur, Spock, îl sfătui McCoy, încă aşezat jos, bucurându-se de viaţă. Totul funcţionează, inclusiv noi doi, adăugă gesticulând împăciuitor. Să nu-l supărăm pe acest domn care a făcut minunea, ce zici, mmm? O fi ilogic să mai trăim, dar eu sunt gata să accept această situaţie,

— Fii fericit, domnule Spock, îi sugeră omul-ţap, neluând în seamă buimăceala ofiţerului numărul unu, şi îşi desfăcu braţele într-un gest de cald bun-venit.

Îi îmbrăţişa pe toţi – spiritual, cel puţin.

Şi părea cel puţin la fel de mulţumit de starea lor bună de sănătate şi prezenţă, ca şi ei de a lui.

— Bine aţi venit, bine aţi venit. Ştiam că până la urmă oamenii vor veni să mă caute – întotdeauna ne întâlnim din nou. Un toast!

Întinse mâna şi apăru o cană.

Versiuni mai mici îşi făcură apariţia în mâinile celorlalţi. Omul-ţap o ridică pe a lui şi o bău cu o plăcere nedisimulată.

Sulu sorbi şovăind dintr-a lui. Ochii îi sclipiră. Începu să bea cu nesaţ. Exemplul său fu de îndată urmat de colegii săi.

Acum că din mâna sa cana dispăruse, fiindu-i inutilă, omul-ţap se duse la McCoy şi-l ajută binevoitor să se ridice. McCoy avu prilejul să-l studieze pe străin îndeaproape. Când fu în picioare, era mulţumit că musafirul lor nu purta niciun costum. Era real din vârful coarnelor până în colţul copitelor.

Aceste copite tropăiră pe punte atunci când omul-ţap se dădu înapoi. Acum puse un braţ în jurul lui Spock şi-l aduse lângă McCoy şi-i îmbrăţişă pe amândoi ca pe nişte fraţi pe care nu-i mai întâlnise de mult.

— Nu aş vrea să fiu nepoliticos, începu Kirk, mai ales după toate cele care le-ai făcut pentru noi… dar cine eşti?

— Cine sunt? A, vrei un nume? Spune-mi Baal.

Se opri, gânditor.

— Sau Lucien. Da, Lucien. Dar în primul rând spune-mi prieten, adăugă şi-şi flutură un deget pe sus când declamă: Nicicând n-aş putea eu părăsi pe cei care din depărtări venit-au cu mine să petreacă… pentru aceasta trebuie să fi fost voi trimişii.

Supraveghea din nou puntea, vorbind înainte ca să afle de la Kirk că motivul prezenţei lor aici era oarecum diferit şi nu chiar voluntar.

— Dar nu aici, nu, nu. Acesta nu este locul potrivit. Să părăsim aşadar această ambarcaţiune şi să purcedem într-acolo unde sălăşuiesc desfătări mai de soi.

Mâinile i se mişcau deasupra capului într-o rotaţie complicată care lăsa în urmă dâre de lumină blândă, ca nişte mişcătoare lumini dintr-o imagine mişcată.

Urmă o explozie de lumină de un roşu potolit şi dârele rotitoare pieriră.

Ca şi Kirk, Spock, doctor McCoy şi creatura care-şi spunea Lucien.

Sulu se holba la locurile goale de pe punte. Merse în locul în care stătuse doctorul numai cu câteva secunde înainte. Îşi plimbă mâinile prin aer ca un orb în căutarea unor lumini neştitute.

Uhura îl urmărea, temătoare şi uimită, în vreme ce Arex stătea neclintit la consola sa operativă dar încă nefolositoare.

Într-un fel, încă mai pluteau în beznă…

Poate un ultim cuvânt, sau poate două, răsunau în capul lui Sulu, ultimul lucru pe care îl spusese omul-ţap înainte de a dispărea sau erau trei cuvinte – sau doar nişte silabe prosteşti, fără sens, dintr-un argou străin pe care creierul său îl aranja automat în grupe fonetice umane?

„Megas-tu…” spusese omul-ţap.

Kirk simţea cum plutea. Sub el, un glob se răsucea leneş, apropiindu-se. Văzu că benzile de acadea roşii şi albe erau vaste formaţiuni noroase. Se aflau într-o mişcare continuă, bulbucându-se, amestecându-se câteodată în nuanţe de roz, alteori formând linii subţiri intercalate. Roşul se năpustea asupra albului aici, aşa cum marea care se prăvale pe o plajă în lumile mai familiare.

Se deplasară tot mai mult, mai aproape – fiindcă putea să vadă şi alte forme plutind cu el – şi deodată se treziră în atmosfera vărgată. Cele două culori persistau şi pentru prima dată văzu ce anume cauza roşeaţa aceea. Furtuni înalte de câteva mile, de praf şi nisip de un roşu lucitor colora norii.

Apoi îşi făcu apariţia suprafaţa, un haos, învolburat de forme într-o neobosită schimbare. Rareori se zăreau zone solide dedesubt care arătau că această planetă avea într-

adevăr o suprafaţă. Chiar şi aşa, se gândea că nu avea ce să-i împiedice să treacă prin acel „sol” fluctuant până pe cealaltă parte a lumii.

Când credea că în sfârşit fixase un punct stabil pe suprafaţă, acesta se sfărâma şi se dizolva, ori exploda într-un vârtej de culori.

Nimic nu era definit aici; nimic nu era constant; nimic nu era real. Chiar şi aerul era colorat, vântul producând strigăte stridente şi ciudate sunete rostogolitoare ca de creaturi şi veştminte foşnitoare.

Briza însufleţită sufla particule roşii şi albe în minuscule furtuni de praf care întruchipau nebumeşti forme străine.

În mijlocul acestei anarhii, apărură patru persoane.

Kirk era una dintre ele, Spock şi McCoy alte două, Lucien a patra. Cei trei ofiţeri îşi acoperiră imediat ochii. Înainte de a ajunge aici, cei trei păruseră să fie şi parte a elementelor şi ceva aparte. Acum vântul era răcoros, iar nisipul zburător muşca din carnea neprotejată.

Îşi ocroteau feţele cum puteau şi încercau să vadă împrejur. Nu zăreau niciun fel de orizont. Lucien stătea în apropiere, impasibil, aşteptând şi observând.

— Spock, Bones – vă simţiţi bine? reuşi Kirk să strige.

Sunetul vocii sale în acest loc era liniştitor.

— În afară de nisip pe faţă, nimic deosebit, Jim, răspunse McCoy. Dar aş dori să am un tricorder medical, să verific în caz că noi…

Se opri. Kirk se răsuci. Văzu printre degete că doctorul se uita la el curios. Nu-l surprindea; şi el se uita minunat la McCoy.

— Jim, uite cum arăţi!

Kirk nu simţea nicio schimbare şi totuşi era ceva. Se uită, cum i se recomandase, şi văzu degete pornind din mâini, mâini din antebraţe, antebraţe din braţe, braţe din umeri, toate membrele ieşeau din trunchi, îndepărtându-se şi schimbându-şi forma. Îşi văzu trunchiul desfăcându-se în fragmente, cu haine cu tot. Durere nu fu, ci doar uluială tăcută la vederea transformării lui într-un puzzle.

Acelaşi lucru se petrecea şi cu Spock şi McCoy. Corpurile lor se împrăştiau în bucăţele care zburau de la unul la altul, părţi din Spock se amestecau cu fragmente din McCoy.

Fărâme din primul ofiţer al lui *Enterprise* se rostogoleau leneş pe lângă Kirk. Amputaţiile nedureroase se schimbau şi ele, se întindeau ca guma, ba îngroşându-se, ba bălăbănindu-se.

Spock privea fascinat la braţul stâng alungit care se transformă într-un fuior de nisip colorat.

— Lucien, fă ceva! ţipă Kirk.

— Dar de ce, căpitane?

Omul-ţap îşi scutură capul, compătimitor, amintindu-şi brusc..

— O, bine, bine. Uitasem cât de mult înseamnă integritatea corporală pentru voi, sărmani oameni.

Kirk observă că şi omul-ţap se desfăcea, deşi nu părea să-i pese câtuşi de puţin.

Un nor rotitor de praf formă una din mâinile lui Lucien, echipată cu întregul efectiv de degete. Se mişcă, şi ceva ca o Pentagramă neonică apăru în aer, plutind, strălucind. Se produse o nouă scânteiere purpurie – lui Lucien îi plăcea roşul sau poate aceasta era culoarea obişnuită a energiei manipulate – în fiecare punct al formei în cinci colţuri. Se mai repetă o dată, de două şi iar de două ori.

Cinci globuri de foc atinseră particulele libere, adunându-le şi realizând din nou un întreg.

Kirk îşi văzu braţele, picioarele, trunchiul reformându-se, mişcându-se, integrându-se fără dureri. Brusc, flacăra mişcătoare se stinse. Urmă şi pentagrama, pierind în vântul care consuma totul.

Kirk întinse mâna şi se pipăi cu precauţie. Trase de încheietura mâinii drepte cu cea stângă, de probă – neştiind bine cum va reacţiona dacă se desprindea. Împrejur, restul lumii imposibile rămăsese fără formă, numai ceţuri învolburate şi mugete şi vaiere iscate din neant.

Lucien suspină. Probabil din deferenţă pentru oaspeţii lui

îşi reformase propria sa alcătuire.

— Nu e uşor pentru mine, să ştiţi, să ne ţinem aşa, împreună. Nici nu este natural.

— Dacă ştii atâtea despre noi, spuse McCoy mai liniştit, ştii şi că a fi dintr-o singură bucată este ceva normal acolo, de unde venim noi.

— Adevărat, doctore? comentă Spock. Personal, găsesc că toate acestea sunt captivante.

— Da, dar asta probabil pentru că tu nu eşti natural, de fapt, Spock.

Brusc, o pereche de lungi tentacule verzi se iviră din negura zgomotoasă şi măturară faţa lui Kirk, uluit. Instinctiv, sări înapoi, iar ele dispărură.

— Uite, Lucien, începu el, încercând să uite de apariţie pentru a obţine informaţii, sau cum te-o chema, vreau să ştiu de ce ne-ai adus aici.

Pe când vorbea, era conştient că dacă omul-ţap va ignora întrebarea, nu vor avea cum să-l determine să răspundă.

Nu avea importanţă dacă avea sau nu de gând. Până când să poată răspunde „salvatorul-răpitor”, izbucni un răget formidabil şi se iscă un vânt violent în jurul lor. Îl ridică pe Kirk şi-l trânti la pământ, care se făcu moale pentru a îndulci impactul.

Lucien se încruntă şi mai făcu nişte gesturi criptice. Din vârfurile degetelor ţâşni energie roşie şi roz. Uraganul încetă la fel de brusc cum apăruse. Lucien îşi încheie gesticulaţia complicată.

Priveliştea se cutremură, se alteră căpătând formă şi substanţă. Se aflară pe o colină cu iarbă, buruieni, copaci şi un pârâiaş zglobiu. Colina era îmbrăcată în iarbă neagră şi ceara albinei. Kirk realiză că mai era cineva lângă el. Se uită în jos.

Un băieţel-ied se uita şi el în sus, la el. În palmă i se răsucea un vârtej miniatural – uraganul care-l trântise pe Kirk. Tornada-jucărie încetini şi deveni o sfârlează. Se opri şi se răsturnă în mâna băiatului.

Lucien îi adresă puştiului un zâmbet, uşor dezaprobator.

— Aşa sunt copii – se joacă.

Băiatul îi rânji şi el, îşi încleştă mâna pe sfârlează şi o zbughi spre vârful colinei.

Kirk se ridică din iarbă, smulgând o tufă, şi examină noua alcătuire. Avea aspectul şi mirosul trifoiului de pe Pământ. Dar nu s-ar fi mirat dacă se transforma într-un păianjen denebian cu douăsprezece picioare.

Lucien era încă ocupat. Îşi lăsă mâinile pe lângă cap şi le ridică încet, tremurânde, spre cer. Pădurea crescu în jurul lor, în ritmul ridicării mâinilor, din tufişuri şi lăstari înălţându-se copaci.

— Aşa este mai bine, prieteni? Trebuie să vă amintiţi că de foarte multă vreme nu am mai avut de a face cu ceva uman. Sper că nu m-a lăsat memoria. Am încercat să fac o translaţie a lumii mele în simboluri pe care mintea voastră să le poate înţelege. Aş fi putut să vă schimb mintea ca să o puteţi percepe pe a mea, în schimb, dar pare-mi-se că nu prea agreaţi astfel de lucruri.

Nimeni nu-l contrazise.

Priveau acum prin spaţiul dintre pomi, spre oraşul, când aproape, când departe.

Era o feerie de mozaic cristalin şi ceramic, de sticlă şi metal modelat – o feerie în care, conform legilor perspectivei, pădurea ar trebui să se extindă, dar nu era aşa.

Pe străzile în aer liber, se plimbau bărbaţi şi femei, prin pasaje cu grijă pavate, fiecare persoană fiind îmbrăcată diferit, cu elaborate glugi şi pelerine.

— Bine aţi venit, prieteni, în Megas-tu, declamă vesel Lucien. Bine aţi venit tu, şi tu, şi tu, spuse mândru, ca un bătrân care îşi arată nepotul favorit.

Kirk se întoarse cu spatele la incredibilul metropolis, cu faţa la omul-ţap.

— Şi ce este Megas-tu? Aş fi spus că o lume, dar nu am văzut prea multe în ultimele ore, sau săptămâni, sau câte unităţi de timp or fi pe-aici, ca să mă mai bazez doar pe

ceea ce văd.

— Asta şi este, căpitan James Kirk. O lume. O lume care funcţionează conform unor reguli diferite de cele din universul vostru.

Plesni din degetele unei mâini şi se treziră aşezaţi pe iarbă, în faţa unui pârâu.

Feţe de brocart erau aşternute peste tot. De prin coşurile împletite se iveau felurite mâncăruri şi băuturi cu arome îmbietoare. Totul era foarte frumos şi bine şi îngrozitor.

Lucien observă ambivalenţa expresiilor invitaţilor săi şi cugetă.

— Ia să vedem… îmi ia ceva timp, ştiţi, ca să-mi aduc aminte unii dintre termenii voştri. Cum îi zice?

Făcu o pauză scurtă, după care se lumină la faţă.

— A, da, magie. Universul nostru funcţionează pe baza unor percepte a ceea ce voi numiţi, superstiţios, magie. Legile noastre nu sunt nerealiste – doar diferite.

Scoase un măr din aer, muşcă din el şi luă altul. I-l aruncă lui McCoy.

Doctorul îl prinse automat.

— Ştiu că e o închipuire, dar…

Luă o mostră şi surâse aprobator.

— După cum vezi, doctore McCoy, foarte real, continuă Lucien. Toate sunt reale aici, dacă încercaţi să vedeţi. De exemplu…

Păru să cerceteze colina pustie un moment, apoi gesticulă.

În apropiere apăru un cort bogat decorat cu simboluri cabalistice. O fată atrăgătoare, delicată ca un porţelan chinezesc, dădu să intre în cort. Se opri la intrare, care îi fu deschisă de o femeie bătrână, zbârcită.

Observatorii de pe *Enterprise* erau totuşi prea departe pentru a auzi conversaţia, dar se părea că acolo avea loc un fel de tranzacţie. După câteva minute, bătrâna dădu din cap şi dispăru înăuntru. Ieşi nu după mult timp, ţinând în mână o sticluţă astupată.

Lucien vorbea în timp ce femeile – dacă într-adevăr

existau – îşi reluară conversaţia.

— Frumoasă, nu-i aşa? Dar toate femeile sunt frumoase şi atrăgătoare pe cât vor să fie. Când oricare poate fi drăguţă pe măsura gustului său estetic, caracterul devine vanitos, Iată de ce vânzătoarea de poţiuni preferă o configuraţie mai tradiţională. Este mai eficace în afaceri.

— Pentru a cuceri pe bărbatul visat, tânăra caută un mic avantaj.

— Nu o poţiune de iubire? spuse scepticul Kirk. Nu e nimic magic în asta. Este doar o problemă de chimie.

Lucien îl privi chiorâş.

— Se pare că aţi făcut ceva progrese în anumite domenii de când i-am vizitat pe oameni, căpitane.

Făcu un semn şi scena cu cortul pieri.

Altceva se petrecea în dreapta lor, acolo unde ar fi trebuit să fie vârful gol al colinei. Acolo, stăteau de vorbă două forme umane. Una, un gentleman zvelt, în veşminte curgătoare şi o pălărie conică acoperită cu desene mistice. Îşi mângâia barba albă şi lungă, cufundat într-o discuţie cu o creatură umană, dotată cu o pereche de aripi şi o faţă de gargui.

După câteva minute, cel înalt în robă se întoarse şi făcu semne cu mâna. În aer se auziră pârâiturile devenite familiare şi străluciri energetice se iscau din senin. Acestea se alungiră, se întâlniră, formând stâlpi şi pereţi şi tavane.

Culorile se coagulară, formând patru coloane solide. Gesticulând şi înfoindu-se în tot acest timp, bătrânul dansa în jurul lor, solidificând mica clădire. Creştea delicată, cu turnuri ornamentale şi bolţi netede.

În cele din urmă, dansatorul se opri. Cu mâinile în şolduri, examină lucrarea, dădu din cap mulţumit. La un ultim gest, apăru un semn deasupra intrării în castel, o inscripţie într-o caligrafie necunoscută.

— Aveţi nevoie de o casă? întrebă Lucien. Un grajd, un oraş? Opriţi-vă şi faceţi o vizită vrăjitorului antreprenor.

— Vrăjitor, mormăi Spock. Bineînţeles. Oamenii de ştiinţă ai Federaţiei au avut mai multă dreptate decât puteau

bănui. Pentru a funcţiona, orice fenomen spaţial supranormal trebuie să se extindă prin spaţiul şi timpul pe care le cunoaştem până în alt plan dimensional. Interacţiunea forţelor interdimensionale furnizează energia necesară pentru producerea de materie galactică. Aceasta explică nu numai universul nostru în expansiune, dar şi de ce legile fizice de aici sunt atât de diferite de ale noastre.

— Nu cred că pricep, Spock, dar vrei să spui că tu crezi în magie?

Spock îl privi fără să clipească.

— Eu cred în ceea ce este logic şi ceea ce decurge din fapte observabile, doctore. Legile fundamentale par să fie aici de domeniul pe care noi îl numim câteodată „magie”. *Enterprise* nu funcţionează conform acestor principii, de aceea şi-a încetat activitatea. Şi aşa şi noi, aproape.

— Deci ai folosit magia, deduse Kirk, întors spre Lucien, pentru a ne pune nava în funcţiune.

— Era ceva natural, căpitane. Ai fi putut să o faci singur, cu puţină instruire. Dar puţini umani s-au obosit să devină pricepuţi în magie, zise omul-ţap încruntându-se. Aceia dintre noi care nu erau priviţi cu ochi buni. Unii dintre noi au reuşit să facă tot acest drum până la Megas-tu prin mici vârtejuri interdimensionale.

— De la Pământ şi până aici? exclamă cinicul McCoy. Imposibil.

— Distanţele în universul nostru nu se supun legilor voastre, doctore, îi spuse Lucien. După metodele noastre de calcul, anumite părţi ale Pământului sunt vecine cu noi.

— Lucien, interveni Kirk cu o subtilă gravitate, ne spui mereu prieteni, implicând faptul că ne cunoşti. Chiar şi faptul că noi ar trebui să te cunoaştem. Cum asta?

— Ah, căpitane, căpitane! făcu omul-ţap; se întinse pe iarbă şi îşi puse capul în mâini, privind cerul albastru. Să te prefaci că nu *mă* cunoşti. *Era* însă, una din problemele mele.

Tăcu, iar Kirk avu impresia că poate îl jignise cumva.

Lucien se târî şi băgă mâna sub oglinda fremătătoare a

pârâiaşului. Degetele agitară apa şi se retraseră.

— Uite ce e, am să încerc să fiu mai lămuritor.

Unda încremeni. Apărură culorile, maculând limpezimea ei. Apărură şi nişte forme şi, în curând, ei se uitau ca la un ecran. Dispăruse fundul nisipos al pârâiaşului. În locul lui, văzură o panoramă largă cu bărbaţi şi femei – megani – exotici şi familiari, cu trăsături fine, simpli, stând pierduţi în contemplaţie în haosul zgomotos care era adevărata suprafaţă a lui Megas-tu.

— Pentru voi, umani, aceasta ar putea să fie o lume de insanitate şi instabilitate, declară Lucien. Dar are această calitate a schimbării pe care o dorim cu toţii. Poporul meu este calm şi mulţumit, fiecare trăind în lumea imaginaţiei lui sau ei.

Imaginea de pe ecran tremură, se schimbă, iar Kirk şi colegii lui aveau din nou o vedere a universului megan, aşa cum îl văzuseră prima dată, o învălmăşeală de culori şi ţăndări stelare.

— În micul nostru univers nu există rivali, căpitane Kirk. Nicio altă formă de viaţă, în afara noastră.

Imaginea tresări iar şi se aflau din nou pe Megas-tu.

Privind, lumea din imaginea acvatică se adună, iar câteva persoane începură să se ridice, desprinzându-se de planetă.

— Cu mii de ani în urmă, continuă Lucien, în căutarea companiei, noi, meganii, am trecut prin multe porţi dintre dimensiuni, inclusiv marele vârtej prin care aţi pătruns voi. În cursul unei astfel de expediţii, am descoperit (şi scena se schimbă, anticipând vorbele lui) lumea voastră – Pământul.

Acum văzură o imagine a globului alb-albastru al Terrei, privit din cosmos. Kirk simţi un imbold neaşteptat. Fusese atât de mult departe de casă.

— Oriunde am mers, am devenit prieteni şi sfetnici ai umanităţii. Pentru a scoate pe înaintaşii voştri din mizerie şi ignoranţă, am luat cât mai mult din puterea rămasă în universul nostru, aducând-o prin mici porţi.

Mâinile stârniră din nou apa, unduirea ei tulburând sfera

alb-albastră.

Când pârâiaşul se linişti din nou, Kirk văzu numai albia nisipoasă şi două umbre ireale aruncate de nişte peşti mici.

Lucien se îndreptă şi scutură picăturile rămase pe degete.

— În cele din urmă, am fost nevoiţi să plecăm. A fost o hotărâre de grup. În ceea ce mă priveşte, voiam să mai stau. Ah, cât m-am luptat, cât m-am certat! Vedeţi, eu eram generalistul, polemistul între specialişti. Intrigantul, spuneau unii. Dar începusem să îndrăgesc Pământul şi lumea lui neprevăzută, amuzantă.

Rememora imagini din trecut.

— Ce vremuri... ah, voi umani nebuni şi iraţionali.

Îi privi acum pe toţi.

— Dar acum v-aţi întors la mine. Ce bine-mi pare să vă văd din nou.

Se ridică în picioare sprinten, într-o vădită stare de veselie pură, şt prinse să danseze, ţopăind frenetic, acompaniat de un fluier care răsuna din toate părţile.

Muzica era contagioasă, aşa că atunci când vorbi, Kirk zâmbea.

— Dacă vouă, meganilor, v-a plăcut atât de mult Pământul, de ce l-aţi părăsit? Nu înţeleg...

— Căpitane, bunule căpitan, mereu curios, mereu în căutarea unui motiv, râse săltăreţul Lucien. Iată încă un motiv pentru care mi-au plăcut atât de mult umanii. Vârtejul ştie că aveţi atâtea calităţi speciale – şi defecte speciale.

Îşi făcu vânt şi se răsuci în aer, executând o incredibilă piruetă care-l înălţă până în vărful celor mai înalţi copaci... unde încremeni. Vocea lui se schimbase puţin când continuă să vorbească, ceva mai gravă, ciudată pentru acel Lucien pe care îl cunoscuseră.

— Nu.

Melodia fluierată se stinse, iar el coborî imediat alături de ei. Veselia lui copilărească dispăruse şi ea.

— Trebuie să plecaţi.

— Ce este asta? întrebă McCoy nervos. Ce s-a întâmplat?

— Nu pot să vă spun acum. Dar trebuie să vă înapoiaţi imediat pe ambarcaţiunea voastră. Şi în linişte, să nu se afle. Nu trebuie să vă trădaţi prezenţa.

Kirk încercă să se lămurească, dar Lucien gesticula deja. Vederea îi fu înceţoşată de o revărsare de culori şi simţea cum se ridica şi se dizolva…

Scott, Sulu şi Uhura erau adunaţi pe punte, îngrijoraţi, în jurul consolei principale de navigaţie, acolo unde Arex se străduia să găsească o noimă în datele computerului. Cercetarea lor fu întreruptă de o bruscă pârâitură, iar ei se întoarseră pentru a vedea ce se întâmplase.

Un nor roşu şi alb, pulsând puternic, apăruse în mijlocul punţii. Se rupse în trei mai mici, care treptat se strânseră, întrupându-i pe Kirk, McCoy şi Spock.

Cei de pe punte se năpustiră cu toţii spre ofiţeri, încercând să vorbească toţi odată.

— Căpitane Kirk… ce s-a întâmplat?… unde aţi fost?…

— Pe rând, pe rând, îi admonestă Kirk. Suntem toţi bine.

Suspină şi se uită în jur. Erau înapoi pe *Enterprise* şi nicicând nu arăta aşa de bine. După maelstromul dement de jos, liniile clare ale punţii erau liniştitoare – chiar dacă îşi păstrau forma numai prin voinţa lui Lucien. Şi era atât de bine să fie printre oameni reali. Deşi privirea lui Uhura…

— Raportul stării, mai întâi.

— Totul e OK, se pare, căpitane. Toate sistemele, cu excepţia motoarelor warp, funcţionează perfect. Dar dumneata…

— Eu, domnule Scott, sunt doar foarte nedumerit în multe privinţe.

— Ai multă companie, Jim, observă McCoy. Ce-a vrut să spună Lucien, să nu ne „trădăm prezenţa”? Faţă de cine? Altcineva de pe Megas-tu nu poate să ne detecteze prezenţa aici sus? Aş crede că suntem intangibili:.

— Ar avea nevoie de scanere foarte puternice ca să ne găsească acum, spuse Scott care nu avea habar de

realităţile Megas-ului. Vedeţi? întrebă arătând ecranul principal.

Între *Enterprise* şi suprafaţă se întindea ca un fum gri-luminiscent un strat dens de particule, acoperind nori roşii şi albi.

— E ca un nor mare de praf, căpitane, spuse Scott, şi totuşi e altfel. E acolo între nori şi suprafaţă de când aţi dispărut. Comunicatorul şi razele scanerului nu penetrează… am încercat.

Kirk se întoarse spre arhivă.

— Dacă Lucien a fost cel care l-a pus acolo, căpitane, medită Spock, problema este… de ce se ascunde? Ce pericol ne urmăreşte, de pe lumea lui?

Kirk dădu din cap şi se adresă inginerului şef.

— Starea armelor, domnule Scott? Se pare că va trebui să ne apărăm.

— Păi, atunci să-i mai ducem cu vorba, căpitane. Grupul de fazere şi ecranele defensive au nevoie de cel puţin o energizare parţială a motoarelor de propulsie warp. Dă-mi câteva ore şi poate altfel discutăm.

— Fă tot ce poţi, Scotty, spuse Kirk, şi vocea scăzu la nivelul murmurului. Nu ne putem apăra şi nu putem să fugim. Şi nici măcar nu ştim cu cine trebuie să ne luptăm. Deci, încheie lovind cu palmele braţele fotoliului de comandă, aşteptăm!

— Şi ce facem? se întrebă McCoy cu voce tare. Lucien poate nu mai apare vreo trei sute de ani, după timpul nostru. Până atunci poate voi îmbătrâni.

— Am o idee interesantă, propuse o voce calmă.

Îşi îndreptară cu toţii atenţia către Spock.

— Căpitane, eu cred că ar fi mai bine să o verificăm singuri. Vrei să mă însoţeşti în apartamentul meu? Şi doctorul McCoy?

— Ce-ţi trece prin minte, Spock?

— Ceva ca un experiment, căpitane. S-ar putea dovedi destul de interesant. Şi, dacă avem noroc, şi practic.

Uşa glisă şi cei trei ofiţeri intrară în camera spaţioasă a

lui Spock: Kirk şi McCoy îl urmăriră pe Spock care se duse la pupitru şi luă un stilou gros şi alb. Le făcu semn să se dea la o parte.

— Faceţi loc, vă rog, domnilor.

Se conformară şi se lipiră de perete.

Urmărit cu o curiozitate crescândă Spock porni să schiţeze o pentagramă pe podea; şterse un braţ şi-l redesenă, considerând că era mai lung decât celelalte. Kirk şi McCoy recunoscură forma pentagramei, ceva care nu avea niciun sens în legătură cu Spock. Acesta îi lămuri imediat după ce desăvârşi diagrama.

— Nefiind un corolar logic al fizicii, magia nu a fost subiectul unui studiu prea aprofundat pe Vulcan ca pe Pământ. Nu încape îndoială că acţiunile meganilor vizitatori au dat ceva mai multă credibilitate lumii voastre. Unii dintre filosofii voştri mai creduli – sau mai perceptivi – au încercat chiar să codifice cele mai formale principii ale aşa-ziselor „arte întunecate”. În cursul lecturilor mele despre Pământ, am avut ocazia să întâlnesc multă informaţie de acest fel.

Se ridică în picioare şi privi îngândurat pentagrama.

— Cred că acesta este unul dintre cele mai importante şi fundamentale simboluri mistice descrise de către „magicienii” terrieni. L-am văzut pe Lucien utilizând mai devreme acelaşi semn.

Kirk începea să înţeleagă unde voia să ajungă Spock.

— Lucien chiar a zis ceva despre faptul că am putea să stăpânim aceste tehnici. Spock, vrei să spui că atâta timp cât suntem în acest univers, putem şi noi să „facem” magie?

— Trebuie să fii întotdeauna pregătit să foloseşti resursele pe care le ai, căpitane.

Ezită.

— Deşi, mărturisesc că trebuie să depun un efort considerabil pentru a-mi reajusta gândurile pe aceste coordonate.

Păşi în centrul pentagramei.

— Fiţi atenţi acolo, acum, zise şi arătă spre pupitrul său.

Un labirint minuţios, tridimensional cu cristale în două nuanţe, se afla la un capăt al acestuia.

— Voi încerca să deplasez una dintre piesele şahului vulcanian folosind doar magia – magia în uiniversul nostru, dar ceea ce trebuie să fie utilizarea firească a princippiului ştiinţific local.

— Dar cum poţi, Spock? obiectă McCoy. Adică, nu ştii cuvintele, ori gesturile potrivite, ori…

— Ar trebui să conteze doar starea mentală, doctore. Şi am principiile magice terriene ca bază.

Le făcu semn să nu vorbească şi se concentră. Întinzând mâinile spre masă, începu să spună:

— Fie ca energia acestui univers să fie puterea mea. Kirk şi McCoy se uitau, aşteptând, sperând, la jocul de şah. Nu se clintea.

— Las-o, Spock, îl sfătui McCoy după câteva minute de concentrare intensă din partea primului ofiţer, activitate mentală care se dovedea ineficientă. N-o să meargă.

Spock îşi coborî încet braţele şi deschise ochii.

— Trebuie să meargă, doctore. Este logic să meargă – aici.

Îşi închise ochii pe jumătate şi încercă încă o dată.

— Iau energie de la voi… Ştiu că pot. Cred că pot. Pentru fiecare acţiune, da, să fie o reacţie opusă şi egală.

Deodată se auzi un pârâit în aer. McCoy sări în sus. Scânteieri galbene şi negre îl îmbrăcau pe Spock. O şuviţă de energie ţâşni dintr-una din mâini spre masă.

Atinse o tură vulcaniană, o învălui cu o văpaie galbenă şi aceasta înaintă trei spaţii. Kirk zâmbi.

— Ia te uită! Lasă-mă să încerc şi eu, Spock.

Spock făcu un pas, binevoitor, ieşind din pentagramă şi-i făcu loc lui Kirk.

El îşi ridică mâinile ezitant spre masă şi se uită la primul ofiţer pentru încurajare.

— Mă simt ridicol, domnule Spock.

— Important este să te relaxezi şi să te concentrezi,

căpitane. Eu cred că gestul fizic este doar suplimentar… o proptea psihologică. O modalitate de a ajuta mintea să concentreze gândul. Ca şi cum ai vorbi tare.

— Chiar aşa, Jim, începu McCoy. Doar nu te gândeşti să imiţi exact…

McCoy fu întrferupt de un ropot care răsună în toată încăperea. Dar doctorul avea dreptate. Kirk nu putea să imite ceea ce realizase Spock… întrutotul.

Culorile care-l împresurau nu erau galbene şi negre, ci albastre şi verzi, o strălucire marină. O excrescenţă aprinsă zvâcni, îmbrâncind un nebun pe două spaţii, apoi îl ridică şi îl coborî un nivel.

— Bună mutare, căpitane, comentă Spock.

Kirk îşi coborî braţele şi se uită neîncrezător la jocul de şah.

Un entuziasm subit înlocui scepticismul lui McCoy.

— Hei, dar staţi puţin – e rândul meu.

— Nu pot juca decât doi, doctore. Cred că vom găsi alte utilizări, mai interesante, acestei extraordinare abilităţi. Cu puţin antrenament, ar trebui să fim în stare să controlăm fluxul de energie locală fără sprijinul acestor simboluri neghioabe scrise, cum este pentagrama aceasta.

Demonstraţia oferită de Kirk, Spock şi McCoy pe punte produse senzaţia aşteptată, dar surpriza şi şocul făcură loc încântării atunci când Sulu, Uhura şi ceilalţi descoperiră că şi ei puteau să manipuleze magia megană.

Neavând la îndemână un joc de şah, urmară sugestia lui Spock, antrenându-se cu instrumentaţia punţii. Kirk descoperi că era capabil să activeze sau să dezactiveze ecranul principal cu un simplu gest. Dar nu putea manevra comenzile de magnificare. Deci, cu cât era mai delicat instrumentul, cu atât mai subtilă trebuia să fie stăpânirea energiilor implicate.

— Hei, unde-i Scotty, întrebă deodată McCoy, privind în jur.

— Cred că s-a dus în sala de recreere de pe puntea B, răspunse absent Sulu, care făcea nişte mişcări de răsucire

foarte complexe, dar nu reuşise deocamdată decât să producă un nor fremătător de energie la un metru în faţa mâinilor.

— Şi ce-o fi căutând acolo, voi ce credeţi? se miră Kirk.

Scott cercetă sala de recreere pentru a fi sigur că era pustie. Apoi se duse la distribuitorul de unităţi de joc şi ceru o minge de tenis. Dar nu intră pe teren.

În schimb, realiză câteva mişcări unduitoare cu ambele mâini. Energia apăru ca din senin şi alcătui un nimb luminos în jurul mingii. Sferoidul o absorbi brusc, se cutremură, căzu şi săltă o dată, apoi ricoşă din peretele cel mai îndepărtat.

Foarte bine executat – numai că Scott sărise cu vederea un mic factor. Mingea se deplasa cu o viteză de aproximativ o sută de kilometri pe oră şi nu dădea semne de încetinire.

Se lovi de tavan şi ţâşni spre Scott. Dând şi el dovadă de iuţeală, se vârî sub prima masă de joc. Mingea se lovi de podea, lângă piciorul său stâng, o zbughi spre zidul dinainte, spre podea din nou, străbătu încăperea – şi parcă îşi mărea viteza.

După câteva secunde, îi vâjâi pe lângă cap, iar Scott îşi acoperi repede faţa cu mâinile. Ghemuit în această poziţie ciudată, îşi tot flutura degetele. Nu avea niciun efect asupra mingii, care continua să vâjâie prin sală ca un motor warp scăpat de sub control. Acum se mişca atât de repede, încât Scott vedea, doar o dâră neclară.

Magia scoţiană poate fi foarte puternică.

Pe punte, Sulu căpătase o înfăţişare încrâncenată. Mai făcu un ultim gest spre mingea de energie plutitoare. Aceasta se întunecă, se concentră şi se transformă în cea mai frumoasă fată din acest ori din oricare alt univers.

O aşteptase de atâta timp – timonierul era un gânditor pozitiv. Înaintă, cu braţele desfăcute pentru a o îmbrăţişa… dar când buzele lui o atinseră… imaginea se dizolvă.

— Am auzit eu de săruturi devastatoare, spuse McCoy care-l urmărea, dar nu crezi că asta e prea de tot, Sulu?

— Foarte amuzant, doctore, zise Sulu, dând iar din mâini, construind încet o altă formă umană din focul colorat.

Ofiţerii de pe *Enterprise* continuau să-şi exerseze noile talente. Kirk ajunsese să determine ecranul principal să facă aproape tot ce putea face în spaţiul-timp normal, dar fără să atingă nimic, aici.

Pe puntea B, mingea şuierătoare se opri. Scott se uită cu mare băgare de seamă de sub masă. Mai întâi se dezintegrase materialul exterior şi apoi şi cel interior – sfâşiate de viteza pe care o căpătase. Dar nu înainte de a produce câteva scobituri respectabile în pereţii metalici.

Privind ţintă rămăşiţele mingii, se duse iar la distribuitor… şi comandă un joc de table. De această dată se va antrena cu ceva mai puţin letal.

Sulu asudase, dar izbutise să mai genereze o fată. Se aplecă spre ea. Acum, audienţa curioasă era mai cuprinzătoare, deoarece mai mulţi membri ai echipajului îşi abandonară antrenamentul pentru a asista la încercările lui.

— Succes, îi ură Uhura.

Sulu sărută apariţia… iar braţele fetei îl împresurară şi ea îi răspunse la sărut. El făcu ochii mari. La asta nu se aşteptase. Dar îşi reveni repede şi continuă ce începuse cu fervoare – prea multă. Alcătuirea energetică izbucni într-o sumedenie de scăpărări şi dispăru.

Sulu era gata să încerce şi a treia oară, dar un nor roşu şi alb umplu deodată centrul punţii. Acesta păli şi Lucien apăru din nou printre ei. Dar acum nu mai râdea şi nu mai ţopăia. Arăta chiar agitat şi răvăşit.

— Ce faceţi? spuse şi se uită în jur, încurcat.

— Învăţăm să ne protejăm, Lucien, îi răspunse Kirk.

— Să vă protejaţi? Numai la asta se gândesc toate fiinţele umane – să se lupte? Am eu grijă de voi. De asta suntem prieteni.

Începu să umble încolo şi încoace.

— Nu ştiu… nu ştiu ce să cred. Toată energia mentală pe care aţi folosit-o. Modelele ciudate… pot fi observate, ştiţi.

Aţi putea fi găsiţi.

O voce tunătoare, mai puternică decât cea a lui Lucien, umplu deodată puntea, însoţită de şuieratul, mugetul şi gemetele realei, necontrolatei Megas-tu.

— AU FOST GĂSIŢI!

Lucien se opri din mers. Kirk fu surprins să vadă ceva care aducea cu spaima pe faţa omnipotentului, până acum, om-ţap. Pentru prima oară îi trecu prin cap că Lucien nu ar avea puteri excepţionale printre semenii lui.

Nu îi păsa care fiinţă ar putea fi aceea.

Dar se părea că vor afla cât de curând.

Un alt nor colorat prinse a se forma pe punte. Era mai mult negru-aprig acum – galbenul, albul, albastrul electric şi portocaliul se zvârcoleau întruna; toate formele de coşmar ale lumii de sub ei păreau să fie prezente în acel nor.

Ceva înfiorător, cu colţi încovoiaţi şi ochi bulbucaţi, creştea din podea în faţa lui Lucien. Se topi înapoi în nor când Uhura ţipă.

— AŞADAR, LUMEA DE PE PĂMÂNT ÎŞI RĂSPÂNDEŞTE RĂUL PÂNĂ Şi LA NOI? SUNTEM PREGĂTIŢI ACUM SĂ ÎNTÂMPINĂM PERFIDIA UMANĂ. DE DATA ACEASTA UMANII SUNT CEI CARE VOR SUFERI… FIINDCĂ AICI PUTERILE NOASTRE SUNT DEPLINE. UMANII… ŞI ŢU, LUCIEN (şi vocea adăugă dispreţuitoare). VEŢI FI CEI CARE VEŢI PLĂTI.

Pe ultima silabă izbucni un hohot monstruos, după care vocea amuţi.

Urmă o zmucitură puternică şi toţi fură nevoiţi să se agaţe de ceva fix pentru a nu fi zvârliţi pe punte. Privirea lui Kirk se îndreptă imediat către ecran.

Norul gri care se instalase între ei şi planetă dispăru. *Enterprise* cădea ca o piatră spre suprafaţa mânioasă. Era cert că se vor face ţăndări pe dunele de nisip, dar astronava îşi încetini căderea şi se aşeză uşor pe sol. De îndată nava fu atacată de o furtună urlătoare, colorată ca un curcubeu.

Urmă o ploaie de pietre care-i doborî pe toţi, inclusiv pe

Lucien, ca şi cum coca nici nu ar fi existat.

— Staţi liniştiţi! strigă Kirk, pentru ca vocea să nu-i fie acoperită de ropotul pietrelor, ciudat de moi.

Se auzi un huruit şi *Enterprise* începu să se cutremure… mai încet, apoi tot mai tare, până când Kirk se simţi ca într-o râşniţă.

Urmă un trosnet teribil şi *Enterprise* se despică la mijloc. Apoi cele două jumătăţi ale astronavei începură să se metamorfozeze, aşa cum se întâmplase cu Kirk, Spock şi McCoy la primul contact cu Megas-tu. Bucăţi tot mai mici se detaşau şi zburau în suflarea vâjâietoare.

Dar, de data aceasta, metamorfoza era diferită. Fragmentele zburătoare din *Enterprise* se regrupau pentru a forma nu astronava, ci clădiri – clădiri ce străjuiau o stradă care aducea foarte mult cu a unui vechi orăşel terrian. Foarte vechi.

— Secolul al XVII-lea, bâigui Kirk, când se rematerializă.

Simţi că stătea încovoiat şi cu mâinile fixate pe lângă urechi. Era prins, văzu acum, într-o construcţie de lemn. Privind în stânga, dreapta şi peste drum, văzu că întreaga echipă a lui *Enterprise* era în aceeaşi situaţie.

Şiruri întregi de astfel de structuri în T se pierdeau în depărtare. Scott era lângă el, ca şi Spock, McCoy şi Lucien. Kirk părea să fie la capătul unui şir lung de membri ai echipajului astfel fixaţi.

Se uită în dreapta. Acolo era un indicator gravat grosolan, lângă un bătrân stejar noduros.

SALEM, MASS.

Inscripţia nu îi spunea nimic.

Lumea tremură şi se dizolvă încă odată. Şi iar se simţi Kirk desfăcut şi reformat. Împrejur se înfiripară nişte ziduri de praf, îmbinat cu scăpărări energetice.

Zidurile creşteau tot mai sus, tot mai sus, solidificându-se într-o veche sală de întruniri de origine terriană, fără îndoială. Dar proporţia era greşită. Încăperea era mare… mult prea mare.

Era încă legat în butuci, dar acum stătea pe o bancă. Se

uită iar în jur şi dădu peste Spock, care îl privea.

— Ştiu, domnule Spock. Arhitectură de secolul al XVI-lea sau al XVII-lea, cred – dar absolut disproporţionată.

Spock încercă să se întoarcă spre căpitan.

— Am văzut şi indicatorul. Dacă îmi amintesc bine istoria voastră, era un mic oraş de pe coasta de est a continentului nord-american. În privinţa datei, cred că era aproximativ 1691.

— „Aproximativ”? repetă Kirk. De ce 1691?

Primul ofiţer nu răspunse. Se concentra asupra şirurilor de scaune care se întindeau până la nesfârşit în faţa lor. Perspectiva, ca şi proporţia, păreau fără măsură aici.

Locurile începeau să fie ocupate de bărbaţi şi femei, înveşmântaţi în costumele aceluiaşi secol.

Fiindcă toţi cei din butuci erau numai membrii ai echipajului navei, în afară de Lucien, Kirk şi Spock deduseră că aceia care se aşezau erau chiar megani. De ce luaseră forme umane, era evident. De ce purtau veşmintele acelei epoci, nu era.

Erau sute, apoi mii, şi încă mai soseau, din ce în ce mai mici în depărtare. Dar Kirk realiză că îi putea distinge foarte clar şi pe cei din cele mai îndepărtate şiruri. Nu avea sens – dar începea să accepte aceste lucruri ca fiind normale pe Megas-tu. Discutau cu solemnitate între ei. Dar când fu ocupat şi ultimul loc, vuietul conversaţiei pieri ca la un semnal.

Urmă o pauză, apoi se produse o explozie de lumină în centrul încăperii, în faţa primilor butuci. Apăru astfel un ultim megan, în formă umană. Un om înalt, încruntat, purtând o pălărie neagră cu boruri largi.

Îi privi pe astronauţii lui *Enterprise* imobilizaţi, apoi se întoarse spre megani. Vocea lui era gravă, puternică… şi formidabillă.

Era vocea care izbucnise pe punte doar cu câteva momente… zile, câţiva ani… înainte.

— NE-AM ADUNAT AICI, ASTĂZI, DRAGI CETĂŢENI, SĂ FACEM DREPTATE. VEŢI FI JUDECĂTORII ŞI ACEŞTIA (îi arătă

pe cei din butuci) SUNT ACUZAŢII.

CA REPREZENTANŢI AI CELEI MAI JOSNICE SPECII DIN UNIVERS… UMANITATEA PERFIDĂ… EI SĂ FIE JUDECAŢI.

Se mişcă până în faţa lui Lucien, şi îi rânji.

— … ŞI CEI CARE ÎI AJUTĂ.

Îi întoarse spatele.

— CA SPECIALIST ÎN ETICA MAGIEI, AM FOST DESEMNAT ACUZATOR.

începu să execute un gest complicat, dar Kirk, luptându-se cu lemnul care îl ţinea prizonier, îl întrerupse.

— Dacă este vorba de un proces, cred că avem dreptul să ştim şi noi ce credeţi că am făcut.

Acuzatorul cel înalt, care l-ar fi putut nimici pe Kirk într-o străfulgerare, se închină. Arătă spre Lucien.

— NU ŢI-A SPUS ACESTA CUM AM VIZITAT NOI PĂMÂNTUL ŞI CE NI S-A FĂCUT ACOLO?

— Lucien a spus doar că aţi venit ca înţelepţi, vrăjitori care…

Acuzatorul se aplecă, scuturându-şi un pumn.

— ATUNCI, ASCULTĂ. AM FOST ODATĂ, PE LUMEA VOASTRĂ, CUNOSCUT CA ASMODEUS, CARE VEDE TOTUL. IA AMINTE LA MINE, CA ŞI TU SĂ AFLI ADEVĂRUL.

Şi faţa acuzatorului se desfăcu. Se mări, se turti, deveni un ecran dreptunghiular, unduitor. Pe el se forma o imagine a galaxiei demente, care se zbătea în jurul lui Megas-tu.

Culorile păliră, se schimbară şi rămase doar spaţiul normal, sufocant – negru, presărat cu puncte strălucitoare ale stelelor din depărtări.

Se schimbă iar, şi apăru Pământul. Se apropia, se apropia. Acuzatorul vorbea în vreme ce secvenţele se schimbau pe ecranul facial.

Primele scene erau cu megani deghizaţi în oameni, în diverse activităţi zilnice – ca vrăjitoare, vraci şi vrăjitori.

— AM AJUNS PE LUMEA VOASTRĂ CA PRIETENI, tună vocea acuzatorului, DAR ORIUNDE NE DUCEAM, DEZNODĂMÂNTUL ERA ACELAŞI. UNII UMANI NE FOLOSEAU

PENTRU A CÂŞTIGA PUTERE, PENTRU A LE SERVI CUPIDITĂŢII Şi PATIMILOR LOR. IAR NOI, IGNORÂND OBICEIURILE UMANE, AM CĂZUT UNEORI PRADĂ ACESTOR SAMAVOLNICII.

CÂND AM VĂZUT ATÂTA VENALITATE Şi AM REFUZAT SĂ-I SERVIM PE ACEI OAMENI, El AU RIDICAT POPORUL ÎMPOTRIVA NOASTRĂ, l-AU ÎNVĂŢAT PE OAMENII SIMPLI SĂ SE TEAMĂ DE NOI Şi SĂ NE URASCĂ.

DEOARECE PUTEREA NOASTRĂ ÎN UNIVERSUL VOSTRU ERA LIMITATĂ, NOI ERAM VULNERABILI.

Imaginea se schimbă pentru a-i arăta pe megani goniţi din oraşe de către populaţia înspăimântată, scuipaţi şi ocărâţi.

— NE ZICEAU DIAVOLI, DEMONI, VRĂJITORI! declamă vocea intensificându-se. Atunci ecranul facial se sfărâmă în mii de particule strălucitoare care se topiră în neant.

Reapăru faţa acuzatorului.

— ACEIA DINTRE NOI CARE AU SCĂPAT DE ACEA PURIFICARE, continuă, S-AU HOTĂRÂT SĂ FACĂ O ULTIMĂ ÎNCERCARE DE A PROTEJA O COLONIE PE LUMEA VOASTRĂ. El S-AU ADUNAT ÎN MICUL ORAŞ SALEM, MASSACHUSETTS.

ACOLO, ACEIA DINTRE NOI CARE AM RĂMAS AU DESCOPERIT CĂ, ÎNCERCÂND SĂ ÎNVEŢE OBICEIURILE VOASTRE, SĂ SE AMESTECE CU VOI, UITASERĂ MULT DIN CUNOAŞTEREA NOASTRĂ. CHIAR Şi AŞA, AM ÎNCERCAT SĂ VĂ AJUTĂM ÎN ACEST NOU TERITORIU, DAR…

— Aţi făcu nişte greşeli, opină Spock.

— ESTE ADEVĂRAT CĂ UNEORI AM FOLOSIT, CUM NU SE CUVENEA, PUTERILE NOASTRE, ŞI MULŢI AU SUFERIT, PRIN URMARE. UNII DINTRE NOI… AU FOST ARŞI PENTRU ACEASTA. ARŞI! CA VRĂJITORI.

Kirk dădu din cap cu tristeţe. Îşi aminti semnificaţia numelui Salem.

— AM ADUNAT SUPRAVIEŢUITORII ÎN AFARA ORAŞULUI ŞI AM ÎNCERCAT SĂ NE AMINTIM CÂT MAI MULT DIN CUNOAŞTEREA MEGANĂ, PENTRU A NE ÎNTOARCE ÎN UNIVERSUL NOSTRU, SĂ PĂRĂSIM LUMEA VOASTRĂ

INFERNALĂ. SĂ NE ÎNTOARCEM ÎN SIGURANŢĂ, CONFORT, RAŢIUNE…

— Şi singurătate, adăugă Lucien, şi teamă, şi…

— SĂ NU NE FI FOST TEAMĂ DE PĂMÂNTENI? insistă acuzatorul. SĂ NU NE FI FOST TEAMĂ DE CRUZIMEA ACELOR PRIMITIVI FĂRĂ MINTE? GÂNDEŞTE-TE LA ARMELE PE CARE LE-AU FĂCUT ŞI CUM LE-AU FOLOSIT, DE CÂND AM PLECAT. NICIODATĂ NU AM MAI ÎNCERCAT SĂ EXPLORĂM UNIVERSUL VOSTRU, îl informă el, îndreptându-şi atenţia spre Kirk şi Spock. NICIODATĂ DE ATUNCI NU AM MAI CĂUTAT ÎN AFARĂ O COMPANIE, SĂ MAI ACORDĂM SPRIJINUL NOSTRU CELOR CARE CRED ÎN SUPERSTIŢIE, LĂCOMIE ŞI TEROARE. ŞI TOTUŞI, ÎN POFIDA PRECAUŢIUNII NOASTRE, VOI AŢI VENIT AICI, LA NOI ACASĂ.

— Dacă o navă a Federaţiei ne poate găsi, înseamnă că şi alţii ne pot găsi, îi şopti Lucien lui Kirk. De asta se tem ei.

Acuzatorul parcă îşi mai pierduse din încrâncenare. De fapt, vocea lui temătoare căpătase o surprinzătoare notă de tristeţe.

— NOI NU VREM SĂ FACEM ASTA, CĂPITAN KIRK. NOI NU VREM SĂ VĂ FACEM RĂU. UNIVERSUL NOSTRU ESTE ÎNTR-O SCHIMBARE PERMANANTĂ, TOTUL ESTE TRECĂTOR. CA ŞI RANCHIUNA NOASTRĂ. NU A FOST NEVOIE SĂ FACEM RĂU CUIVA.

DACĂ AM AVEA UN MOTIV ÎNTEMEIAT SĂ NU O FACEM…

Se răsuci, se uită la miile ce umpluseră sala.

— CINE VA VORBI ÎN APĂRAREA UMANITĂŢII? CINE?

Singurul răspuns fu fâşâitul corpurilor pe scaunele de lemn.

O voce familiară din stânga lui Kirk rupse tăcerea.

— Eu, Asmodeus. Eu sunt doar parţial de pe Pământ. Acuzatorul se apropie, părând să-l inspecteze pe Spock.

— ADEVĂRAT GRĂIEŞTI. EŞTI DIFERIT, DACĂ NIMENI NU SE ÎMPOTRIVEŞTE… spuse şi se uită înapoi, către mulţime.

Tăcere.

— ATUNCI CURTEA VA DA ASCULTARE APĂRĂRII. La un gest simplu, butucii lui Spock se preschimbară în rumeguş.

Ofiţerul numărul unu se înălţă tremurând pe picioarele

anchilozate la dispariţia subită a obiectului care-l încleşta. Se îndreptă, frecându-şi încheieturile.

— Nu am avut timp să pregătesc o apărare riguroasă. Cer aşadar Curţii suspendarea până…

— SUSPENDARE RESPINSĂĂ… se auzi mugetul galeriei.

Spock nu-şi trădă neliniştea pe care ar fi putut să o simtă ca o reacţie firească la această respingere unanimă.

— Atunci voi proceda la audierea martorilor.

Acuzatorul nu arătă nicio intenţie de a-l ajuta.

— Îl chem pe Lucien ca prim martor.

O nouă scăpărare energetică şi butucii lui Lucien se evaporară şi ei. Spock se duse pentru a se instala în faţa lui.

— Lucien, dintre toţi meganii, numai tu pari să nu te temi de umani şi să nu-i urăşti. Dimpotrivă, se vede treaba că-i îndrăgeşti chiar foarte mult. De ce aşa?

— Fiindcă îmi place să fiu pedepsit, răspunse omul-ţap, râzând. Nu, nu este momentul potrivit pentru frivolităţi, se pare. Voi încerca să fiu serios, deşi mie nu-mi este uşor.

Se gândi un moment.

— Cred că aceasta se datorează faptului că-mi seamănă foarte mult, sau eu lor. Mereu întrebări la care să răspunzi! Aşa cum un copil care îl întreabă întotdeauna pe tatăl său, numai pentru a fi întrebat: „Dar trebuie să fie un motiv pentru orice?” Ei sunt ca acel copil care răspunde cu neruşinare: „Da!”. Şi eu sunt la fel. Şi ei au nişte minţi care nu încetează să meargă înainte, să caute să-şi îmbogăţească mereu cunoştinţele… de dragul cunoaşterii şi nu întotdeauna din lăcomie, aşa cum s-a afirmat. Acestea sunt lucrurile care-i fac pe ei unici şi-care mă atrag. Dar cu noi, e altfel. Fiecare megan este întotdeauna singur, întotdeauna încrezător, sigur pe el, într-o singulară sferă de certitudine. Pe când umanii, în ciuda mult lăudatei lor individualităţi, se constituie în adevărate societăţi. Se pare că au nevoie de aşa ceva, de această asociere în grup.

Începu să se plimbe prin faţa primului rând de bănci,

aruncând priviri şi în sus, şi înapoi, spre balcoane.

— Aşa după cum ştiţi, am fost printre cei dintâi care m-am dus printre ei. În Mesopotamia, Ur, Babilonia, Grecia. În văile Hwangului şi Indusului, am văzut cum se dezvoltă aceste legături între ei. O atât de simplă asociere, pe care Megas-tu n-a cunoscut-o niciodată şi, din nefericire, n-o va cunoaşte niciodată. Am dorit să-i ajut şi să-i schimb, şi am sfârşit prin a fi eu cel schimbat de ei.

Se răsuci pentru a se uita la Spock.

— Iată de ce v-am adoptat când aţi sosit. Era încă o sursă de a recupera ceva… pierdut.

— Mulţumesc, Lucien, spuse Spock satisfăcut. Încă un martor, cu îngăduinţa voastră. Căpitanul James T. Kirk.

Altă lumină dizolvă butucii lui Kirk, aceştia devenind un confortabil scaun de lemn.

— Spune curţii, căpitane, eşti de părere oare că oamenii nu s-au schimbat de loc din vremea Salem-ului?

Kirk se miră cât de uşor îi veneau cuvintele, cât de relaxat era, având în vedere gravitatea situaţiei.

— Cred că am încercat să ne schimbăm, Spock. Puţin câte puţin. Virtuţile sigure ale umanităţii, pe care Lucien le-a expus aici atât de elogios, merg mână în mână cu defectele noastre – lăcomie, invidie, teamă. Am învăţat foarte mult despre noi înşine, în decursul veacurilor, de la procesele vrăjitoarelor încoace. Încercăm să ne înţelegem şi să ne respectăm unii pe alţii, oricare ar fi ciudăţeniile unui om. Încercăm să înţelegem şi să respectăm toate formele de viaţă. Şi rasa umană a adoptat o deviză, o normă care în vremea Salem-ului era doar un vis în minţile a câtorva oameni luminaţi.

Şi propria-i voce se ridică.

— CUNOAŞTEREA E LIBERTATE.

— Într-adevăr, căpitane, aprobă Spock, vorbind domol în tăcerea care urmă. Poţi să ne detaliezi aceste noi norme ale omului?

Kirk se ridică, înfruntând galeria nesfârşită.

— Informaţiile de pe *Enterprise* vă stau la dispoziţie

pentru cercetare, cetăţeni din Megas-tu. Nu avem cum să le ascundem de voi, şi nici cum să le modificăm acum, chiar dacă am dori aceste lucruri. Întreaga istorie a Pământului şi a Federaţiei sale de lumi este la dispoziţia voastră. Uitaţi-vă la ea… uitaţi-vă la ordinul general numărul unu: Nicio astronavă nu are voie să se amestece în dezvoltarea normală a niciunei forme de viaţă străine sau societăţi, fie ea avansată sau primitivă! Chiar şi cererile de ajutor din partea primitivilor muribunzi sunt deseori ignorate, considerând că acest amestec din afară face mai mult rău decât bine. Gândiţi-vă la Pământul pe care l-aţi cunoscut odată. Şi puteţi să vă mai gândiţi la…

— DESTUL!

Glasul acuzatorului megan bubui sub bolta sălii. În centrul galeriei, un nor luminos şi învolburat se frânse într-o sumedenie de fragmente. Acestea refăcură întreaga secţie de informaţii a lui *Enterprise.*

Pluteau acolo… benzi, dischete, kilometri de microfilm. O pală de vând risipi această sumă de cunoştinţe ca pe nişte frunze peste miile de bănci, deplasându-se după voinţa meganilor.

— IATĂ-VĂ ISTORIA, IATĂ-VĂ INFORMAŢIILE… PROBA „A” PENTRU APĂRARE! gesticulă acuzatorul din nou. Benzile şi casetele dispărură iar.

— AŢI AUZIT ŞI AŢI VĂZUT ŞI ŞTIŢI, spuse acuzatorul adresându-se imensei săli. CETĂŢENI… CE HOTĂRÂŢI?

Tăcu, într-o atitudine de concentrare intensă.

Kirk şi Spock şi ceilalţi îşi încordau auzul, dar era o linişte mormântală. Dacă aveau loc discuţii, acestea rămâneau de nesesizat pentru simţurile umane!

În mod ciudat, Kirk se surprinse că se gândea nu la faptul că viaţa lui şi a echipajului său erau în pericol, ci la faptul că nu mâncase nimic de la picnicul lui Lucien. Îi era foame.

Grijile corpului uman nu aveau nimic filosofal.

— S-A AJUNS LA O HOTĂRÂRE, CĂPITAN JAMES KIRK.

Uită de foame şi se aplecă înainte pentru a asculta.

— SECŢIUNEA ASTROFIZICĂ ŞI NU CEA ISTORICĂ ESTE ACEEA CARE A CONSTITUIT FACTORUL DECISIV. CONFORM ACESTOR INFORMAŢII, PĂTRUNDEREA VOASTRĂ AICI A FOST ÎNTR-ADEVĂR UN ACCIDENT DE EXPLORARE – ŞI CA REPETABILITATE IMPROBABIL.

LUÂND ÎN CONSIDERARE ACEST FAPT, LA CARE SE ADAUGĂ NOUA PROBĂ ÎN FAVOAREA OMULUI, CARE A FOST PREZENTATĂ AICI, CONCLUZIONĂM CĂ SUNTEM ÎN SIGURANŢĂ PE MEGAS-TU.

Se opri şi înfăţişarea i se întunecă – la propriu.

— DAR LUCIEN TREBUIE PEDEPSIT. PENTRU TRĂDAREA POPORULUI SĂU. ŞI PENTRU PERICOLUL LA CARE NE-A EXPUS. CEL CARE DOREŞTE COMPANIE VA FI SURGHIUNIT PENTRU TOTDEAUNA!

După aceste cuvinte hotărâtoare, o bulă transparentă roşie îl înveli pe omul-ţap. Pulsă uşor, semnalând că se află sub un control strict. Fără să se gândească, Kirk părăsi scaunul şi se năpusti asupra sferei.

— Nu, nu puteţi să izolaţi pe cineva ca Lucien. E mai rău decât să-l condamnaţi la moarte.

Glasul acuzatorului crescu în intensitate şi duritate.

— ŞTII OARE PE CINE APERI? ŞTII OARE PE CINE VREI SĂ SALVEZI? ŢI-A SPUS CĂ ÎL CHEAMĂ LUCIEN. L-AI MAI APĂRA DACĂ L-AI CUNOAŞTE SUB ALT NUME?

ÎNTR-ADEVĂR EL A FOST ACELA CARE S-A DUS PRINTRE VOI ŞI V-A CĂUTAT PRIETENIA! râse glasul acela. ÎNTR-ADEVĂR, EL A FOST ACELA CARE A FĂCUT MAGIA PENTRU VOI, ÎN FELUL LUI. NU, NU VA MAI FI ACELA.

JOS, LUCIFER!

Omul-ţap se rezemă de pereţii subţiri ai bulei. În jurul palmelor izbucniră flăcări portocalii, teribile, mistuitoare. Dar nu puteau să distrugă învelişul. Începu să se ridice.

Vocea lui Kirk, după ce-şi reveni din şocul iniţial, era echilibrată şi hotărâtă.

— Nu ne interesează rămăşiţele legendelor şi superstiţiilor, acuzatorule. Aş putea spune că am renunţat la astfel de lucruri. El este o fiinţă vie, simţitoare, o formă

de viaţă inteligentă, şi ne-a ajutat. Atât îmi trebuie să ştiu despre el. Nu vom sta cu mâinile în sân şi să-l vedem cum îi faceţi rău pentru greşelile noastre trecute.

Acuzatorul gesticulă. Un inel de fum albastru apăru în sală şi se îndreptă spre Kirk. Eschivă şi acesta îşi schimbă direcţia, ca o creatură gânditoare, urmărindu-l.

— SUPUNE-TE ACESTEI HOTĂRÂRI ŞI MERGI SLOBOD. NU Al PUTEREA DE A TE OPUNE.

— Căpitane! îl îndemnă Spock. Foloseşte magia pe care o ştii.

Kirk se strecură pe sub bula care se înălţa, iar inelul îl urmă. Brusc, părea că începuse şi el să strălucească.

În jurul său scăpărau scântei energetice verzi-albastre. Cu ochii puţin înceţoşaţi, se răsuci şi gesticulă. O minge de flăcări verzi porni spre acuzator. Deasupra lui izbucni o vâlvătaie, alimentându-se din nimic. Începu să coboare. Kirk făcu alt gest, strigă:

— Puteri ale Pământului şi Cerului, arătaţi-vă! Un sistem de presiune extrem de joasă a fost detectat deplasându-se spre nord-nord-est!

Un bubuit, fulgere minuscule trosniră, şi o aversă teribilă se abătu asupra încăperii, stingând focul.

Din galerie izbucni un ropot de aplauze.

Scena tremura şi se schimba mereu, ca un dans sub o lumină stroboscopică, când Kirk şi acuzatorul gesticulau unul către celălalt.

La un moment dat, se aflau pe o stradă din Salem – apoi erau din nou pe suprafaţa goală a lui Megas-tu. O urgie de nisip îi înghiţi.

— Umiditate mare şi căldură! intonă Kirk. Frunziş des generat de mari averse...!

Deşertul deveni junglă. Dar acuzatorul deja contra-gesticula şi jungla se topi într-un adânc ocean albastru, vârfurile copacilor prefăcându-se în creste de valuri.

Kirk horcăi cu gura plină de apa marină. Simţea că se cufundă.

— NU POŢI BIRUI O LUME ÎNTREAGĂ, CĂPITAN KIRK NU Al

CUM SĂ ÎNVINGI.

— Trebuie! strigă şi horcăi iar. Nu vezi, acuzatorule, devii la fel de rău ca oamenii primitivi de care te temi. Adineauri spuneai că niciodată nu ai crezut de cuviinţă să faceţi rău altei fiinţe. Dar acum aşa ai de gând să faci, folosind teroarea în locul moralei superioare pe care insistaţi că voi o aveţi şi noi nu!

Plutind deasupra valurilor, acuzatorul se opri doar o secundă înainte de a gesticula.

Lumea dispăru.

Kirk se pomeni brusc uscat. Marea sală nu mai era. Se găsea înapoi pe suprafaţa reală a lui Megas-tu. Particole colorate şi nisip se învolburau în jurul său fără să-i facă niciun rău.

În depărtare zări nava *Enterprise,* reasamblată, întreagă, înapoi era pădurea şi oraşul feeric. Nisipul nu mai era. Se găsea acum pe pajiştea verde alături de Spock şi acuzator. Era şi Lucien acolo, încă prizonierul sferei.

În timp ce urmărea bula roşie, temniţa transparentă începu să se dizolve.

— CEA MAI MARE MAGIE SĂLĂŞUIEŞTE ÎN INIMA TA, UMANULE, medită acuzatorul, cu o înfăţişare din care dispăruse ameninţarea. ERAI PREGĂTIT SĂ MORI PENTRU LUCIEN, O FIINŢĂ CARE ÎŢI ESTE STRĂINĂ ŞI ALE CĂREI AMINTIRI RASIALE NU-ŢI SUNT DIN CELE MAI FAVORABILE.

— Eram sigur că vei face ceva cel puţin la fel de nebunesc, prietene Kirk, zâmbi omul-ţap. N-ai fi fost uman dacă n-o făceai. Le-am spus că teama lor faţă de voi nu era întemeiată. Dar ei sunt atât de precauţi acum – nu ca noi.

Pentru cineva care fusese ameninţat cu izolarea, părea destul de bine dispus.

— Cum puteai fi aşa de sigur că astfel va reacţiona căpitanul? întrebă Spock foarte curios.

Ochii lui Lucien luciră.

— Îmi cunosc eu umanii. Inconsistenţa lor este cea mai previzibilă dintre toate.

— Nu înţeleg, începu Kirk, dar acuzatorul zâmbi

întrerupându-l.

— A FOST O TESTARE A CEEA CE SUNTEŢI CU ADEVĂRAT, CĂPITAN. CÂT DE SINCER ERAI CÂND ÎMI AMINTEAI PROPIILE VORBE, REFERITOARE LA FAPTUL CĂ NU PUTEAM SĂ FACEM RĂU ALTORA INTENŢIONAT.

TREBUIA SĂ FIM SIGURI CĂ INFORMAŢIILE VOASTRE NU ERAU O PĂCĂLEALĂ. PUTEAU FI ARANJATE ÎNAINTE CA VOI SĂ PĂTRUNDEŢI ÎN VÂRTEJ. AM FOST ÎNŞELAŢI DE PREA MULTE ORI CA SĂ MAI RISCĂM.

— Pricep acum, zise Spock. Aveaţi nevoie de o dovadă indiscutabilă că nu numai legile omului s-au schimbat ci şi omul însuşi.

Spock se întoarse la Kirk.

— Compasiunea pentru Lucien a fost dovada, căpitane.

— DACĂ POPORUL TĂU VA MAI AVEA OCAZIA SĂ NE VIZITEZE, CĂPITAN KIRK, ÎL VOM PEIMI CÂT VOM PUTEA DE BINE. ÎNLĂTURAREA ACESTEI TEMERI ESTE CEVA FOARTE IMPORTANT. VOI NE-AŢI ÎNAPOIAT O PARTE DIN CEEA CE AU LUAT DE LA NOI ÎNAINTAŞII VOŞTRI. VĂ PUNEM LA DISPOZIŢIE UN PROPULSOR EXTRADIMENSIONAL CU CARE VEŢI PUTEA REINTEGRA UNIVERSUL PROPIU.

— Şi vă voi da ceva care va înlesni trecerea! exclamă Lucien.

Făcu un semn şi apăru câte o cană în mâna fiecăruia.

— Un obicei arhaic de pe Pământ care-mi place tare mult, Asmodeus. Un toast – pentru o nouă prietenie şi pentru înlăturarea tuturor temerilor.

Îşi ridică uriaşul recipient şi, cu capul dat pe spate, lăsă lichidul să-i curgă pe gât, bărbie şi barbă.

Kirk se strădui să-l imite, în spirit dacă nu şi în capacitate. Spock sorbi cu delicateţe şi-şi scutură capul, minunându-se de atracţiile consumului excesiv de alcool…

Universul era neschimbat. Stelele erau ca pepitele în ligheanul unui prospector, lucind pe fundalul unei nebuloase radiante.

În comparaţie, obiectul care plesni în cuadrantul galactic

central dintr-o confluenţă ciudată de linii de forţă era mai searbăd.

Pentru cei care treceau pe acolo totuşi, această pată simetrică – *Enterprise* – era un giuvaer mult mai de preţ ca steaua cea mai făloasă.

Ca mai înainte, ecranul central de pe punte nu putea capta decât o mică secţiune a panoramei strălucitoare.

— Raportează, domnule Scott, ordonă Kirk, aplecându-se pentru a vorbi în microfonul din braţul fotoliului de comandă. Glasul inginerului şef răspunse din altă parte a astronavei.

— Toate sistemele sunt operaţionale, căpitane. Motoarele warp lucrează perfect. Totul funcţionează din nou la parametrii maximali de eficienţă. N-a fost prea greu.

Urmă o pauză.

— A trebuit să jertfesc un pui şi două capre la computerul central.

— Foarte amuzant, Scotty, zise Kirk fără chef când hohotul şefului răzbătu prin intercom; îl deconectă.

— Gata cu magia, Jim, declară liniştit McCoy, aflat lângă Kirk şi arătă către ecran. E acolo, şi n-au decât să rămână acolo, în ceea ce mă priveşte. Deşi nu o să-mi mai vină să râd de vreun vraci străin pe care l-am putea întâlni în viitor.

Pentru o vreme se bucură de imaginea centrului galactic, care se micşora, un torent de energie brută, inexplorabilă. Părea că există numai pentru plăcerea lor vizuală.

— Nu sunt un om prea religios, Jim, murmură McCoy după mai multe minute de contemplare a acestui spectacol, dar crezi că Lucien era într-adevăr anticul diavol-demon pe care unii oameni îl numeau Lucifer? Sau doar un rol, o deghizare cu care se amuza el?

— Vrei să spui, întrebă Kirk, Lucien s-a luat după mit, sau mitul a apărut după Lucien? Nu ştiu, Bones. Are importanţă?

— O, presupun că nu.

McCoy tăcu alte câteva minute, până să vorbească iar.

— Numai că – dacă ar fi fost, Jim – ar fi fost acum a doua

oară pe cale de a fi izgonit. Dar, datorită ţie a fost prima dată când a fost salvat.

Kirk se răsuci spre McCoy. Nici urmă pe zâmbet pe faţa doctorului. Vru să spună ceva, se abţinu şi în schimb, îşi concentră atenţia asupra ecranului.

Avea alte griji. Avea un lung drum de parcurs.

Sfârşit

SF CRISTIAN

Lei 2200

ISBN 973-96620-2-1